Mind Book

BENNEM VAN, DE NEM ÉN VAGYOK

Ock-Soo Park

„Bennem van, de nem én vagyok” ...rájöttem, hogy a gonosz úgy él bennem, mintha én lennék.

A legjobb módja annak, hogy közel kerüljünk valakihez, hogy nyitott szívvel viseltetünk iránta. Természetesen ápolhatunk felszínes kapcsolatokat ha, függetlenül attól, hogy az adott személyhez kötődünk e vagy sem, de semmi nem lehet fontosabb, mint hogy az emberek a szívükben találkozzanak egymással.

Ez nem csak az emberekkel való bánásmód esetében igaz. Életünk a szívünk világán alapszik. Az ember csak akkor lehet boldog, ha szívből követi a helyes utat.

Akinek rendetlenség uralkodik a szívében, az semmire sem képes. Az ember azt gondolja, hogy a szem mindent lát, a saját bensőjét azonban egyáltalán nem ismeri. A legtöbben nincsenek tisztában a szívük világával, nem tudják, hogy néz ki belülről, ezért a saját szándékuk, elhatározásuk szerint próbálnak élni, pl. megpróbálják abbahagyni a szerencsejátékot, megpróbálnak felhagyni az ivással, vagy a videójátékokkal. Ha ismernék a szívük szerkezetét, könnyebb lenne abbahagyni az ivást, vagy megoldani a házastársi vitákat. Amennyiben az ember megismeri szívének világát, nem

csak a bensője változik meg, hanem kívülről is láthatóvá válik a benne lévő öröm.

A gonosz lélek ott trónol a bensőnkben, hogy sötétségbe és kétségégbeesésbe taszítson bennünket. Sokan azért vallanak kudarcot, mert a gonosz lélek irányítja őket. Célja, hogy elrabolja az életüket.

Könyvemben azt szeretném bemutatni, hogyan működik bennünk ez a bizonyos gonosz lélek. Nem tudom pontosan, hány olvasóhoz jut el ez a szándék, de azt kívánom, hogy megismerjék a szív világát és megszabadulljanak a hamis gondolatoktól, ezáltal szép és boldog életet éljenek. Azt kívánom továbbá, hogy az emberek közötti kommunikáció zavartalan legyen, hogy igazán boldogan élhessünk egymás mellett.

2017. július 6.

Ock-Soo Park

1. fejezet A gondolatok létezése és élettartama

Addig a napig igazán boldog voltam • 14

A gondolatok magjai, amik úgy terjednek, mint a pitypang magok • 18

Az anyai szeretet legyőzi az önzést • 19

A gondolat addig növekszik, míg irányítani kezdi az életet • 23

A gyűlölet gyümölcse a nyomorúság • 25

Amely gondolatok fogannak a szívben, úgy változik meg az élet • 30

Fontos megvizsgálnunk, milyen gondolatok vannak a szívünkben • 31

A pontos diagnózis megszabadít a hamis gondolatoktól • 32

A Biblia az egyetlen könyv, ami a szív világát tanítja • 34

2. fejezet Az erő elve és a gondolkodásmód

A gondolat, ami eltérít a szándékomtól • 38

Tekintély vagy kegyelem • 40

Zhuang király gondolkodásmódja, mint a hűség és békesség kulcsa • 43

Mindenki a saját gondolatát tartja jónak • 47

Tudtad, hogy van benned egy én, ami nem te vagy? • 49

Az erő elve a szívben: mindig az erősebb irányít • 52

A mai emberek az izgalmas gondolatokat követik • 57

3. fejezet A gondolatok útja a szívben

Számtalan gondolat halad át a szívünkön, amik irányítják az életünket • 62

Az ember reszket a félelemtől vagy bánatos lesz, attól függően, hogy a gondolat hogyan irányítja • 68

A gondolat, hogy meg fog halni, lánya megöléséhez vezette • 71

Hogyan dönthetjük el, melyek a saját gondolataink, és melyek azok, amiket belénk plántáltak • 73

„A lába beteg, a szíve jó” – a balszerencse kezdete • 76

Amikor az ember vadállattá válik – avagy ki rabolta el a család boldogságát • 80

Egy megalapozatlan gondolat • 85

Bízni a megbízhatatlanban • 87

4. fejezet Világos határvonal a szívünkben

Ha az ember csak áldott dolgokról beszél, nem marad ideje a szomorúságra • 94

Egy sorompó, ami a szívünket az öröm és a boldogság útjára tereli • 99

Ha megváltoztatták volna gondolataikat, elfedték volna a problémáikat, és utat nyithattak volna a boldogság előtt • 100

Mintha minden együtt töltött időt dobozba zárt volna • 102

Bár a halál nem vitte magával, az apa mégis félt, hogy elveszíti lányát • 107

Szakítsuk el a bánattól megsebzett szívünket és kötözzük a boldogság fájához • 110

Olyan eledelt szeretnék adni az embereknek, ami boldoggá teszi őket. Ha nyitok egy éttermet, feltétlenül jöjjenek el! • 115

5. fejezet Két diák, akik meglátták a sötétségben a fényt

Beszélgetés láthatatlan barátokkal • 120

Gonosz lélek, ami a romlás útjára vezet • 121

Egy kínai egyetemista depressziója • 123

Kötelességtudó diák voltam, intelligens ember vagyok.
Mi történt velem? • 125

Szerintem tífusz, de ha az orvos azt mondja, hogy malária,
akkor malária • 128

Ha tengerésztiszt lehettem volna, most nem lennék olyan megvetett • 133

Egy tisztátalan erő, ami megváltoztatja az élet irányát • 137

Szobába zárkózva, barátok nélkül • 140

A sötétség elől nem lehet elfutni. Csak a fény tudja legyőzni a sötétséget • 143

6. fejezet Az Intelligencia, ami irányít, nem más, mint a gonosz lélek

Anélkül, hogy észrevennénk, a gondolat a szívünkbe fészkeli magát • 148

Egy nyájas hang, ami a fülemben cseng: „Ha most meghalsz, minden
szenvedésnek vége!” • 149

A jómódú divattervező, aki jósnőhöz fordult • 153

Furcsa gondolatok a szív mélyén, miket a gonosz lélek plántál • 156

Ha az ember eleget evett és mulatott, még több izgalomra vágyik • 157

Minél gazdagabb az ember, annál kegyetlenebbé válhat • 161

Senki nem tervezi, hogy egy tragédia főszereplője lesz • 163

A gonosz lélek olya örvénybe húz, amiből nem tudunk kiszabadulni • 166

Azt kívánom, hogy az emberek megismerjék a szív világát, elhagyják hamis
gondolataikat és boldogan éljenek egymással • 168

7. fejezet Keressük az erőt, hogy legyőzzük a gonosz lelket

Nem csak egyeseket támad a gonosz lélek • 174

Az erő, ami megváltoztatja az embert, a Biblia Igéjében található • 175

A kéjsóvár, félelemtől reszkető szív már örömmel és hálával teli • 177

Ne bízz magadban! Mindent a gondolataid irányítanak • 179

Ha Jézus lakik a szívedben, mindig képes leszel legyőzni a gonosz lelket • 181

Ha felismerjük, hogy a gonosz lélek irányít bennünket, könnyen megszabadulhatunk tőle • 184

19 évesen rájöttem: ha magamban bízom, végem van! • 187

A „jó szív" áruház • 191

Mekkora áldás lenne, ha az én vesém mentené meg a lányt • 192

Vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével • 195

8. fejezet Egy apa bölcsessége

A dinnyetermesztő, akinek életét apja szeretete változtatta meg • 200

Jobban bírják a növények a telet, ha a trágyát disznózsírral keverjük • 203

Én magam nem tudom megvédeni a szívemet • 204

Apám szomorú arca - három testvérét veszítette el a háborúban • 207

Apám bölcsességének köszönhetően, a szökést túléltük • 208

Az apa, aki négy gyereket nevelt egyedül, a gondolkodó ember jelképe volt • 209

Gyermekei érdekében a nehéz és alantas munkától sem riadt vissza • 212

Halála előtt három nappal megismerhettem az igazi énjét • 213

Remélem, egy napon a fiam is így fog emlékezni rám • 219

1.

A gondolatok létezése és élettartama

1. fejezet

A gondolatok létezése és élettartama

Addig a napig igazán boldog voltam

1988-ban megismerkedtem egy szociális munkással, aki egy börtönben dolgozott. Felhívott és arra kért, látogassak el a börtönbe. Akkor kezdtem foglyokkal foglalkozni. Később egyre több börtönnel léptem kapcsolatba, és immár több, mint 10 éve dolgozom szociális munkásként.

A börtönlakók gondolatvilága egészen sajátságos. Noha a gondolatokat nem lehet börtönbe zárni, az ő gondolatviláguk mégis zárva marad. Néha olyan dolgokról beszélgetnek, amik a börtön falain kívül történnek, de ezeket a témákat általában a saját világuk korlátai közé szorítják. Megvannak a maguk különös témái, különleges jellemvonásai és azok a speciális dolgok, amik érdeklik őket.

Az első börtönben – ahol elítéltekkel beszélgettem – volt egy férfi, aki segített nekem összegyűjteni az összes elítéltet. Nagyon őszinte és mély

benyomást tett rám. Néhány találkozás után úgy éreztem, ő egyáltalán nem az az ember, aki képes volna ártani másoknak. Példaértékű magatartásának köszönhetően – a börtönön belüli keresztény gyűlések vezetőjeként – különös elismerésben részesült.

Egy napon, miután beszélgettem vele, azt kérdeztem magamtól: Vajon mit tett azért, hogy ide kerüljön? A börtönben van egy íratlan szabály: soha ne kérdezz a bűncselekményről! A kérdezés joga kizárólag azoknak van fenntartva, akik az egyes eseteken dolgoznak, nem pedig nekem, egy lelkésznek. De mivel állandóan felmerült bennem a kérdés, hogy mit követhetett el, nekiszegeztem a kérdést. Beszélgetésünk közben tehát hirtelen megkérdeztem:

- Mégis mit követett el?

A férfi, aki szemben ült velem és addig kedélyesen csevegett, hirtelen elvörösödött és egész mélyen lehajtotta a fejét. A hirtelen támadt csend szinte zavaró volt. Egy kis idő után alig hallhatóan azt mondta:

- Gyilkosság és gyilkossági kísérlet.

Sokkot kaptam.

„Egy ilyen ember hogy volt képes bárkit is megölni? Hiszen a légynek sem tudna ártani. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy embert ölt.” Emlékszem, milyen hirtelen véget ért a beszélgetésünk.

Egy héttel később ismét alkalmunk nyílt egy beszélgetésre. Azon nyomban elkezdte mesélni, hogyan követte el a bűncselekményt. Az-

óta már nagyon sok elítélt bűntettét meghallgattam. Függetlenül attól, hogy tervezték vagy sem, mindegyikük bűncselekményében volt egy titok. Az az érdekes, hogy bizonyos dolgokról nagyon szívesen beszélnek, de amint a titokról van szó, azonnal hallgatásba burkolódznak. Aztán jön egy ember, aki megbízhatónak tűnik, és azonnal kifecsegik a titkukat. Valahányszor a börtönben jártam, mindig elmesélték a rabok a bűntettüket. Akartam vagy sem, csak hallgattam őket, ám ez minden esetben segített abban, hogy megértsem őket.

Minden fogoly története egyformán kezdődik: „Addig a napig igazán boldog voltam."

Az egyik például elmondta, hogy az esküvőjéig minden rózsás volt, egy másik azt állította, hogy soha senkire és semmire nem volt irigy, amíg meg nem ismerte azt az illetőt. Mások szintén azt állították, hogy addig az esetig maradéktalanul boldogok voltak.

Ahogy az ember hallgatja a történeteiket, bámulatos felfedezésre tehet szert: a legtöbb embernél hasonlóképpen zajlik a bűncselekmény, de a kiindulópont minden esetben a szívben van.

A gondolatok magjai, melyek úgy terjednek, mint a pitypang magok

Nem minden kisteknős kel ki a tojásból és növekszik kifejlett teknőssé. Ha mindegyik kikelne és megnőne, a tengerben nem maradna hely a víznek, mert teljesen teli volna teknősökkel. A gyermekláncfű megnövekedik, pitypangvirágot hoz, majd a pitypang magjait a szél szerteszét hordja. Ha az összes létező mag kikelne, a világ tele lenne pitypanggal. Egy nő élete során összesen kb. 500 petesejtet hord magában. Ezzel szemben egy férfi hímivarsejtjeinek száma ennek több milliószorosa. Ha minden spermiumból gyermek foganna, az emberek rövid időn belül elárasztanák a földet.

Amikor a teknős lerakja tojásait a tengerparton, két-három hónap múlva kikelnek a kisteknősök, és amint kikeltek, már futnak is a tengerbe. Útközben azonban gyakran megesik, hogy egyik-másik egy sirály vagy egy gyík áldozatává válik. Ha mégis sikerül elkerülniük ezeket az állatokat és eljutnak a tengerig, az sem jelenti azt, hogy biztonságban vannak. Még számtalan ellenség leselkedik rájuk. Ha egy teknős száz tojást rak, abból többnyire egyetlenegy jut el a teljes fejlettségig.

Az emberek gondolatait tekintve is hasonló a helyzet. Szó sincs róla, hogy minden gondolatunk gyümölcsöt hozna. Egy tanuló fejében számtalan gondolat merül fel, ám ezek szinte azonnal elillannak. Mondjuk eszébe jut, hogy szeretne profi úszó lenni, vagy arra vágyik, hogy futballista legyen, aki egy világbajnokságon olyan pompásan

rúgja a labdát, hogy az szétszakítja a hálót. Számtalan hasonló gondolat tör fel az ember szívéből, melyek – hasonlóan a teknőstojásokhoz vagy a pitypanghoz – csak áthaladnak egy bizonyos folyamaton. Feltörnek, majd ha nem kapnak kellő figyelmet, el is halnak. Más gondolatok néhány napig foglalkoztatják ugyan az embert, de később azok is elenyésznek, míg megint mások életben maradnak egy hónapig, vagy akár évekig, végül gyümölcsöt hoznak.

A szívünkben lévő gondolatok feltörnek, majd eltűnnek, keletkeznek, majd elenyésznek. Ahogyan egy nő méhében lévő petesejt elhal, mert nem találkozik spermiummal, a szívünkben is roppant sok gondolat támad, melyeket végül elvetünk. Ha elő is fordul, hogy a spermium összeolvad a petesejttel, még az sem jelenti feltétlenül, hogy gyermek születik, mint ahogy azt sem, hogy ez a gyermek egészséges lesz. Ha adódnak is gondolatok, amik teljesen elfoglalják a szívünket, akkor sem biztos, hogy gyümölcsözni fognak.

Az anyai szeretet legyőzi az önzést

Ismerek egy nőt, aki úgy esett teherbe, hogy megerőszakolták. Kétségbeesett, tele volt félelemmel, ezért úgy határozott, hogy elveteti gyermekét. A kórházba vezető úton a baba rúgni kezdett a hasában, mintha azt mondta volna: „Mama, életben vagyok. Kérlek, ne ölj meg!” Az anya végül úgy határozott, hogy megtartja a babát.

Amikor egy nő gyermeket szül, anyává válik. Elképesztő különbség van anya és nő között. Hiába van minden nőnek melle, mégsem termel mindenkié anyatejet. A testnek ez az átalakulása csak akkor következik be, amikor a nő anya lesz.

De nem csak a testben, a szívben is változás megy végbe: szeretet ébred benne a gyermek iránt. Az anya leghőbb vágya, hogy mindent megadjon gyermekének, kerül amibe kerül. Amikor egy nő anyává válik, teljesen háttérbe szorítja önmagát, és a gyermek lesz a legelső. Minden a gyermek körül forog. A gyermek iránti szeretet – ami azelőtt ismeretlen volt – épp úgy magától keletkezik, mint az anyatej.

Bár az asszony nem szándékosan esett teherbe, egyre inkább kezdett anyává válni. Miközben érezte a baba rúgásait, a gyermek iránt érzett szeretete egyre erősebb lett.

„Nem, nem akarlak téged! A saját életemet akarom élni. Tűnj el az életemből!”

Szabályosan tombolt, miközben a kórházba tartott, de a szívében már nem hallotta ezeket a kiáltásoka. Gyermeke iránti szeretete már születőben volt, amit leendő anyaként nem tudott elkerülni. Noha sem látni, sem megérinteni nem lehet, a gyermek iránt érzett erőteljes szeretet elkezd fejlődni és behálózza az anya szívét.

„Nem, nem! Tényleg nem akarlak téged! Veled nem tudok úgy élni, ahogy szeretnék. Nem akarlak téged! Nem születhetsz meg!”

Újra meg újra elismételte ezeket a mondatokat, de valójában képtelen volt megtagadni az érzést, gyermeke iránti szeretetét. Amikor kinyitotta a kórház ajtaját és belépett, megint érezte a baba rúgását. Egyértelműen úgy tűnt számára, mintha azt akarná jelezni: „Mama, még élek! Milyen anya az, aki elveteti a gyermekét? Ments meg kérlek! Veled szeretnék élni!"

Tisztán hallotta gyermeke könyörgését. A kórház ajtaja előtt egy pillanatra megállt, majd hirtelen visszafordult. Miután hazaért, a napot azzal töltötte, hogy megpróbált elhatározásra jutni.

A gyermek iránt érzett szeretet képes legyőzni minden olyan fenntartást, melyek az anya számára egy életen át terhet jelenthetnek. Megsimogatta a hasát, majd halk szóval beszélni kezdett gyermekéhez: „Kicsim, nagyon sajnálom! Már képtelen lennék egy ilyen szép kisgyermeket elvetetni, csak azért, hogy boldog legyek egyedül. Hibás gondolat volt, nagyon sajnálom! Megszüllek és felnevellek. De legyél ám egészséges és szép kisgyerek!"

Végül tehát elvetette az abortusz gondolatát, nekiállt gondoskodni a terhességéről, majd néhány hónap múlva világra hozta gyönyörű kisfiát. Imádta gyermekét. Ő volt a mindene. A kisfiú szépen felnövekedett, iskolába járt és nemrég hallottam, hogy a mai napig jól vannak.

A gondolat addig növekszik, míg irányítani kezdi az életet

Bizonyos gondolatok hasonlóak a történetben szereplő gyermekhez, akiről az imént meséltem. Számtalan gondolat keletkezik bennünk, miközben az egyik megpróbálja kiszorítani a másikat. Egyes gondolatok olyan jelentéktelenek, hogy amint megszületnek, máris szertefoszlanak. Még az eltűnésük sem kelti fel a figyelmünket. Észre sem veszszük, hogy már nincsenek. Néhány gondolat egy rövid ideig elidőzik, majd eltűnik. Mások hosszabb ideig maradnak a szívünkben. Ezekkel az ember törődik egy kicsit, de később ugyanúgy elfelejti. Vannak igazán jó gondolatok, melyeket viszont maga az ember vet el olyan gondolatokkal, mint pl.: „Én erre nem vagyok képes!"

Amikor egy nő férjhez megy és állapotos lesz, a méhében végbemegy egy bizonyos növekedési folyamat. Ugyanilyen folyamaton mennek át a bennünk keletkező gondolatok is. Ahogyan a megszámlálhatatlanul sok spermium elhal, mert nem egyesült petesejttel, ugyanúgy keletkeznek és semmisülnek meg a szívünkben lévő gondolatok is. Olyan gondolatok, mint – jó lenne csinosnak lenni, jó lenne sok pénzt keresni, jól élni, jókat enni, valakivel beszélni, valakit szeretni – csak megszületnek, majd eltűnnek, megint megszületnek, majd ismét eltűnnek.

Gondolataink közül néhány olyan erős hatással van ránk, hogy nem tudunk lemondani róluk, így lassan, lassan befészkelik magukat a szívünk mélyére. Ahogyan a megtermékenyített petesejt osztódni kezd

az anyaméhben, úgy válnak ezek a beágyazódott gondolatok egyre nagyobbá és kézzelfoghatóbbá. Ebben a fázisban még fennáll a vetélés lehetősége, ám néhány krízis, nehézség és eltelt idő után az embrió elfoglalja helyét az anyaméhben, a gömbölyödő pocakot pedig többé lehetetlen elrejteni. A gondolatok esetében is éppen így történik. Miután beágyazódtak és elkezdenek növekedni, teljesen betöltik az ember szívét, végül életre kelnek. Először keresztülmennek különböző fázisokon, majd lassanként láthatóvá válnak az életünkben, éppen úgy, mint egy embrió, amely a számtalan átváltozás után végül kibújuk az anyaméhből, és emberként folytatja az életét.

Az elítéltek élete is pont ilyen módon zajlik. Legyen az gyilkos, tolvaj, csaló vagy rabló – a beszélgetések során tisztán megállapítható, hogy minden egy gondolattal kezdődik. Mielőtt elkövetnék a bűncselekményt, a szívükben már ott a gondolat, hogy bűnözni szeretnének. Ez a gondolat befészkeli magát, utat tör magának és irányítani kezdi a szívet.

A szívünk olyan, mint egy szántóföld. Az ember elültet egy gondolatot a szív mezején, amely kihajt és növekedésnek indul. Minél többet gondolunk rá, minél többet foglalkozunk vele, annál gyorsabban fog növekedni, mígnem felölti a szívben a saját alakját. Az érési folyamat során először miniszter, később miniszterelnök lesz belőle, végül elfoglalja az egész szívet és láthatóvá válik. A gondolat úgy születik, mint

egy csecsemő, később tábornokká, majd királlyá fejlődik, végül a szívünk uralkodójává válik. Gondoskodik róla, hogy az ember egy vállalkozásnak, vagy esetleg a zenének szentelje az életét. Így lesz az ember mozdonyvezető, pilóta vagy katona. Ezek a dolgok nem a semmiből keletkeznek, egyetlen reggelen, az ember nem lesz egyik napról a másikra földműves, tábornok vagy muzsikus. Minden egy gondolattal indul, amely folyamatosan növekedik, meghódítja a szívet és irányítja az életet.

A börtönlakók esetében volt egy gondolat, ami felnövekedett, majd arra késztette őket, hogy lopjanak, házasságot törjenek vagy gyilkoljanak. Kezdetben nem láttam tisztán, de ahogy a bűncselekményekről szóló történeteiket hallgattam, egyre világosabbá vált: „Ó igen! Így lesz az ember betörő. Így válik gyilkossá."

A gyűlölet gyümölcse a nyomorúság

Ez az ember, akivel találkoztam, tényleg nem tudott volna ártani a légynek sem. Ezért is voltam olyan kíváncsi és kérdeztem rá, hogy mit követett el, mire ő elvörösödött és lehorgasztotta a fejét. Majd kisvártatva válaszolt: „Gyilkosság és gyilkossági kísérlet." Egy lélegzetvétellel később elkezdte elmondani, hogy követte el a gyilkosságot.

A történet eleje hasonló volt a többi börtönlakóéhoz.

„Házasságunk első évei gondtalanok és boldogok voltak. Később azon-

ban arra lettem figyelmes, hogy a feleségem egyre gyakrabban megy táncolni."

Egyes országokban a tánc különféle jelentésekkel bír. Afrikában a kultúra része és hozzátartozik a mindennapokhoz. Egy afrikai, amint meghallja a dobütéseket, ringatni kezdi a csípőjét. Hogy jött létre ez a kultúra? Afrikában gyakran történnek aggasztó, elkeserítő dolgok. Előfordul például, hogy a szülőknek nincs pénzük orvosságra, hogy malériában szenvedő, haldokló gyermeküket kezeljék, vagy megvizsgáltassák egy AIDS-es családtagjukat. Az ilyen gyötrelmes, fájdalmas dolgok meghatározzák az afrikaiak érzéseit. Hogy felejteni tudjanak, táncolnak. A tánc elfeledteti velük a bánatot, aggodalmat. Ezért élvezik annyira a dobok hangját. Amint meghallják, mindenki táncolni kezd. Az egyes tájegységek között persze vannak különbségek: a hidegebb területeken kicsit tempósabbak a táncok, míg a forróbb országrészekben lassabbak, de tény, hogy a tánc tehát az afrikai kultúra elengedhetetlen részét képezi.

Koreában a tánc egész mást jelent, mint Afrikában. Már az a tény, hogy egy férfi és egy nő egy zárt helységben kéz a kézben táncol, megbotránkozásra ad okot, főleg, ha először találkoznak egymással. Ha nincs is semmi hátsó gondolatuk, akkor is felmerül a gondolat, hogy bűnt követnek el. Vagyis Koreában a tánc elfogadhatatlan. Aki táncolni megy, arra azt mondják, hogy tánclázban ég.

A férfi tehát, aki észrevette, hogy a felesége táncolni jár, megpróbálta őt megakadályozni ebben. Győzködte, könyörgött, esedezett, teljes szívével próbálta óvni a családot, de a felesége hajthatatlan volt. A viselkedése fájdalmat okozott, ez a fájdalom pedig egyre csak duzzadt benne. Ahogy telt az idő, egyre kevésbé tudta elviselni a gondolatot.

Egy idő után kiderült, hogy nem a feleségétől származott az ötlet, hogy táncolni járjon, hanem annak nővérétől, aki rábeszélte húgát, hogy menjen vele. Szeretett volna már megszabadulni a szívében lévő fájdalomtól, ezért felkereste sógornőjét.

- Sógornőm, szeretnék kérni valamit.

- Mi volna az?

- Ne hurcold magaddal a feleségemet tánclokálokba!

Erre a nő szigorúan ránézett és azt mondta:

- Hogy merészeled megmondani nekem, hogy mit tehetek és mit nem? Mióta feleségül vetted a testvéremet, naphosszat csak szomorítod.

Amikor ezeket a váratlan és beteges mondatokat meghallotta a sógornője szájából, a szívében lévő fájdalom egy csapásra felrobbant. Elviselhetetlen volt. Rettenetesen dühös volt. Kis idő után, mikor újra magához tért, már a kezében tartott egy kést, ami véres volt, a sógornője pedig vérbe fagyva feküdt a padlón.

„Megöltem egy embert! Kioltottam egy ember életét! Megöltem egy embert! Kioltottam egy ember életét!”

A késsel a kezében kirohant a lakásból és kiabálni kezdett: „Mindenki ide! Mindenkit megölök!” Ezután nemsoká megérkezett a rendőrség, letartóztatták és gyilkosság és gyilkossági kísérlet vádjával börtönbe zárták.

Bár a börtönben töltött idő alatt mindig őszinte volt és mások elismert példaképévé vált, a szörnyűséges gyűlöletet, ami meggyökerezett a szívében, nem tudta legyőzni. Példás magatartásának éppen az volt az oka, hogy amilyen gyorsan csak lehet, kijusson a börtönből és bosszút álljon.

„Most már így is, úgy is gyilkos vagyok. Tíz év múlva, amikor szabadulok, már idős leszek. Ki fog munkát adni egy olyan embernek, aki öreg, ráadásul gyilkos is? Ki akarna közel kerülni egy gyilkoshoz? Az életem romokban hever. De nem csak én megyek tönkre, hanem mindenki, aki elpusztította a harmonikus családomat, tönkretette az életemet – mindenkin bosszút állok, mielőtt meghalok.”

Ha az emberben mocskos gondolatok támadnak, ő maga is mocskos lesz. Ha valaki gyűlöli a másikat, ez a gyűlölet nem fog tétlenül időzni, hanem érik és növekedik, majd amikor gyümölcsöt hoz, működésbe lép.

Amely gondolatok fogannak a szívben, úgy változik meg az élet

Minden gyilkos szívében feltámad a düh és a gyűlölet aziránt, aki tönkretette a boldogságát. „Megbuktam az államvizsgán. Nekem ez

nem megy. Ehelyett a szánalmas élet helyett inkább mielőbb pénzhez kellene jutnom. Ha sikerül, legalább boldog leszek. Ha nem, csak el ne…”

Ilyen gondolatok miatt válnak az emberek gonoszokká, gyilkosokká. Nem az ember követi el a gyilkosságot vagy tesz rosszat, hanem a gondolat, amit a szívébe enged. Az ember szeretne szorgalmas, jelentőségteljes személlyé válni, mégis vannak esetek, amikor úgy alakul, hogy az ember romlásba dől. Ezért kell a gondolatainkat szétválogatni, szabályozni és megfékezni. Az emberek csak hagyják növekedni ezeket az elplántált, rossz gondolatokat, és azon fáradoznak, hogy jót tegyenek. Mindeközben ezek a gondolatok egyre csak növekednek, míg egy napon egyszer csak robbannak és csődbe viszik az ember életét. Elsősorban tehát az a legfontosabb, hogy lelkiismereten tanulmányozzuk a szív világát. Ha az ember megtanulja szabályozni és irányítani a szívét, az élete sokkal szebb lesz.

Nem csak börtönlakókkal szoktam beszélgetni, hanem fiatalokkal is. Tanácsokat adok fiatal házaspároknak házastársi problémáikkal kapcsolatban. A fiatalok többnyire nincsenek tisztában azzal, hogyan formálódik, hogyan működik a szív, ezért csak arra összpontosítanak, hogy valami példaértékűt tegyenek, illetve boldogan éljenek. Pedig a probléma a szívben keletkezik, de ezt kevesen tudják, mint ahogyan azt is, hogyan kell megoldani ezeket a problémákat.

Fontos megvizsgálnunk, milyen gondolatok vannak a szívünkben

Egyszer egy fiatalember felkeresett, hogy megossza velem a problémáját:

- Lelkész úr! Én AIDS-es vagyok.

- Ez tényleg igaz?

- Igen.

- Hogyan szereztél róla tudomást? Megvizsgáltattad magad egy orvossal?

- Nem.

- Akkor honnan tudod, anélkül, hogy jártál volna orvosnál? Te nem vagy orvos.

- Igen, valóban nem vagyok orvos, de biztos vagyok benne, hogy AIDS-es vagyok. Mindig is ledér életet éltem. Sok barátnőm van, és nagyon valószínű, hogy az egyikük AIDS-es. Minden tünetem az AIDS-re utal. Biztos vagyok benne, hogy elkaptam.

- Nem, ez nem stimmel. Te nem vagy orvos. Először menj el orvoshoz és vizsgáltasd meg magad, aztán még mindig lesz idődd arra, hogy az AIDS-ről gondolkodj. Mi olyan nagyszerű az AIDS-ben, hogy diagnózis nélkül is azt állítod, hogy beteg vagy? Hallgass rám, menj orvoshoz!

A fiatalember hamarosan újra felkeresett és nevetve mondta:

- Lelkész úr, nem is vagyok AIDS-es!

- Na megmondtam.

Az emberek általában meg vannak győződve róla, hogy amit gondolnak, az igaz. Sok esetben félreértenek dolgokat:

„Biztosan azért viselkedik így, mert nem szeret."

A gondolataink között vannak olyanok, melyek hasznunkra válnak, de olyanok is, melyek kárt tesznek bennünk. Ezért rendkívül fontos, hogy egy eseményt lépésről lépésre megvizsgáljunk. Egy-egy felülvizsgálat során igen sok felfedezésre tehetünk szert: „Ó, hát ezt teljesen félreértettem!" Minél többet tud az ember a szív világáról, annál kevésbé fogják őt behálózni a félreértések. De ha valamit mégis félreért, gyorsan rájön, mit kell kijavítania.

A pontos diagnózis megszabadít a hamis gondolatoktól

Afrikában jellemző, hogy miután az ember megjárta a dzsungelt, folyton csak alszik. Alszik egy napot, kettőt, hármat… a családtagok aggódva ébresztgetik, de az csak alszik. Ha úgy hagyják, éhen hal, ezért muszáj felrázni és kényszeríteni, hogy egyen. Régen azt gondolták az ilyenről, hogy biztosan szellemmel találkozott, de később rájöttek, hogy a cecelégy csípése okozza a bajt.

Ha egy cecelégy megcsípi az embert, a szájszervében lévő kórokozó bejut az ember szervezetébe. Ott befészkeli magát a gerincvelőbe és elkezd lakmározni. Miközben a kórokozó a gerincvelőt rágja, az ember álomba zuhan, és ha úgy hagyják, éhen hal. Ha tehát valaki a dzsun-

gelben járt, azután álomba merül, az nem azt jelenti, hogy szellemmel találkozott, hanem azt, hogy a cecelégy kórokozója befészkelte magát a gerincvelőjébe és ott lakmározik.

A másik félelmetes betegség Afrikában a malária. Egy bizonyos szúnyog a betegség okozója, amely szintén a szájszervében hordja a malária kórokozóját. Miközben a szúnyog az ember vérét szívja, bejuttatja a testébe a kórokozót. Én is szenvedtem már maláriában, engem is megcsípett egy ilyen szúnyog.

Azt mondják, a malária kórokozója csak rövid ideig él. Ha hosszú volna az élettartama, lassan szaporodna, de mivel rövid ideig él, villámgyorsan elterjed az emberi testben. Amikor a kórokozók száma növekedni kezd, megtámadják a testet, különösen az agyat. Ez az oka annak, hogy az ember megőrül.

Különféle módszerekkel elkerülhető a malériaszúnyog csípése. Az egyik megelőző eljárás, hogy szúnyoghálókat szerelnek fel, illetve eltávolítják a nedves pocsolyákat a környékről, így a szúnyogok nem tudnak bennük kikelni. Ha mindezek ellenére az ember mégis megbetegszik, szedhet gyógyszereket. Ilyen módszerekkel harcolnak a kórokozóval szemben, így egészségesen, malériától mentesen élnek.

Hasonló módon mi is megszabadulhatunk a hamis gondolatoktól. Megszámlálhatatlanul sok gondolat van a szívünkben. Ám ezek a gondolatok nem akaratlagosan keletkeznek bennünk. Pontos tünetei van-

nak a malériának, mint ahogy világos tünetei vannak a cecelégy csípésének is. Amennyiben egy betegség tüneteinek megtaláljuk a pontos okát, bevesszük a megfelelő gyógyszert. Éppen így van a szív esetében is: ha ismerjük a tüneteket és az okokat, felállíthatjuk a megfelelő diagnózist.

Sokféle probléma keletkezik az ember szívében, de sajnos kevesen vannak, akik utána járnának, hogy miként keletkeznek ezek a problémák, illetve kevés olyan könyv van, amely pontosan írna a szív világáról.

A Biblia az egyetlen könyv, mely a szív világát tanítja

Amikor elkezdtem Bibliát olvasni, azon tűnődtem, vajon miért ilyen száraz a tartalma? A regények tele vannak túláradó érzelmekkel, az emberek könnyen bele tudják élni magukat a történetekbe, ezért örömmel olvassák. A Bibliában azonban nincsenek érzelmek, így az olvasása sem okoz különösebb örömöt. Miután egyszer, kétszer, háromszor elolvastam, felismertem, hogy a Biblia a szív világáról szól.

A bibliai történetek között sok érdekes történet szól a szív világáról. Miután ezt felismertem, elkezdtem tanulmányozni a Bibliát, hogy a szív világa után kutassak. ‚Ez a történet a szívünknek erről és erről a területéről szól.'

Jézus a reményről beszélt az embereknek. Az élet reménnyel, illetve

remény nélkül merőben különbözik egymástól. Attól a pillanattól fogva, hogy a remény beköltözik hozzánk, az életünk megtelik vidámsággal és boldogsággal. De minél kevesebb a remény, annál nagyobb az esély arra, hogy a bűn utolér bennünket. A polgárháborús országokban éppen a kilátástalanság és a reményvesztettség terelte az embereket a felkelők oldalára.

A Bibliában tanultak alapján elkezdtem tehát tanítani a szív világát. Számos kormánytól kaptam meghívást, hogy országukban előadásokat tartsak a fiataloknak a szív világáról. Maguk a kormánytisztviselők is csodálattal hallgatták az előadásaimat. Minden esetben megadatott, hogy lássam, hogyan újul meg, hogyan telik meg derűvel és energiával a fiatalok élete az előadásaim hallatán.

2.

Az erő elve és a gondolkodásmód

2. fejezet

Az erő elve és a gondolkodásmód

A gondolat, mely eltérít a szándékomtól

1972-ben nősültem. Akkoriban Gimcheonban éltem. Egy általam jól ismert lelkész ajánlásának köszönhetően megismerkedtem mostani feleségemmel, akivel aztán összeházasodtunk. Azóta eltelt 46 év. Különös problémánk nem volt az együtt töltött évek alatt, de a szívemben gyakran éreztem kisebb-nagyobb eltéréseket a gondolkodásmódunkat illetően. Adódtak közöttünk nézeteltérések, de soha nem fordult elő, hogy egy-egy zaklatott nap után, esténként ne beszélgettünk volna egymással. A késő éjszakába nyúló beszélgetések kihatottak a következő napomra, ezért az apróságokat az asztal mellett beszéltük meg, este pedig csak a fontos dolgokról beszéltünk.

Néhány nappal ezelőtt nézeteltérésünk támadt, ezért órákig beszélgettünk az éjszaka közepén. Voltak pillanatok, amikor veszekedtünk, mert nem voltunk egy véleményen, de voltak olyanok is, amikor a

beszélgetésünk jó irányt vett, így végül azonos véleményre jutottunk. Közben rájöttem, hogy még mindig nem ismerem eléggé a feleségemet, pedig időtlen idők óta együtt élünk. Gyötört a gondolat: „Miért ilyen a feleségem?” De aztán figyeltem rá és megértettem őt: „Ó, hát ezért gondolkodik így!” Ekkor ismét visszanyertem a lelki békémet.

Én már elég idős vagyok. Ha a feleségemre nézek, fáj látnom, hogy ő is öregszik. Amikor feleségül vettem, olyan fiatal és szép volt, most pedig egyre csak öregszik. Sajnos nem mindig könnyítettem meg a dolgát. Most már igazán szeretnék jó lenni hozzá. Vannak helyzetek, amikor összecsapunk, mert a látásmódunk eltér a másikétól. Nagyon bosszantó, amikor elmagyarázom neki, hogy vélekedek egyes dolgokról, ő meg nem érti. Majd a beszélgetések közben felfedezem – ami addig nem volt világos számomra – hogy mi motiválja őt. Ilyenkor nagyon szégyellem magam.

Ilyesmi nem csak a feleségem és köztem fordul elő. Én általában úgy vélekedem, hogy amit teszek, az helyes, ezzel szembe mások épp az ellenkezőjét gondolják. Ha visszatekintek korábbi, jónak ítélt megoldásaimra, később én magam is hibákat fedezek fel bennük. Vannak esetek, amikor kétféle gondolat vetekedik a szívemben. Az egyik pillanatban az egyiket tartom helyesnek, a másikban meg másikat. Ez a kettő veszekszik egymással. Olyan eset is előfordult, hogy egy gondolat nem azt az irányt célozta meg, amit én elhatároztam, mégis magával

húzott. Miféle szív az, ami olyan irányba húz, amit nem akarok? – tettem fel a kérdést. Nem értettem, ezért tudni akartam, mi lehet az oka annak, hogy amikor eltervezek valamit, egyszer csak jön egy gondolat, és eltérít a szándékomtól.

Tekintély vagy kegyelem

Réges-régen élt Kínában egy Zhuang nevű király. Uralkodása alatt az országban béke honolt. A király egy napon eltűnődött:

„Mikor az ország nehézségekkel küzdött, nem volt se éjjelem, se nappalom. De időközben a hadseregünk megingathatatlan lett, így az sem jelentene különösebb problémát, ha a szomszédos országok megtámadnának bennünket. Polgáraink magas életszínvonalon élnek, nekem pedig sok jó alattvalóm van, akik segítenek és dolgoznak értem. Tábornokaink is hűségesen harcolnak az országért, ezzel is erősítve bennünket. Nagyon hálás vagyok az alattvalóimnak."

Zhuang király szerette volna kifejezni háláját, ezért elhatározta, hogy ünnepi lakomára hívja alattvalóit. Minden este kinyitotta a palota hátsó udvarának kapuját, ahol a királyi személyzet borral és ennivalóval megrakott asztalokat terített az ünnepi lakomára. A király és a királyné középen ültek. A hűbéresek és tábornokok a királyi pár körül foglalták el helyüket, és nagyon élvezték az együtt töltött, boldog órákat. Megittak egy üveg bort, majd kettőt, és hármat. A hangulat egyre fesztele-

nebb lett, a vendégek pedig kezdtek lerészegedni. Össze-vissza fecsegtek a király előtt, közben ostoba tréfákat űztek egymással.

Amikor az ünnep épp a tetőfokára hágott, hirtelen erős szél támadt és eloltotta az összes gyertyát. A sötétben az alattvalók zavartalanul folytatták a vidám fecsegést, ám ekkor a királyné hirtelen felkiáltott:

- Áááááá!

A király rémülten kérdezte, hogy mi történt, mire a királyné ingerülten válaszolt:

- Felség, az egyik fickó megcsókolt engem!

Az alattvalók hangosan felmordultak.

- Szerencsére sikerült letépnem a kalapjáról a zsinórt. Felség, kérem gyújttassa meg a gyertyákat, hadd lássuk, kinek nincs a kalapján zsinór. Azonnal fejeztesse le azt a gazembert!

A király égtelen haragra gerjedt.

- Ki merészelte megcsókolni a királynét? Arcátlan!

Mint a száraz mező, úgy lobbant lángra a haragja.

- Viselkedésével bebizonyította, hogy megvet engem. Megcsókolni a királynét? Úgy, hogy közben itt ül mellettem? Hogy az ország oszlopai meg ne remegjenek, az ilyen embert azon nyomban le kell fejezni.

De akkor újfent más gondolata támadt:

„Ez az ünnep örömünnep, amit épp az alattvalóimnak rendeztem, és most fejeztessem le az egyiket? Akkor semmi értelme nem volt az

egésznek. Ráadásul én is követek el hibákat, amikor iszom. A borivót nem a józan esze, hanem az érzelmei irányítják. Hát persze, hogy hibát követ el. Ráadásul a királyné varázslatos szépség. Nem csoda, hogy ez történt."

Egyetlen rövidke pillanat alatt megannyi gondolat futott át az agyán. Akkor hangos szóval parancsot adott ki:

- Ne gyújtsátok meg a fényeket!

- Hogyan, felség?

- Mindenkinek megparancsolom, hogy tépje le a kalapzsinórját és dobja maga elé.

Csupán halk morajlás hallatszott, de a kalapzsinórját senki nem tépte le.

- Mire vártok? Azt mondtam, tépjétek le a kapazsinórotokat és dobjátok le. Aki nem engedelmeskedik, mire kigyúlnak a fények, azzal kíméletlen leszek.

Az alattvalók fogták a kalapzsinórjukat, leszakították és a földre dobták.

- Mindenki leszakította?

- Igen, Felség!

- Akkor most gyújtsuk meg a fényeket és igyunk tovább!

A gyertyák csakhamar világítani kezdtek, az emberek pedig vidáman iszogattak és élvezték az ünnepet, mintha mi sem történt volna.

Zhuang király gondolkodásmódja, mint a hűség és békesség kulcsa

Zhuang király szívében kétféle megoldás létezett: vagy figyelmen kívül hagyja az alattvaló arcátlanságát, vagy megöli tettéért. E kettő közül kellett választania. Az alattvaló helytelen viselkedését tekintve, a második lett volna indokolt, ám amikor szívének ezt a szándékát elvetette, a tettes életben maradt, az ünnep pedig vidáman ért véget.

Az eset után az alattvalók sugdolózni kezdtek a palotában:

„Vajon ki tehette? Már aznap meg kellett volna halnia, ha a király szíve nem lágyul meg. Úgy tűnik, a király számára fontosabbak az alattvalói, mint maga a királyné. Jobb, ha megbecsüljük, hogy egy ilyen király uralma alatt élhetünk. Egy ilyen királynak szinte kötelességünk bizalmat szavazni."

Attól a pillanattól kezdve, hogy az alattvalók elkezdtek így gondolkodni, a palota légköre érezhetően kellemesebb lett. Maga Zhuang király is érezte, milyen jó a hangulat a palotában. Ez boldogsággal töltötte el őt.

„Azon a bizonyos napon valóban jól döntöttem. Ha az érzéseim irányították volna tetteimet, bizony rossz vége lett volna."

Néhány évvel később az országban kitört a háború. Normál esetben bármilyen támadást könnyedén legyőztek, de most több ország szövetkezett ellenük, akik roppant hatalommal törtek rá az országra. Lehetetlen volt feltartóztatni az ellenséges hadsereget. Zhuang király

összehívta tanácsadóit és tábornokait, hogy intézkedéseket tegyen, de a helyzet kilátástalan volt.

- Ki tudja feltartóztatni az ellenséget?

- Felség, a helyzet reménytelen.

- Ez azt jelenti, hogy az országnak vége? Muszáj nekünk tétlenül végignéznünk, ahogy az ellenség eltiporja a saját országunkat? A mi hadseregünknek is van ereje!

- Felség! Hadseregünk hátránya behozhatatlan. Ostobaság volna harcba küldeni katonáinkat. Egyetlen ország ellen még volna esélyünk, de így, hogy több ország szövetkezett ellenünk, lehetetlen visszaverni őket.

- No és ha összefognánk más országokkal és együtt mennénk az ellenség ellen?

- Már késő. Az ellenség hamarosan itt lesz.

- Micsoda tragédia! A kezünk meg van kötve, közben az saját országunk elesik.

Bánat és sóhaj töltötte meg a palota termeit. Egyszerűen nem találtak megoldást. Ám ekkor előállt egy ifjú hadvezér, aki így szólt:

- Királyom! Harcba szállok és az életemet áldozom a hazáért!

- Képes volnál legyőzni az ellenséget?

- Soha többé nem térek vissza, ha nem győzök. Harcolni fogok, ha meg is kell halnom! Állíts mellém katonákat királyom!

Miután Zhuang király beleegyezését adta, az ifjú hadvezér, katonáival együtt csatába vonult. Az volt a szokás, hogy a hadvezér a hátsó sorból adja ki a parancsot, de ő felpattant a lovára és lándzsával a kezében a frontvonalon a harcolt. Mint a villám, úgy hajította el lándzsáját. Nem úgy harcolt, mint aki élni akar, hanem úgy, mint aki a halálra vár. Az ellenség oszladozni kezdett. Ahelyett, hogy támadtak volna, inkább menekülőre fogták. Amikor az ellenség katonái egy pillanatra összezavarodtak, az ifjú hadvezér katonái megragadták az alkalmat és teljes haderővel támadtak. A több ország alkotta szövetséget és hatalmas hadvezérét hirtelen elhagyta a bátorsága, s mivel nem láttak kiutat, elmenekültek. Viszonylag kis hadseregével, a fiatal hadvezért óriási győzelmet aratott.

Mikor visszatért a háborúból, a király nem tudta elrejteni az örömét. Szerette volna gazdagon megjutalmazni győzelméért, de az ifjú váratlanul így szólt:

- Királyom, fejeztess le engem!

- Mit beszélsz? Hogy fejeztetném le a hadvezéremet, aki megmentette az országot? Elment az eszed?

- Nem fenség! Már rég halottnak kellene lennem. Néhány évvel ezelőtt, amikor ünnepet ültünk a királyi palota udvarán, én többet ittam a kelleténél. Királynéd arca a gyertyafényben ellenállhatatlanul elragadó volt. Teljesen elmerültem a szépségében. Amikor hirtelen

kialudtak a fények, olyan bűntettet követtem el, amit hűséges alattvalódként soha nem lett volna szabad megkockáztatnom. Azon a napon halált érdemeltem volna, de te, királyom, megmentettél engem. Utána megpróbáltam megölni magam. A te kegyelmed hatalmas volt. Azóta keresem az alkalmat, hogy viszonozzam a kegyelmességedet. Ma jött el a lehetőség, amikor úgy gondoltam, végre törleszthetem adósságom egy részét. Hálás lennék, ha lefejeznél engem, királyi fenség. Ölj meg!
- Köszönöm neked, köszönöm! Bebizonyítottad a hűségedet. Mindenképp szükségem van egy olyan emberre, amilyen te vagy. A jövőben is védelmezd országunkat, képezd ki a katonákat és őrizz meg bennünket az ellenségtől!

Mindenki a saját gondolatát tartja jónak

Zhuang király első gondolata tehát az volt, hogy megöli alattvalóját, majd úgy döntött, hogy mégis meghagyja az életét. Szíve követte a gondolatait, melyek arra ösztönözték, hogy próbálja meg megérteni a férfit és kímélje meg az életét. Ha a király az első gondolatát követte volna, habozás nélkül lefejeztette volna az alattvalót. Senkinek semmilyen kifogása nem lehetett volna, ha ez bekövetkezik. De miután megadta magát a másik gondolatnak, minden jóra fordult.

Amennyiben kicsit mélyebben elgondolkodunk – ahelyett, hogy rohannánk az első gondolatunk után – úgy bizonyosan érkezni fog egy

második gondolat. Ha a kettőt összehasonlítjuk, a második általában jobbnak bizonyul, mint az első. Zhuang király is tovább gondolkodott. Nem időzött el annál a ténynél, hogy az alattvalója megcsókolta a királynét, nem hagyta, hogy a harag irányítsa, hanem félretette a haragját és megpróbálta beleélni magát alattvalója helyzetébe. „Érthető, hiszen amikor az ember túl sokat iszik – bár nem tervezi, mégis hibát követ el." Mivel Zhuang király nem tartotta problémának az esetet, képes volt együttérzést tanúsítani.

Az emberek manapság nem szeretnek mélyrehatóan gondolkodni. Bármiről legyen is szó, az első gondolat alapján hozzák meg döntéseiket, melyeket aztán tettek követnek. Szabad utat engednek az első, érzelmektől fűtött gondolataiknak, teljes szívvel belevetik magukat, aztán vagy dühösek lesznek, vagy örülnek. Azonban van egy tény, amiről tudnunk kell: minden ember meg van győződve róla, hogy a gondolatai egytől egyig jók és helyesek. Ha szócsatába keverednek, igyekeznek bizonyítani, hogy igazuk van, ha viszont a helyzet rosszra fordul, egyszerűen félreállnak. Mindenesetre elmondhatjuk, hogy az emberek alapvetően egyformák.

Próbáljuk meg nyugalomban megvizsgálni a szívünket. Akkor felismerhetjük, hogy néz ki belülről. Hogy valójában nem lehet látni, az nem jelenti azt, hogy ne volna megismerhető, ugyanis a jó és a gonosz nagyon jól felfedezhető a szívünkben. Menjünk egy kicsit mélyebbre,

hogy meglássuk, milyen állapotban van a szívünk. Azoknak az embereknek az élete, akik tudják, milyen a szívük, különbözik azokétól, akik nincsenek tisztában vele.

Mindenki arra vágyik, hogy különleges legyen. Ők azok, akik észreveszik, hogy a sok gondolat közül melyek a briliáns és kiemelkedő gondolatok. Noha egy szót sem szólnak róla, büszkék a gondolatmeneteikre, sőt élvezik azokat. Bizony vannak, akik ilyen módon ismertté és elismertté válnak. Ám az is jellemző rájuk, hogy a gondolataikat megtartják maguknak, közben önmagukat bölcsnek, intelligensnek tartják és büszkék magukra.

Tudtad, hogy van benned egy én, ami nem te vagy?

Ha megvizsgáljuk szívünk világát, felismerhetjük a tényt, mely szerint kétféle szív él bennünk. 2009-ben meghívást kaptam a Kínai Kommunista Ifjúsági Szövetségtől. A fiatalság problémájáról tartottam előadást Pekingben, két napon keresztül. Egy asszony kétségbeesetten fordult hozzám:

- Lelkész úr, a fiam megütötte a tanárát. Mit tegyek? Még egy állat sem tenne ilyet, hogy megüti azt, aki tanítja őt. Egyszerűen nem értem őt.

Nevetve válaszoltam az asszonynak:

- Nem a fia ütötte meg a tanárát. Nem ő volt, aki ezt tette.

- De igen! Az óra kellős közepén egyszer csak megütötte. Mindenki

látta. – ismételte rémülten.

- Nem, nem az ön fia volt.

Elkezdtem elmagyarázni neki, miért nem a fiú volt az, aki megütötte a tanárát.

- Asszonyom, hallgasson rám! Figyeljen jól! Tegyük fel, hogy a fiának a következő jár a fejében: „Nagyon szórakoztató lehet ez a játék" – majd buzgón belefeledkezik a computer játékba. „Na csak még egy pálya. Hiszen olyan jó ez a játék. Hú, de késő van, most már abba kell hagynom. Meg kell csinálnom a leckét és még tanulnom is kell." Ezzel befejezi a játékot, odaül az íróasztalához és nekilát a tanulásnak. Ebben az esetben a játék nem jelent problémát. Azonban vannak olyan esetek, amikor a játék olyannyira hatalmába keríti az embert, hogy átveszi az irányítást felette. Ugyan szeretné abbahagyni, de nem tudja, ezért tovább játszik. Ilyenkor nem ő játszik, hanem a játék irányítja őt.

Egyszer beszélgettem egy lánnyal, aki tényleg játékfüggő volt. Volt olyan eset, amikor 37 órán keresztül játszott, alvás nélkül. A hiányzásai természetesen problémákhoz vezettek az egyetemen. „Intőt kaptam. Az is lehet, hogy nem tudom elvégezni az egyetemet. Mit fog ehhez szólni az édesapám? Mennyi fáradság és vesződség árán fizette a tanulmányaimat!" Úgy határozott, hogy megpróbálja kézben tartani az életét, legalábbis igyekszik rendbe hozni, de nem sikerült. „Ma mindenképp be kell mennem az egyetemre. Semmi esetre sem játszhatok!"

Összeszorította a fogát és felszállt az egyetem felé tartó buszra, ám a második megállóban hirtelen leszállt és egyenesen a következő internetkávézóba ment, ahol játszani kezdett. „Milyen az igazi énem? Az vagyok, aki szeretné abbahagyni a játékot, vagy az, aki játszani szeretne?” Ettől a pillanattól kezdve képtelen volt megkülönböztetni, hogy valójában melyik az ő igazi énje.

A legtöbb ember hasonló problémákkal küzd, ugyanakkor nem veszik észre, hogy mi történik bennük, mert egyszerűen nem néznek magukba. Azok viszont, akik kicsit is mélyebben elgondolkodnak magukról, csodálkoznak: „Szeretném abbahagyni a játékot, szeretnék jó gyermeke lenni a szüleimnek. Nem értem, miért nem megy?” – így tisztán felismerik, hogy a szívükben lakik egy olyan én, ami valójában nem a sajátjuk.

Egyszer egy asszony tanácsadásra jött hozzám, mert nagyon szenvedett a házasságában fellépő problémák miatt. Elmesélte, hogy egy reggel csúnya vitába keveredett a férjével. Úgy összekaptak az asztalnál, hogy a férje felkapta a táskáját és a munkahelyére rohant, anélkül, hogy megreggelizett volna. Amikor az asszony egyedül maradt, gondolkodni kezdett: „Hozzámentem ehhez az emberrel, és tessék! Mit el kell viselnem tőle minden áldott nap!” Dühös volt. Úgy érezte, igazságtalanul bánnak vele.

Ezekután elkezdett takarítani és mosogatni. Mosogatás közben las-

san-lassan elszállt a dühe és belátta, hogy aznap reggel kicsit messzire ment. „Miért vagyok ilyen keserű? Amikor fiatalabb voltam, nem voltam ilyen. Azt mondják, hogy amikor egy nő anya lesz, hirtelen oroszlánná válik. Lehet, hogy én is megváltoztam?” Nagyon sajnálta, hogy úgy viselkedett a férjével. „Tévedtem! Ez nagyon csúnya volt tőlem.” Egész nap a viselkedésén gondolkodott, majd elhatározta, hogy mostantól jó lesz a férjéhez. Elment a piacra, megvette a férje kedvenc ételéhez valókat és elkezdett főzni. Időben megterítette az asztalt és boldogan várta a férjét vacsorára. Végre meghallotta az ajtón a kopogást. Odasietett, hogy köszöntse férjét, de abban a pillanatban, hogy meglátta az arcát, akaratlanul kiszaladt a száján: „Te átkozott gazember!” A düh hullámként ragadta őt magával.

Hogy létezik, hogy megint feltört belőle a gyűlölet férje iránt, annak ellenére, hogy szeretett volna jó lenni hozzá? A legtöbben nem tudják, mi ennek az oka.

Az erő elve a szívben: mindig az erősebb irányít

Ha visszatekintünk eddigi életünkre, felismerhetjük, hogy nem a saját, hanem idegen gondolatok voltak azok, melyek legyőzték a sajátjainkat és irányították az életünket. Amikor ezek elhatalmasodnak, az ember hirtelen átváltozik gonosszá. Amennyiben az ember nem képes arra, hogy mélyen elgondolkodjon magáról, soha nem fogja felismerni

ezt a tényt, de ha serényen kutatja, azonnal érezni fogja.

Megannyi gondolat tör fel a szívünkből, jók és rosszak egyaránt. Szeretnénk a jókat választani, hogy az életünk jobb legyen, azonban akaratlanul is belenyúlunk olyan gondolatokba, melyek a gonoszság felé húznak. Az elítéltekkel folytatott beszélgetések során gyakran hallhatom, hogy valójában miért követték el a bűncselekményt:

„Lelkész úr! Abban a pillanatban nem voltam magamnál. Nem akartam ezt tenni, de valami úgy rángatott, mintha megszállott lennék. Ezért követtem el ezt a szörnyűséget."

Lehet, hogy nem könnyű, de ha az ember elgondolkodik, képes lesz különbséget tenni akaratlagos és akaratlan – kívülről jövő – gondolatok között. Mindenkiből törnek fel nemkívánatos gondolatok, melyek tévútra viszik az embert. Ennek az erőnek a hatására sokan valamilyen függőség hatása alá kerülnek. Egy függőségtől megszabadulni viszont nagyon nehéz. Szinte minden próbálkozás hiábavaló. A drogfüggők görcsösen próbálják abbahagyni a drogozást, mint ahogy a játékfüggők is kétségbeesetten próbálják abbahagyni a játékot. Ezek a fáradozások azonban legtöbbször sikertelennek bizonyulnak. Egy játékfüggő számára nem egyszerű felhagyni a szerencsejátékkal. Úgy esetleg sikerülhet, ha fog egy bárdot és levágja az ujjait.

Adott egy játékfüggő férfi, akit a felesége sehol nem talált, ezért azt gondolta – lehet, hogy… Azzal elment a kocsmába, ahol a falubeliek

mindig együtt játszanak. Ott találta a férjét, aki a lábujjai között tartotta a kártyákat. Majdnem elájult, mikor meglátta. A férfi bizonyára mindent megtett, hogy megszabaduljon a szerencsejátéktól, de a játékszenvedélye legyőzte őt.

Legyen szó szerencsejátékról vagy drogról, kevés olyan ember van, aki puszta akarattal meg tud szabadulni a függőségtől. Ez nem egyszerű még akkor sem, ha az ember harcol és küzd ellene, ugyanis létezik egy erősebb erő, ami hajtja, űzi. Kezdetben többször elhatározza, hogy abbahagyja a játékot, de nem sikerül, mert ez az bizonyos erő irányítja az embert. Egy ponton az ember azt gondolja: „Úgysem tudom megcsinálni!" – ezzel teljesen átadja magát a függőségnek. Az embernek tehát tisztában kell lennie azzal a ténnyel, hogy a szívében vannak olyan gondolatok, melyek nem a sajátjai.

A kínai édesanyának tehát a következőt mondtam:

- Nem a fia volt az, aki megütötte a tanárát. Ő ilyet egyáltalán nem akart tenni. Egy bizonyos erő adta neki ezt a gondolatot. Ez a gondolat megragadta a szívét és arra ösztökélte, hogy erőszakot kövessen el a tanárával szemben.

Az ember hiába harcol a függősége ellen, képtelen megszabadulni tőle. Ha vasakarattal rendelkezik, akkor sem képes csak úgy abbahagyni, mivel a szívét egy bizonyos erő irányítja.

Az egyik szállodában nemrég tűz ütött ki. Az emberek a tetőre me-

nekültek. Egy mentőcsapat helikopterről köteleket engedett le, hogy mentse az vendégeket. Egy férfi megragadta a kötelet. A hoteltől olyan 100-200 méterre van egy iskolaudvar. Arra gondoltak, hogy ha az emberek egy pillanatra megkapaszkodnak a kötélben, biztonsággal átszállíthatók az iskolaudvarra. Amikor az a férfi megragadta a kötelet, a helikopter elindult az iskola irányába, ám útközben kicsúszott a kötél a kezéből, a mélybe zuhant és meghalt.

Egészen biztos, hogy nem akarta elengedni a kötelet, hiszen tudta, ha elengedi, meghal. Minden erejét megfeszítve igyekezett megkapaszkodni, de mivel nem volt elég erő a karjaiban, a kötél kicsúszott a kezéből, ő pedig meghalt. A TV-ben követtem a híradást. Végtelenül sajnáltam őt. A hadseregben az úgynevezett gerillakiképzés egyik eleme a kötélmászás. A kötél végére hurkot kötnek, az ember beakasztja a lábát a hurokba, megtámasztja a testét és lazán megkapaszkodik a kötélben. A mentőcsapatok nyilván nagyon siettek, de mégis milyen jó lett volna, ha kötnek egy hurkot a kötélre. Annyira sajnáltam, hogy nem tudta megtartani a saját súlyát és elengedte a kötelet.

Amikor az embernek elfogy az ereje, nincs más választása, mint elengedni a kötelet, még akkor is, ha tudja, hogy nem kellene. Ugyanúgy a drogozást sem tudja abbahagyni, ha egy erősebb erő irányítja. Nincs kiút. Sokan fáradoznak azért, hogy megszabaduljanak a drogtól vagy a szerencsejátéktól, de újra meg újra elbuknak, így a szenvedés és a

gyötrelem tovább kíséri az életüket.

A mai emberek az izgalmas gondolatokat követik

Nagyon fontos, hogy a gondolkodásunk mélyreható legyen. Arra kell gondolnunk, hogy a második gondolat mindig jobb, mint az első, a harmadik pedig a másodiknál is sokkal jobb. Amikor az országunk még szegény volt, az embereknek ki kellett találniuk, hogy éljék túl a hétköznapokat. Azóta sokat változott a világ. Az embernek akkor is könnyű megélni, ha nem gondolkodik róla különösebben, következésképpen alig van olyan dolog, amiről mélyrehatóan gondolkodna. A legtöbben csak az érzelmektől fűtött gondolatokat követik. Bár az élet jelentősen javul, ha inkább a második gondolatot követjük, mintsem az elsőt, és inkább a harmadik gondolatot, mintsem a másodikat, mégis sokan vannak, akik nem veszik a fáradságot, hogy belegondoljanak a dolgokba. Egy másik oka annak, hogy nem gondolkodunk mélyrehatóan, az nem más, mint hogy a televízió megbénítja a gondolkodásmódunkat. A televíziócsatornák számára az a legfontosabb, hogy minél nagyobb nézettséget érjenek el. Egy azonos hosszúságú reklám sokkal drágább lesz, attól függően, hogy egy program előtt vagy után – nagy nézettséggel – sugározzák e. Ahhoz, hogy egy üzlet nyereséges legyen, magas nézettségre van szükség. A magas nézettség érdekében meg kell nyerni a nézők figyelmét. A bonyolult tartalom kevésbé szó-

rakoztató és csökkenti a nézettséget. Fontos tehát, hogy a műsor tartalma könnyen érthető, ugyanakkor érdekes legyen, és a nézőnek ne kelljen mélyen elgondolkodnia róla. Mindegy, hogy evés közben vagy ébredés után tévéznek, a lényeg, hogy a műsor mindig ugyanolyan érthető legyen. Aki sokat tévézik, folyton csak könnyen érthető tartalmakkal tölti magát, aminek az a következménye, hogy nem szeret mélyen gondolkodni.

Manapság az emberek nem gondolkodnak eleget. Hogy valamit alaposan mérlegeljenek, az nem tartozik a szükséges dolgok közé. Annyi videóanyag árad a televízióból, ami teljesen megöli a gondolkodást. Régen – hogy képezzék magukat – az emberek kínai szólásokról gondolkodtak és olyan dolgokról meséltek, melyek mások számára ismeretlenek voltak. Régen megbecsülték a tudást. Ma a tudásnál sokkal többet ér, ha az ember bólogat. Hogy ezt elérjék, videófelvételeket készítenek, s hogy a tartalom még érthetőbb legyen, még feliraozzák is.

Amikor kicsi voltam, a focilabda az egyik legbecsesebb dolognak számított. Szalmaszálakból gyúrtuk a labdát és azzal fociztunk. De nem egy futballpályán rúgtuk a labdát, hanem a frissen learatott rizsföldön, ami még valójában tarló volt. Mégis elképesztően jól szórakoztunk. Manapság a focilabda és a futballcipő mindenhol elérhető, átláthatatlanul sok futballtechnika létezik, az emberek pedig állandóan a futballcsillagok játékát nézik, mégis egyre kevesebben mennek ki a

pályára, hogy rúgják a bőrt. A mai társadalomban az emberek többnyire csak elméletben ismernek dolgokat, amiket a gyakorlatban soha nem próbálnak ki. Noha negatívan hat az életünkre, mégis sokmindent figyelmen kívül hagyunk, nem gondolkodunk elég mélyrehatóan. Amikor emiatt problémánk adódik, egyszerűen elkerüljük, mert a gondolkodást túl megterhelőnek tartjuk. Ha alaposan megvizsgáljuk a szívünket, felfedezhetjük a tényt, miszerint egyes gondolatok – melyek szabályszerűen elragadnak bennünket – nem a sajátjaink. Miért nem képes megszabadulni az ember a függőségétől? Miért nem elég a vasakarat? Ha valóban ők maguk hoznák meg a döntést, hogy drogoznak, akkor abba is tudnák hagyni. Azonban nem az ember, hanem egy másik erő vonzza őket a droghoz vagy a szerencsejátékhoz. Mi úgy véljük, hogy a saját gondolatainkról van szó, hiszen belőlünk törnek fel, azonban gondolkodjunk el róla mélyen és állapítsuk meg, hogy ez nem így van. Hiszen egyes gondolatok harcolnak a sajátjainkkal és rossz útra rángatnak bennünket. A legtöbben nem ismerik ezt a tényt és hagyják magukat megtéveszteni. Olyan gondolatokat követnek, melyekről nem tudják, honnan jönnek. Ennek eredménye, hogy tévutakon járnak. Ezek olyan fontos tények, melyeket feltétlenül meg kell tanulnunk!

3.

A gondolatok útja a szívben

3. fejezet

A gondolatok útja a szívben

Számtalan gondolat halad át a szívünkön, amik irányítják az életünket

Megannyi ember fordul meg naponta Szöul főpályaudvarán. Csak jönnek és mennek, jönnek és mennek. Azért szállnak vonatra, hogy teljesítsék aznapra kitűzött céljaikat. Mérhetetlenül sokan haladnak át a főpályaudvaron, noha egyikük sem lakik ott. Elképzelni sem lehet, mi lenne, ha minden utazó a pályaudvaron élne.

A szívünkön is megszámlálhatatlanul sok gondolat halad át. Vannak, amelyek csak elidőznek bennünk, de akadnak olyanok is, melyek szabályszerűen uralkodnak és meghatározzák, hogy milyen irányba forduljon a szívünk.

Azonban adódik itt egy komoly probléma. Ha a börtönbe zárt elítéltek történeteit hallgatjuk, láthatjuk, hogy mindnyájan hasonló gondolatot követtek. Arról van szó, hogy bár sok gondolat jön-megy a szí-

vünkben, néhány közülük nem távozik, hanem bennünk marad. Ezek a gondolatok aztán addig növekednek, míg cselekedetté nem válnak. Amennyiben ezek történetesen gonosz gondolatok, úgy a történetnek bűncselekmény lesz a vége.

Ha nagyítón keresztül nézzük a szívünket, felfedezhetjük, hogy a gondolataink, melyek feltörnek belőlünk, nem a sajátjaink. Ezek azok, melyek legyőzik a többi gondolatot és mindent egy irányba igyekeznek vezetni. Aki nincs tisztában ezzel a ténnyel, az ilyen gondolatok irányítása alatt éli az életét. Egyesek kétségbeesetten próbálkoznak ellenállni, de mivel ezek a gondolatok már befészkelték magukat, az ember továbbra is az irányításuk alatt marad. Természetesen, aki azt gondolja, hogy nem szabad követnie ezeket, és megpróbál megbirkózni velük, sokkal jobb életet él, mint aki ész nélkül rohan utánuk. Mivel a gondolatok az emberi szívben keletkeznek, a legtöbben tehetetlenek és kiszolgáltatottak velük szemben, hiszen úgy surrannak be, mintha tolvajok lennének. Megragadnak minden más gondolatot, hogy aztán rossz irányba tereljék az embert és máris kész a szörnyűséges bűncselekmény.

Jeonjuban, a börtönben találkoztam egy asszonnyal, aki ékes példája a fent leírtaknak. Amikor meghallottam a történetét, szinte sokkot kaptam.

Férjhez ment és életet adott egy gyönyörű kislánynak. Igazán boldog

volt. A szülés után néhány napig még lábadozott a kórházban, s bár még kissé gyenge volt, pár nap múlva hazamentek. A kislány szépen növekedett. Reggelente, miután a férje munkába ment, kitakarította a lakást, elmosogatott, majd megtöltötte melegvízzel a fürdőkádat, hogy megfürdesse kislányát. A fürdetés után becsavarta egy száraz kendőbe és ágyba fektette. Amikor ránézett a kicsi újszülöttre – mint minden anya – ő is alig tudta elhinni, hogy létezik ilyen boldogság. Lángolt benne az anyai szeretet. Arcával a kicsihez simult, cirógatta az arcocskáját, a karjában ringatta és csókolgatta. Kimondhatatlanul boldog volt a gyermekével. Majd egy napon hirtelen támadt egy gondolata:

„Mi lesz, ha valaki leszúrja a kislányomat egy késsel?”

Aki tudja, honnan származik egy ilyen gondolat, az képtelen azonosulni vele. Azonnal lerázza magáról.

„Hogy juthat ilyen butaság az eszembe? Ki szúrná le a kisbabámat? Ezt a badarságot! Ki tudna megölni egy ártatlan gyermeket? Ez teljesen abszurd!”

Ilyen egyszerű volna lerázni egy gondolatot, ám aki nem ismeri a gondolat természetét, azt egy pillanat alatt magával ragadja. Ha valakiben felmerül a gondolat, hogy megölik a gyermekét, ennek valószínűségét egyre inkább érezni fogja a szívében, a félelem pedig elkezdi behálózni az embert. Egy ilyen nevetséges gondolatot egyszerűen le kellene tenni. Ám ez a fiatalasszony teljesen belezavarodott a gondo-

latba, hogy le fogják szúrni a lányát. Olyan erős félelmet érzett, hogy képtelen volt tisztán gondolkodni.

Izgatottan az ajtóhoz futott és minden reteszt bezárt. Felhívta a ház portását és kiabálva azt kérdezte: „Járt itt valaki, aki hozzánk akart jönni? Senki ne engedjen fel!" Újra meg újra leellenőrizte az ajtókat és ablakokat, hogy zárva vannak e. Ennek ellenére a félelem nem szűnt meg benne, sőt csaknem a tébolyba kergette. Felhívta a férjét:

- Drágám, nagyon félek!

Mivel a férfi egyáltalán nem tudta, mi játszódik a feleségében, nemes egyszerűséggel csak ennyit mondott:

- Mitől félsz? Hiszen otthon vagy. Minden rendben van. Ne félj!

Szerencsésnek mondható, aki rendelkezik olyan bölcsességgel, hogy egy félelmet keltő helyzetben nem kezd el azonnal félni. Függetlenül attól, hogy megalapozott e vagy sem, a félelmetes gondolatok a legtöbb emberben félelmet, a szomorú gondolatok pedig szomorúságot keltenek. Az emberek szinte azonnal reagálnak minden felmerülő gondolatra. Alig vannak olyanok, akik megvizsgálnák, hogy az adott gondolat jogos e, vagy sem. Ki ölne meg egy gyermeket ok nélkül? Vannak esetek, amikor bizonyos gondolatok szabályszerűen bilincsbe verik az ember szívét. Ennek az az oka, hogy az illető nem ismeri a szív világát és azt hiszi, hogy a gondolatai igazak.

A fiatalasszony egyszerűen nem tehetett mást – reszketett a félelem-

től. A gondolat – hogy megölhetik a lányát – már benne élt. A férje nem sejtette, miért olyan ideges a felesége, így egyszerűen csak annyit mondott:

„Drágám, mitől félsz? Hiszen otthon vagy. Biztosan kimerültél a szüléstől, azért vannak rossz gondolataid. Kérlek, ne aggódj!”

A férj válasza teljesen helyénvaló volt. Ám ennek a válasznak nem volt ereje, hogy elűzze a félelmet a fiatalasszony szívéből, azt a félelmet, amely úgy elragadta őt, hogy már elviselhetetlen volt számára. Úgy érezte, hogy a következő pillanatban biztosan betöri valaki az ajtót vagy bejön az ablakon, egy késsel felfegyverkezve. De mégis ki az, aki ilyen gondolatot plántál az emberbe?

Mivel ezek a dolgok az asszony szívében játszódtak, csak annyit kellett volna tennie, hogy feldolgozza a gondolatait. Ám ő egész nap reszketett a félelemtől, és amikor a férje a munka végeztével hazaért, szólt neki:

„Kedvesem, nagyon félek!”

A szív hőfokát nem lehet megmérni, mert nem létezik hozzá mértékegység. Hogy milyen forró a tűz, az szemléltethető egy hőmérsékleti skálán. Hogy mennyire hideg egy adott régió, szintén nyilvánvalóvá tehető egy hőmérő segítségével. De olyan mértékegység vagy berendezés, mellyel a szív mérhető volna – nem létezik. Ha teszem azt, a fiatalasszony elmondhatta volna, hogy a félelme 350 fokos, érthetővé

tudta volna tenni, hogy mennyire fél. De mivel csak mondani tudta, a férje jelentéktelennek titulálta a félelmét.

„Drágám, amikor azt mondod, hogy félsz, még szebbnek látszol. De ne félj!”

Mivel nem tudta, mi zajlik a felesége szívében, próbált valamit mondani. De mikor reggel fogta a táskáját és munkába indult, a felesége hirtelen megragadta őt.

- Drágám, muszáj ma dolgoznod? Nem tudnál kivenni egy szabadnapot?

- Hiszen gyermekünk van. Muszáj többet keresnem, nem? Ne félj! Nincs semmi baj.

Ezzel elment dolgozni. Nem volt tisztában felesége félelmének hőfokával, így a helyzet komolyságát sem ismerte fel. Mindössze arra gondolt, hogy a felesége még gyenge.

Ilyen problémákat szül, ha az ember nem ismeri a szív világát. Miután a férj elment hazulról, a fiatalasszony fogta a gyermekét, betakarta egy takaróval, majd kiment a lakásból. Mivel a félelme ekkor sem enyhült, fogott egy taxit.

- Hová megyünk? – kérdezte a taxisofőr.

A fiatalasszony számára nem létezett olyan hely, ahová elmenekülhetett volna. Nem tudta megmondani, hová vigye őt a sofőr. Végül Daejeonba mentek a családjához. Miután megérkezett, épp ki akarta

nyitni a kaput, hogy bemenjen, amikor megpillantotta a bátyját, aki ijedtében veszekedni kezdett vele:

- Nincs ehhez túl késő, hogy ilyen messzire utazz egy csecsemővel? Azonnal menj haza!

Sírva ült vissza a taxiba, majd hazament.

Az ember reszket a félelemtől vagy bánatos lesz, attól függően, hogy a gondolat hogyan irányítja

Mikor hazaért, úgy érezte, megtébolyodik. Azt hitte, hogy elpusztul a félelemtől és a bizonytalanságról. A félelem teljesen megbénította. Már semmire nem volt képes. Ahogy múlt az idő, a gondolat – aminek eredete ismeretlen volt – egyre jobban átvette felette a hatalmat. Nem tudta, honnan jött, de mivel benne merült fel, a sajátjának tartotta. A gondolat a szívében nőttön-nőtt. „Hamarosan meghalok…" Amikor felmerült a halál gondolata, egyszerűen ki kellet volna űznie. „Igen, a szülés miatt még kissé gyengélkedem, de ezt leszámítva teljesen egészséges vagyok. Mégis miért halnék meg? Nem vagyok beteg, mindössze a terhességet kell kihevernem."

Amikor az emberek szívéből feltör a gyűlölet, gyűlöletet árasztanak. Ha örömük támad, átadják magukat az örömnek. Ha hatalmába keríti őket a vágy, úgy a vágyaikat fogják követni. No és milyen gyakran törnek fel a szívünkből rossz gondolatok? Egyrészről adott a szív, ami

képes arra, hogy áldáshoz vezessen bennünket, másrészről itt vannak a gondolatok, amik zátonyra futtatnak és pusztuláshoz vezetnek. Nagyon sokan vannak, akik nem tudnak különbséget tenni a kettő között, és pusztán azért tartják a gondolataikat a sajátjaiknak, mert belőlük törnek elő. A végeredmény pedig az, hogy a gondolataikat követik.

A fiatalasszonyt tehát elragadták a gondolatai. Azt hitte, hogy meg fogják ölni a lányát. Amikor a gondolatok elkezdtek uralkodni benne, már azt érezte, hogy ő maga fog meghalni. A tudat, hogy halálával magára hagyja gyönyörű, imádott kislányát, végtelenül szomorúvá tette őt. Rettegett a félelemtől és a bánattól – hiszen a gondolatai ezt diktálták.

Egy lakás ajtaja azt a célt szolgálja, hogy az ember kimehessen az otthonából, de arra is alkalmas, hogy megakadályozza az illetéktelenek behatolását. A szívünkben is létezik egy ilyen ajtó. Aki megfelelően használja ezt az ajtót, képes kizárni a gonosz és mocskos gondolatokat. „Menj innen! Ki engedte meg, hogy ide gyere?" Akik viszont nem tudják, hogy létezik ez az ajtó, illetve nem tudják, hogyan kell használni, azok átadják magukat a pillanatnyi érzéseknek: örülnek, ha öröm éri őket és bánatosak, ha bánat éri őket. Semmiféle gondolatot nem tudnak száműzni.

A fiatalasszonynak le kellett volna vadászni a gondolatait: „Jaj, mégis hogy halnék meg? Nem fogok meghalni!" – de nem tette meg. A ha-

lál gondolata uralkodni kezdett benne. Anélkül, hogy ismerte volna a gondolat eredetét és természetét, vakon követte, mert úgy gondolta, ez a saját gondolata, hiszen őbenne merült fel.

A gondolat, hogy meg fog halni, lánya megöléséhez vezette

A fiatalasszonyt most már egy másik gondolat irányította: ő fog meghalni. Ez a gondolat egyre csak nőtt a szívében. „Mi lesz, ha meghalok?" Szomorú és elkeseredett volt. Felöltöztette a kislányát és csak sírt. „Mi lesz veled, ha meghal a mama és egyedül maradsz a világban?" Végtelenül szomorú volt attól a kényszerképzettől, hogy magára fogja hagyni a lányát. Aztán egyik gondolat szülte a másikat:

„Ha meghalok, a férjem elvesz majd valaki mást. Az meg ott fog ülni az én sminkasztalomnál. Együtt fognak feküdni az ágyban, abban az ágyban, amiben én feküdtem a férjemmel. Ezt a házat együtt rendeztük be, most meg ő lesz a ház úrnője."

Egyáltalán semmiféle alapja nem volt ennek a feltételezésnek, sőt azt sem tudta, miféle gondolat irányítja őt, mégis az irányítása és uralma alá került. Aztán a gondolat tovább duzzadt a szívében:

„Ez az új nő biztosan rosszul bánik majd a lányommal, hiszen nem is a sajátja. Egy ilyen szívtelen anya csak szenvedést okoz."

Már a halál gondolata s bőven elég volt ahhoz, hogy szomorú legyen, de a tudat, hogy a mostohaanya később megalázza a lányát, elviselhe-

tetlen volt. Csak nézte-nézte ártatlan gyermekét és képtelen volt abbahagyni a sírást. Közben a gondolatok tovább folytak a szívében. Elképzelte, hogy a mostoha egy hideg téli napon mezítelenül kirakja a lányát az ajtó elé, míg ő maga bent ül a férjével a melegben, jót lakmározik és ezen nevet. Közben a kislány kint sír az ajtó előtt és könyörög, hogy engedjék be, mert fázik. Ezt már tényleg nem tudta elviselni.

„Ennél már a halál is jobb. De mielőtt a mama meghal, téged öl meg. Én szép kicsi lányom! Bocsáss meg a mamának! Annyira szeretlek téged! Nem engedhetem, hogy egy gonosz mostohával élj! Inkább megöllek, úgy sokkal jobb lesz. Ha gyűlölnélek, nem ölnélek meg. Kérlek, érts meg!”

Korábban azt hitte, hogy valaki más fogja megölni a lányát, ám ezt egy ponton felváltotta egy másik gondolat: ő maga fogja megölni. Noha a gondolatok a markukban tartották, ő maga ebből semmit nem vett észre. „Hogy gondolhatok ilyesmit? Nem vagyok halott. Miért kellene idejönni egy másik nőnek? Egyáltalán miért halnék meg?” - tiltakozhatott volna, de sajnos nem volt hozzá ereje. Ehelyett akadály nélkül uralkodott benne minden spontán feltörő gondolat. Végül megölte saját gyermekét, akit annyira szeretett.

Két órán keresztül mesélte nekem sírva ezt a hihetetlen történetet Jeonjuban, a börtönben.

Hogyan dönthetjük el, melyek a saját gondolataink, és melyek, amiket belénk plántáltak

Egy gondolat tehát – ami behatolt az asszonyba – egészen odáig vezette őt, hogy megölte saját gyermekét. Ha valaki más kérte volna meg erre, azt elítélték volna és szigorúan megbüntették volna, de mivel a saját gondolatai késztették, nem volt kit hibáztatni a következményekért. Egy hátborzongató gondolat egy rettenetes tragédia főszereplőjévé tette a fiatalasszonyt.

Amikor találkoztam vele, már tíz évet letöltött a büntetéséből. A történetét hallva csak azt kérdeztem magamtól: „Hogy létezik, hogy egy ember ennyire esztelen legyen?”

Teljesen mindegy, hogy az ember okos vagy buta, mert ha nem ismeri a szívéből feltörő gondolatok természetét, nem tehet mást, mint hogy az uralmuk alá kerül. Mindez attól függ, meg tudja e különböztetni, hogy melyek a saját gondolatai, illetve ki oltotta belé a gondolatokat. Az ember azonnal észreveszi, ha egy idegen autó parkol az udvarában. „Ki állt ide ezzel az autóval?” Ha kihúzza a fiókot és egy rakás pénzt talál benne, azt kérdezi: „Hát ezt meg ki tette ide? Nem én voltam, az biztos!” Ha egy idegent talál a házában, szintén megkérdezi: „Hát maga meg kicsoda? Hogy jött be és miért van itt?” De ha sötét gondolatok merülnek fel az emberben, habozás nélkül elfogadja és hagyja, hogy azok uralkodjanak felette.

Most szeretnék elmesélni egy történetet egy középkorú nőről, aki – gondolatai áldozatává válva – megismerte, mi az igazi szomorúság.

A faluban élt egy férfi, aki erősen sántított. A szomszéd faluban élt egy csinos, kedves fiatal lány. Egy nap megpillantotta ezt a sánta férfit és azt gondolta magában: „Milyen boldog lehetne ez a férfi, ha feleségül mennék hozzá és segíteném őt!" A gondolat, hogy boldoggá tehet és szerethet egy férfit, örömmel töltötte el. A férfi fogyatékossága és szegénysége egy pillanatra sem jelentett problémát neki. Semmi nem jelentett akadályt számára. Gondolkodott, gondolkodott… A nővére egy sikeres emberhez ment hozzá, de mindketten arrogánsak voltak, folyton veszekedtek és el akartak válni. Főszereplőnk unokaöccse is sokat szenvedett miattuk. Látva az ő intő példájukat, egyre kevésbé érdekelték őt a külsőségek, ám a gondolat, hogy hozzámenjen a sánta férfihoz, örömmel töltötte el. Úgy gondolta, hogy ha összeházasodnak, kölcsönösen megtanulják majd szeretni egymást és nem lesz okuk a veszekedésre.

Az lány gondolatai tehát meglehetősen egyoldalúak voltak. Kevesen vannak, akik mindkét oldalt pontosan mérlegelik és azalapján hozzák meg a jó döntést. Az ember sokkal inkább hajlamos arra, hogy lépésről lépésre haladjon döntései meghozatalában. Nos, ő úgy gondolta, hogy ez a házasság boldoggá tehetné a férfit, és a férfi is szeretni tudná őt, anélkül, hogy megvetné őt vagy rosszul bánna vele. E szerelem gondo-

latába burkolódzva, végtelenül boldognak érezte magát.

Vannak gondolatok, melyeket egy átlagembernek eszébe sem jutna dédelgetni, de a lány idővel egyre többet tobzódott ezekben a boldog gondolatokban. A boldogság, amit lefestett, felébresztette benne a vágyat, hogy az álmát csakugyan megvalósítsa. Egy nap odament az édesanyjához és egészen halkan megkérdezte tőle:

- Anyám, kérdezhetek valamit?

- Persze, kérdezz csak.

- Szeretnék férjhez menni.

Az anya nagyon meglepődött. Az arca teljesen kivirult. Nagyon örült. Már amúgy is próbált a lányának megfelelő férjet keresni, erre most felbukkan egy jelölt.

- Csak nem találkoztál valakivel?

- Nem.

- Nincs semmi gond, csak mondd, hogy ki az!

- Nem, mondom, hogy nincs senki.

- Minden rendben van, nyugodtan megbízhatsz bennem.

- Anyám, ha ezt most elmondom, csalódott leszel. Ugye ismered a szomszéd faluban azt a sánta férfit?

- Micsoda?

- Még nem mondtam, hogy hozzá fogok menni, bár néhányszor már gondoltam rá.

- Hogy jut eszedbe ilyesmi?

- Hát csak úgy.

- Mondd csak, nincs meg mindened? Talán hiányzik valamid, hogy egy ilyen koldussal, nyomorékkal akarod összekötni az életed? Nem! Amíg az anyád vagyok, ezt nem engedem! Csak a holttestemen keresztül!

- De anyám, ő mindenek felett szeretni fog engem. Ez neked nem elég? Nem ez az élet értelme?

- Azt mondtam, hogy nem!

Ettől a naptól kezdve megfagyott köztük a hangulat. Valamivel később az apja is értesült a dologról. Míg a szülők nyugtalankodtak, a lány szíve mélyén a házasság már megköttetett. Olyan boldog volt, hogy nem volt, ami feltartóztathatta volna. Még a férfi fogyatékossága és szegénysége sem jelentett problémát.

„A lába beteg, a szíve jó" - az elképzelés, mint a balszerencse kezdete

Valahányszor megpróbált szüleivel a házasságról beszélni, a szülők nyugtalanok lettek. Csak neki nem voltak kétségei. „Meglehet, hogy a lábai betegek, de a szíve biztosan jó! Ő nemesebb, mint mások. Biztos vagyok benne, hogy soha nem lesz gonosz." A férfi tehát minden szempontból jó benyomást tett rá.

Egy napon meglátogatta a férfit az otthonában. Találkozott a szüleivel is.

- Jónapot kívánok! Szeretnék kérdezni valamit.

- Mit parancsol, kérem? Mi szegények vagyunk. Minek köszönhetjük a látogatását?

A szülők meglepetten és kétkedve méregették a lányt, ám számára nem voltak idegenek, hiszen már a szívébe zárta őket.

- Azért jöttem, hogy elmondjam, szeretnék a fiuk felesége lenni. Tudom, hogy nehéz körülmények között élnek, és azt is tudom, hogy a fiuk lába beteg. De miért lenne ez probléma? Ha hozzámegyek feleségül és segítem őt a járásban, nem gondolják, hogy boldog lehetne? De ha ellenzik is, én akkor is hozzámegyek. Az én szüleim ellenzik, de én akkor is szeretem a fiukat. Annyi nagyszerű ember van a világon, de olyan kevés az, akinek jó szíve van. Igen, a teste megbetegedett, de ha a szíve jóindulattal teli, és megtanuljuk kölcsönösen szeretni egymást, akkor életem végéig hűséges felesége leszek.

A férfi szülei megijedtek.

- Nem, ez nem megy! Kegyed jó körülmények között él. Miért akarna beházasodni a családunkba? Jobb embert érdemel. Magához hasonlóval kell házasodnia.

Válaszuk ellenére nagyon örültek és igyekeztek előzékenyen bánni a lánnyal.

- Én mindenképp kitartok az elhatározásom mellett. Viszontlátásra!

A szülők az örömtől alig fértek a bőrükbe, csakúgy, mint a fiuk. A lány szülei viszont ingerültek voltak. Egyszer dühösek voltak rá, aztán szidták őt, máskor vigasztalták, megint máskor kényszeríteni próbálták. Közben igyekeztek megváltoztatni a véleményét, de minden hiába volt.

- Apám, a házasságom rám tartozik. Őszintém sajnálom. Szívesen hozzámennék egy olyan férfihoz, aki tetszik neked, de az a sok intelligens férfi a világban számomra nem megbízható. Ezért választottam egy olyan embert, aki valóban képes szeretni engem.

A lány végül hozzáment a fiúhoz a szomszéd faluból. A lány családjából senki nem ment el az esküvőre. Ennek ellenére nagyon boldog volt.

A család minden nap összegyűlt a nappaliban, hogy megreggelizzen. Reggeli után mindenki az asztalnál maradt és beszélgettek. Mióta a menyecske a családba jött, a hangulat élettel és melegséggel volt teli. A fiatalasszony ragyogott a boldogságtól. Anyósa és apósa nagyon szerették őt és alkalmazkodtak hozzá. A fiatalember fogyatékosságán kívül semmi más nem okozott nehézséget a családnak.

Amikor az ember vadállattá válik - avagy ki rabolta el a család boldogságát

Milyen szép is lett volna, ha a család túláradó boldogsága örökké tartott volna. Ám sajnos valami egészen más történt.

Három hónappal az esküvő után az anyós így szólt a menyéhez:

- Mostanáig én vásároltam a piacon. Megtennéd, hogy átveszed tőlem a bevásárlást?

Adott neki egy kosarat és egy kis pénzt, hogy bevásároljon a konyhához. A fiatalasszony örült, hogy három hónap elteltével végre kimehet a házból. Dúdolgatva ballagott a piacra, mint egy kisgyerek.

- Mennyibe kerül a káposzta? Mibe kerül a krumpli? Nem engedne belőle egy kicsit? Milyen friss ez a makréla. Tegyen még hozzá egyet!

Mivel a család nehéz anyagi körülmények között élt, megpróbálta a lehető legjobban lealkudni az árakat. Minden örömet szerzett neki. A boldogságtól úgy érezte magát, mint egy hercegnő. Boldogan bandukolt a megrakott kosárral hazafelé. A ház ajtajában váratlanul megjelent a férje, vérvörös arccal.

- Hogy hogy csak most? – kiáltott rá minden előzmény nélkül.

- Miért vagy ilyen dühös? Nyugodj meg!

- Csend legyen! Azonnal menj a szobába!

Amint a szobába ért, a férje nekirontott a kérdéseivel.

- Hol voltál?

- A piacon.

- Kivel találkoztál?

- Mégis kivel találkoztam volna?

- Azt állítod, hogy nem találkoztál senkivel?

- A zöldségessel találkoztam.

- És még kivel?

- A krumpli árussal.

- És még?

- A hal árussal. De miért vagy olyan mérges? Megijesztesz.

- Fogd be a szád! Kivel találkoztál még?

- Senki mással.

- Nézzenek oda! Hogy merészelsz hazudni?

A férfi egyáltalán nem volt magánál. Kinyitotta az ajtót és megragadta a szénfogót. Akkoriban még sokan fűtöttek szénnel, így a szénfogó mindig ott volt a kályha mellett. Az asszony sokkot kapott. Egyszerűen nem értette, miért viselkedik így a férje. De ami még jobban megdöbbentette, hogy a férje ütlegelni kezdte a fogóval. Minden ütésnél erős fájdalom húzott át a testén. Teljesen megzavarodott. Ami akkor történt, azt egyszerűen nem tudta megmagyarázni.

„Ez most egy rossz álom vagy valóság? Mi történik itt? A férjem szeretett engem. Én is szerettem. Együtt akartunk élni. Most hirtelen miért gyűlöl ennyire, miért bánt engem?”

Ezernyi gondolat zúgott a fejében, de nem tudta, hogy rendezze ezeket. Később rájött, hogy amíg ő a piacon volt, a férje fejébe bekúszott egy bizalmatlan gondolat:

„Nem érdemlek meg egy ilyen nőt, mint a feleségem. Hozzám jött, mert olyan nagyon kedves és naiv, de amint kiteszi a lábát és más férfiakat lát, többé nem fog szeretni. Miért kellett beleszeretnie egy ilyen nyomorékba?”

Tisztában volt vele, hogy kicsit sem vonzó a sánta lábaival, így nyilvánvalóan félt, hogy a felesége esetleg elhagyja őt egy másik, jóképű férfi miatt. Ilyen gondolatok jártak a fejében, miközben az asszony a piacon volt.

„Ennyire sokáig tart a bevásárlás? Biztosan épp egy másik férfival kávézgat.”

Megőrjítette a gondolat, hogy a felesége egy jóképű férfival kávézik, nevetgél és beszélget. Ráadásul tovább gyűrűztek a gondolatai. Látta maga előtt, amint a felesége és a férfi, kéz a kézben egy hotel felé tartanak. Noha ennek semmi valóságalapja nem volt, a férfi nyakig süllyedt a gondolataiban, olyannyira, hogy nem tudta elviselni a gyötrelmet. Alig kapott levegőt, az arca pedig vörös volt a dühtől. Amikor a következő pillanatban a felesége megérkezett a bevásárlókosárral, az őrület a hatalmába kerítette és vaktában ütlegelni kezdte a feleségét. Teljesen elveszítette az eszét. Úgy viselkedett, mint egy szörnyeteg.

Kicsivel később – azután, hogy bántotta a feleségét – a férfi ismét magához tért. Hirtelen megijedt. Ő maga sem értette, mi történt. „Mit tettem? Bántottam a feleségemet, az én angyalkámat! Szerelmem, annyira sajnálom! Biztosan megőrültem. Bocsáss meg drágám!" Ám az asszony nem akarta meghallani a szavait. Sírva az asztalhoz ment, kivett a fiókból egy kenőcsöt, bekente a kék foltokat a karján és ellátta a sebeit.

Az élete egy szempillantás alatt pokollá változott. „Hogy az én boldog életem egyetlen reggelen így összeomoljon? Ezért nem akarta apám ezt a házasságot. Hogy éljek így a jövőben?" Az asszony többé nem kezdeményezett bensőséges beszélgetéseket. A boldog idők, a vidám kacagások váratlanul eltűntek a család életéből. Anyósa és apósa sem mert többé mondani semmit, a férje pedig folyton meggyötört volt. Sötét árny telepedett az egész családra.

A történtek dacára, a férfi viselkedése továbbra sem változott. Valahányszor hazament az asszony, a férje ütötte-vágta a szénfogóval, mint egy őrült. Ki rabolta el ennek a családnak a boldogságát? Semmi nem maradt belőle. Az asszony kétségbeesetten szerette volna megoldani a problémát, de nem lelte a megoldást. Csak nézte az eget és elmerült a gondolataiban.

Egy napon összepakolta mindenét, majd bejelentette férje szüleinek, hogy elköltözik.

- Azt hittem, a férjem boldog lesz, ha hozzámegyek és védelmezem őt, de tévedtem. Mióta összeházasodtunk, amint kiteszem a lábam, ő szenved emiatt. Egyszerűen nem tud megszabadulni a gondolattól, hogy én más férfiak után futok. Azért jöttem ebbe a családba, hogy boldoggá tegyem a férjemet, de már látom, hogy ez számára mindig is elviselhetetlen lesz. Szeretem a férjemet, de ha újra meg újra fájdalmat okozok neki, inkább elhagyom őt.

- Drágám, ne menj el! Biztosan megbolondultam. Kérlek, bocsáss meg, csak most az egyszer!

A férfi csak könyörgött és sírt, de ezzel nem lehetett megoldani a problémát. Az asszony elhagyta őt, így a boldog kezdet mindkettőjük számára boldogtalan véget ért. Ha a férfinak nem lettek volna gyanakvó gondolatai a feleségével szemben, boldog házaspár lehettek volna. Az asszony soha egyetlen alkalommal sem járkált idegen férfival. Mindez pusztán a férje gondolataiban történt meg, s tette egy borzasztó gyötrelem rabjává.

De vajon ki plántálta a szívébe ezeket a gondolatokat, amik ilyen kegyetlenül megkínozták? Nos, a férfi esete nem egyedi. Sokan cipelnek a szívük mélyén vészjósló gondolatokat, melyek ugyan nem felelnek meg a valóságnak, de mivel a szívükben vannak, gondolkodás nélkül szabadjára engedik őket. Olykor a legintelligensebb emberekkel is előfordul, hogy hamis gondolataik romba döntik az életüket.

Egy megalapozatlan gondolat

Épp úton voltunk a feleségemmel, amikor egyszer csak hívást kaptam Yonginból, a kórházból, méghozzá a pszichiátriáról.

- Lelkész úr, van itt egy beteg nő, akinek szüksége van önre. Kérem! Feltétlenül ide kell jönnie!

Másnap a feleségemmel elmentünk a klinikára. Miután találkoztam az orvossal, aki korábban felhívott, a beteghez siettem, aki feltétlenül látni akart. Amint a szobába léptünk, az ajtó becsukódott mögöttünk. A beteg, aki a negyvenes évei közepén járt, már várt bennünket. Beszélgetésünk elején sírva fakadt, majd a következő esetet mesélte:

- Lelkész úr, én olyan szerencsétlen vagyok! – kezdte a mondandóját. Elmesélte, hogy egész életében azon fáradozott, hogy a férjével boldogok legyenek. A férje egy egész jó cégnél dolgozott, s bár nem keresett sokat, azért jól megéltek. Egy reggel az asszony a konyhában készítette a reggelit, majd bement a hálószobába. A férje még mindig aludt. Egy gondolat hirtelen az elméjébe hasított:

„Tegnap éjjel biztosan azzal a fiatal nővel aludt, aki itt lakik szemben."

Ha csak egy kicsit is gondolkodott volna, azonnal félrelökte volna ezt a gondolatot.

„Micsoda értelmetlen gondolat!"

Ehelyett azonnal felkeltette a férjét és dühösen nekiszegezte a kérdést:

- Hol voltál tegnap éjjel?

- Mégis mit gondolsz? Itt voltam.

- Miért hazudsz? Nem elég, hogy másokkal alszol? Még hazudsz is?

- Micsoda? Itt aludtam melletted. Mégis hol kellett volna lennem?

- Tényleg azt hiszed, hogy hagyom magam becsapni? Tudok mindent!

A házaspár között kialakult vita annyira elmérgesedett, hogy az asszony a pszichiátrián kötött ki.

- Lelkész úr, olyan szerencsétlen vagyok! Nem vagyok beteg, makkegészséges vagyok, a férjem mégis másik nővel találkozgat.

- Kérdezhetek valamit?

- Persze, természetesen.

- Kíváncsi vagyok, hogyan jött rá, hogy a férje félrelép?

- Száz szálalékig biztos vagyok benne.

- Na igen! De hogyan jött rá, hogy a férje azzal a fiatal nővel töltötte az éjszakát, a szomszéd házból?

- Pontosan ez az, ami megőrjít! Egyébként, amikor lefekszem, úgy alszom, mint a bunda.

- Ha ön úgy alszik, mint a bunda, akkor honnan tudja, hogy a férje becsapja?

- Nem hisz nekem?

- De, hiszek önnek! Csak kérem, mesélje el végre, hogy jött rá?

- Mint mondtam, nincsenek kétségeim.

- Igen értem, ön biztos benne. De hogy jött rá?

Ezután elmesélte, hogy mialatt ő a konyhában tevékenykedett, a férje mélyen aludt. Ekkor támadt ez a gondolata.

Bízni a megbízhatatlanban

Mindenkinek támadhatnak ilyen gondolatai, de az embernek képesnek kell lennie arra, hogy megváljon az értelmetlen gondolatoktól. Aki nem ismeri a szív világát, sajnos mindig is követni fogja az ilyen gondolatokat.

Az asszony gondolatvilágában kész tény volt, hogy a férje másik nővel alszik. Emiatt annyira feldühödött, hogy késsel támadt a férjére, akinek szerencsére sikerült elkerülnie a támadást. Rossz vége is lehetett volna. A férfi végül kénytelen volt bevinni a feleségét a pszichiátriára.

Elkezdtem hát válaszolni az asszonynak:

- Amikor az ember beszélget valakivel, mindig tényekről beszél, esetleg feltételezésekről. Ön valójában nem látta, hogy a férje egy másik nővel alszik, vagyis ez nem egy tény, hanem egy feltételezés. Ilyen esetben fontos, hogy pontosan fejezze ki magát: „Azt hiszem, a férjem egy másik nővel tölti az éjszakáit." Ha ugyanis megmakacsolja magát, elmebetegnek fogják tartani. Az ember szívében egy gonosz lélek munkálkodik. Ezért fontos, hogy az ember megvizsgálja, vajon a gondolata tény, vagy sem. Csak akkor jelentheti ki, hogy a férje mással tölti az éjszakát, ha bizonyítéka van róla.

Az asszony rövidesen elhagyta a kórházat, de azután is gyakran találkoztam vele. Már sokkal tisztábban beszélt a szívében felmerülő gondolatokról.

- Lelkész úr, azt hiszem, a férjem tegnap mással töltötte az éjszakát. De ez a gondolat nem igaz, ugye?

- Igen, pontosan! Nagyon jó, ha így gondolkodik.

- Viszont szeretném megnézni a liftben lévő biztonsági kamera felvételeit. Biztos, hogy minden éjjel elmegy egy-egy órára.

- Nem, ne nézegesse! Kétségtelen, hogy a férje nem lesz látható a biztonsági kamerák felvételein, ön viszont azt fogja gondolni, hogy a férje nem a liftet használta, hanem a lépcsőn ment le.

- Igen, erre már én is gondoltam.

Idővel láthattam, ahogyan megszabadul a gondolataitól.

Legyen az férfi vagy nő, sokakat irányítanak hasonló gondolatok, melyek egyáltalán nem felelnek meg a valóságnak. Ráadásul meg vannak győződve róla, hogy ezek a saját gondolataik. Sokan egészen abszurd gondolatoknak is képesek teret adni, amik aztán szerencsétlenségbe taszítják őket. Ha lehetséges volna, hogy az emberek megszabadulnak ezektől az ismeretlen eredetű gondolatoktól, sok válást és szerencsétlenséget megakadályozhatnának és mindenki békében élhetne. Éljen az ember nagy házban, vezessen drága autót, élvezze az élet örömeit – de ha sötét gondolatok lopakodnak a szívébe, amiknek hisz és

hagyja, hogy elragadják őt, majdnem biztos, hogy végül egy tragédia főszereplője válik belőle.

A legtöbben azt gondolják, hogy hinniük kell a gondolataikban, pedig ez nem így van. Meglátásom szerint, az ember énje egyáltalán nem megbízható. De mivel az emberek leginkább önmagukban bíznak, nem képesek józanul megítélni egy hamis gondolatot. Nos, ha nem is képesek helyes ítéletet hozni, azért elkerülhető, hogy az életük rossz irányt vegyen, amennyiben olyan emberre hallgatnak, aki jól ismeri a szív világát.

Egy jól szituált, tiszta gondolkodású ember is képes problémákat előidézni vagy gonoszságot tenni. Ezért fontos, hogy mögé nézzünk a szívünkben feltörő gondolatoknak. Léteznek saját gondolatok és léteznek azok, amik romlásba döntenek. Soha nem szabad elfogadnunk egy gondolatot csak azért, mert belőlünk jön elő. Mindig el kell gondolkodnunk róla, vajon megfelel e a valóságnak, vajon igaz, vagy hamis e az adott gondolat. Még könnyebb felülvizsgálnunk, ha megbeszéljük valakivel. Ha ilyen módon megszabadulunk a hamis gondolatoktól, az élet a legszebb dolgokat adományozza nekünk. A boldogság fontos alapfeltétele, hogy az ember egy jó társaságban pozitív dolgokról beszéljen a családjával, barátaival, ismerőseivel.

4.

Világos határvonal a szívünkben

4. fejezet

Világos határvonal a szívünkben

Ha az ember csak áldott dolgokról beszél, nem marad ideje a szomorúságra

Nem feltétlenül kell az embernek boldogtalannak lennie csak azért, mert a körülményei nem a legszerencsésebbek. Ha a szívet a boldogtalanság uralja, az ember képes egész életében homályban élni, jóllehet, semmi oka sincs a boldogtalanságra. Az emberi szív alkalmas arra, hogy bármilyen körülmények között boldog legyen. Ehhez mindössze arra van szükség, hogy elmerüljön a boldogságban.

Egyszer, amikor még Daeguban voltam lelkész, kaptam egy levelet. Meg kellett látogatnom egy asszonyt, aki Daejeonban, a pénzverdében dolgozott, onnan viszont áthelyezték Gyeongsanba. Arra kért, hogy hirdessem neki Isten Igéjét. A Yeongnam Egyetem területén állt egy régi épület, itt tartottuk a bibliaórákat. Mindössze egyetlen emberrel kezdtük, de idővel egyre több dolgozó csatlakozott hozzánk. Amint

valaki hinni kezdett, én máris a következőnek hirdettem az evangéliumot.

Akkoriban nagyon szegény voltam. Sokszor arra sem volt pénzem, hogy Gyeongsanba utazzak. Először el kellett mennem busszal Daegu külvárosába, Padongba, ahonnan távolsági busszal utaztam a végállomásig, azaz a Yeongnam Egyetemig. Onnan még elég sokat kellett gyalogolnom, hogy elérjem a pénzverdét Gyeongsanban.

Még mindig látom magam előtt: miután megismerték a szív világát és hallották az evangéliumot – a munkásnők, akiknek a szíve addig tele volt problémákkal – lassan, lassan megváltoztak. Végtelenül boldog voltam. Azután, hogy meghallgattak engem, az életük megváltozott. Miután befejeztük a beszélgetést, fél 10 körül az egyetem kapujához siettem, hogy elérjem a távolsági buszt. Amikor felnéztem a csillagos égre, mélységes hálát éreztem.

Minden alkalommal valamivel éjfél előtt értem haza. A feleségem bóbiskolva várt rám, gyermekünkkel a karjaiban.

Már az elég ok a boldogságra, hogy életben vagyunk. Boldogok és hálásak lehetünk, mert felkelhetünk és szaladhatunk. Számtalan okunk van a boldogságra. Sok dolog érhet bennünket az életben: jöhet betegség, súlyos nehézség, de épp úgy részesei lehetünk vidám baráti beszélgetéseknek, mint egy veszekedésnek. Az élet ilyen módon halad előre, közben mindig vannak olyan életszakaszok, melyeket súlyos problé-

mák árnyékolnak be. Ám ez pontosan akkor következik be, amikor felbukkan egy rossz gondolat, legyőzi és gyötri a szívünket, szorongást és kétségbeesést eredményez. Ez az ember általános állapota, amenynyiben a gonosz lélek vezeti.

Az életem Daeguban nem volt egyszerű. Alig tudtam fedezni a költségeimet, a gyomrom folyton üres volt, sokszor leírhatatlanul nehéznek éreztem az életet. Manapság az emberek nehezen tudják ezt elképzelni. Ennek ellenére mindig boldog voltam. Ma már tele van a hűtőnk mindenféle ennivalóval. Van gyümölcs a piacról és jégkrém az unokáknak. Csak kiveszem a hűtőszekrényből a lágy, ízletes és édes jégkrémet és megeszem. Az erős fokhagymáról és a csípős pepperoniról nem is beszélve!

Az életünk is pont ilyen. Vagy sötétnek és gyötrelmesnek látjuk, vagy boldognak és szépnek. Érdekes módon, az ember nem képes arra, hogy a kétféle állapotot egyszerre felügyelje. Amikor boldog, a szomorúságról tudomást sem vesz. Pedig szó sincs róla, hogy a szomorúság eltűnt volna, ennek ellenére – mivel nincs jelen – az ember nem bánkódik miatta. Amikor viszont épp boldogtalannak érzi magát, a jót nem képes meglátni, noha éppúgy létezik az is. Ahogyan a hűtőszekrényből – amiben van erős, csípős és édes – az éppen szükségeset vesszük ki és esszük meg, a szívünknek is ilyen módon kell kutakodnia és táplálkoznia. Ennek legfontosabb feltétele, hogy ismerjük a szív világát. Éppen

elég okunk van az életben örülni és boldognak lenni. Ha tehát az ember állandóan a szépről és jóról beszél, bármi baj érje is, nem lesz ideje a szomorúságra. Hiába vár rám szomorúság, hiába üti fel újra meg újra a fejét, úgy megy el, ahogy jött, anélkül, hogy ártani tudna nekem.

Gyakran beszélgetek az irodámban emberekkel, ügyesbajos dolgaikról. Mindig van, aki vár rám, hogy tanácsot adjak neki. Néha annyira belemélyedek egy beszélgetésbe, hogy azoknak, akik közben várnak rám, el kell menniük, anélkül, hogy találkoztak volna velem. Sokszor azt sem tudom, hogy vártak rám és újra elmentek. Ha a szomorúság akkor látogat hozzám, amikor én örülök, reménykedem és boldog vagyok, egyszerűen nem marad hely a számára. A szomorúság csak vár, aztán elmegy. Nekem ugyanis nincs időm rá. Így tudok boldogan élni, anélkül, hogy észrevenném, hogy a szomorúság egyáltalán itt járt.

Az ember életében nem csak örömteli események vannak. Adódnak nehézségek is. De ha felfedezzük az örömöket, boldogok leszünk. Ennek ellenére az emberek sokkal jobban szeretnek a bánatra, fájdalomra vagy kétségekre összpontosítani, így az életük nem lehet másmilyen, csak boldogtalan. Ezért mindig a következőt mondom nekik:

„Hagyja a nehézségeket és próbálja ki egyszer a boldogságot! Ha örömteli szívvel tekint a problémákra, azok egyre kisebbek és kisebbek lesznek, míg az ön élete boldog lesz."

Amennyiben az ember bánatos szívvel tekint az örömökre, azok egy-

szerűen elillannak, a bánat pedig ott marad. Aki ismeri a szív világának ezen alapelvét, a szíve megtelik örömmel és hálával.

Egy sorompó, mely a szívünket az öröm és a boldogság útjára tereli

Apám egyik közeli barátját egyszer kórházba szállították, ezért a szülővárosomba utaztam, hogy meglátogassam őt.

- Szervusz! Hogy vagy?

- Szervusz Ock-Soo? Hát megérkeztél?

- Igen!

Ekkor a következőt mondta nekem:

- Sajnos nagyon magas a vérnyomásom. Tudom, hogy ilyenkor a legjobb, ha az ember nem idegeskedik, de nekem rengeteg aggódni valóm van.

Mivel tudta, hogy nem szabad idegeskednie, még idegesebb lett. Ha nem tudta volna, eszébe sem jutott volna aggódni. Ám ez a gondolat csak tovább növelte benne az aggodalmat.

Létezik egy bizonyos sorompó, ami arról hivatott gondoskodni, hogy az aggodalom még nagyobb aggodalmat, a bánat még nagyobb bánatot és a félelem még nagyobb félelmet hívjon elő. Aki ilyen beállítottsággal él, annak állandó sötétség költözik a szívébe. Ha volna egy olyan sorompó, amely az aggodalmak ellenére is a boldogság útjára terelne

bennünket, mégis melyik kilátás volna kecsegtetőbb?

Nincs olyan család a földön, ahol ne volnának problémák és nehézségek, de minden család boldog lehetne, ha képes lenne az élet szépségeire tekinteni. Nem szabad egyformán kezelni a két dolgot. Amennyiben az ember a fényre tekint, a sötétség azonnal háttérbe szorul, így az embernek nem is lesz ideje a sötétséggel foglalkozni. Aki magába zárja a boldogságot, az minden szempillantásban pozitív gondolkodású és vígkedélyű lesz.

Ha megváltoztatták volna gondolataikat, elfedték volna a problémáikat, és utat nyithattak volna a boldogság előtt

Volt egy konzul, aki Koreában élt és nagyon közel állt hozzám. Komoly érdeklődést mutatott az ifjúsági szervezetünk iránt. Nagyon jól megértettük egymást. Egy napon felkeresett és kiöntötte a szívét.

A lányával élt együtt. Amikor a lánya kb. nyolc éves volt, a családnak komoly problémája akadt és ő sokat veszekedett a feleségével. Egyre távolabb kerültek egymástól, így a helyzet napról napra rosszabb lett. Ha meg is próbáltak nyugodtan beszélni egymással, a szavaik egy idő után egyre durvábbak lettek. Kizárólag a lánya miatt nem vált el a konzul a feleségétől. Majd egy napon a felesége kimondta a szót: Válás! Egészen odáig azt gondolta:

„Válni? Soha!”

Megijedt, amikor a felesége erről kezdett beszélni. Másrészről azt gondolta:

„Válni? Miért ne? Végül is nem a világ vége. Jó, rendben. Különben is válni akartam."

A beszélgetés olyan irányt vett, amit valójában egyáltalán nem szeretett volna. Már olyan régóta veszekedtek egymással, hogy a végén mindketten teljesen kimerültek. Elképzeltem, mi lenne, ha egyszer a következőképpen beszélnének egymással:

„Drágám! Ha egész nap a csak a problémáinkról beszélünk, az azt jelenti, hogy más nem is létezik az életünkben, csak probléma. Hagyjuk ezt abba és gondoljuk át! Beszéljünk inkább a boldog időkről. Amikor először megláttalak, fülig szerelmes lettem beléd. Olyan gyönyörű voltál. Persze ezzel nem azt akartam mondani, hogy már nem vagy szép, de akkor elragadóan szép voltál. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak rád!"

Ha a beszélgetésüket ilyen irányba vitték volna, félretehették volna a problémáikat és harmonikus életet élhettek volna. Ehelyett a férfi elkezdte gyűlölni a feleségét. A szíve egyre inkább a gyűlölet felé hajlott. Ugyan elhatározta, hogy a válás szóba sem jöhet, de amikor a felesége kiejtette a száján a válás szót, a gyűlölet annyira behálózta a szívét, ami már gátolta az együttélést, sőt attól félt, hogy esetleg valami rosszat tesz. Végül ő is egyetértett a feleségével.

„Rendben, váljunk el."

A nem kívánt válás tehát bekövetkezett. A felesége azt mondta neki:

„Semmit nem kérek tőled, csak egyszerűen hagyj elmenni. Én fogom a táskámat, te pedig egyezz bele a válásba. Igazán sajnálom! Én igazán szeretni akartalak téged, mindent megpróbáltam, de ezt már nem bírom tovább. Szeretnék végre megnyugodni. Kérlek, hogy ajándékozz meg engem ezzel a nyugalommal."

A férfi nem tudott mit mondani. Aláírta a válási papírokat, a válás pedig folyt a maga útján. A felesége fogta a táskáját és elment. Hogy hová ment? A férjének fogalma sem volt róla. Nyolcéves kislányának csak annyit mondott, hogy a mamának egy kis időre el kell mennie – majd felült egy repülőre és külföldre utazott. A kislány ugyan tudta, hogy az anyja külföldre ment, de a kapcsolatot nem tudta felvenni vele.

Mintha minden együtt töltött időt dobozba zárt volna

Attól kezdve a konzul és a lánya magukra maradtak. Ugyan tudta, hogy a kislány előtt nem volna szabad durván beszélnie a feleségéről, de amint eszébe jutott, elöntötte őt a düh és képtelen volt uralkodni magán. A kislányt ez nagyon bántotta. Egy idő után már ki sem merte ejteni az anyja nevét, mert az édesapja azonnal ideges lett. Persze ez nem jelentette azt, hogy túltette magát a váláson és a szomorúságon, sőt! – képtelen volt megszabadulni édesanyja után érzett sóvárgásától.

Az arcára kiült a bánat és a magány, amit képtelen volt elrejteni, ezért folyton bezárkózott a szobájába és csak sírt meg sírt édesanyja után.

„Ha a mamának elege is lett a papából, azért rám még gondolhatna. Néha felhívhatna engem. Vagy lehet, hogy hívta a papát, de ő nem mondta meg nekem?”

Folyton csak arra várt, hogy levelet vagy telefonhívást kapjon édesanyjától.

„Él még egyáltalán a mama? Vagy ennyire gyűlöl engem?”

Minél többet gondolt erre, annál szörnyűbb lett az élete, míg végül teljesen megtelt bánattal. Ráadásul senki nem volt a környezetében, akinek kiönthette volna a szívét. Amint hazaért az iskolából, eszébe jutott az anyja. Teljesen szokásává vált, hogy az iskolából egyenesen a szobájába megy, bezárkózik és magában sír. Annyira hiányzott az édesanyja.

„Vajon eljön az a nap, amikor itt áll az ajtóban virággal és a kedvenc ennivalómmal a kezében, bejön és a kajaiba zár? Miért nem hív fel soha? Nem szeret többé? De, a mama szeret engem! Biztosan megvan rá az oka, amiért nem tud visszajönni hozzám. De vajon mi lehet az, és mégis hogy tehet velem ilyet, amikor él? Igen! Majdnem biztos, hogy már meghalt.”

Az idő, amit az édesanyjával kellett volna töltenie, amikor nyafoghatott volna, amikor hálás lehetett volna, amikor kérhetett volna va-

lamit tőle – olybá tűnt, mintha az anyja bezárta volna egy dobozba és lerakta volna egy pincébe. A vágyakozást, a várakozást, a szeretettel teli szívét… Megpróbálta lefesteni az anyját, de aztán összetépte a képet, majd festett egy újat. Ha legalább megígérte volna az anyja, hogy egy napon majd visszatér, örömmel várt volna arra a napra, vagyis vidáman, boldogan élhetett volna. Így viszont végtelenül szomorú volt, hogy az anyja még egy aprócska reményt sem hagyott neki.

Így telt el egy év, két év… a kislány tizenhét éves ifjú hölggyé cseperedett. Tizennyolc évesen olyan volt, mint egy dáma, de csak külsőleg. A szíve nem fejlődött normálisan. A bensőjében káosz uralkodott. A sötétség az egyetemen sem hagyta el a konzul lányát. Egy napon felötlött benne egy gondolat:

„Elegem van ebből! Az utóbbi tíz évben folyton szomorú voltam. Mindig magányos vagyok. Visszataszító ez az egész. Nem akarok tovább élni."

Ezek a gondolatok sajnos tovább fejlődtek benne.

„Mégis hogy fog kinézni az életem a jövőben?"

Minél többet töprengett, annál biztosabb volt benne, hogy nincs esély a boldogságra. Úgy tűnt, mintha a sötétség, a szomorúság, a bánat és a gyötrelem élete mérföldkövei lettek volna. Az élet értelmetlenül ment el mellette. Úgy érezte, hogy sötét magányban kell eltöltenie az egész életét.

Boldog lehetett volna, elmehetett volna kávézni a barátaival, kacaghatott volna, kibeszélhette volna magát, de a szíve egyszerűen nem hagyta. Megannyi apró dologban megtalálhatta volna a boldogságot: megünnepelhették volna egymás születésnapját a barátokkal, elmehettek volna hegyet mászni. Nemegyszer megpróbált kitörni a szomorúságból, de anyja elvesztése után sajnos nem tudott megszabadulni a magánytól és vágyakozástól.

Végül úgy gondolta, hogy jobb volna meghalni. Pedig csak ki kellett volna lépnie a szomorúságból és a magányból. Ehelyett folyton arra várt, hátha jobb napok jönnek rá. Amikor végképp úgy látta, hogy nincs remény a javulásra, kétségbeesett és azt gondolta, a halál a legjobb megoldás. Próbálta átgondolni, van e más kiút, de nem látott semmiféle megoldást, ami kivezette volna őt ebből a félelmetes magányból és kínból. Amikor a halál – fejét hajtva – a konzul lányának beleegyezését kérte, ő megadta magát.

„Egy élet boldogság nélkül? Jobb lesz, ha meghalok. Utána már minden mindegy. De ha életben maradok, egész életemben boldogtalan leszek."

Beengedte a halált a gondolataiba és hagyta, hogy vezesse őt. Már csak azt kellett eldöntenie, hogyan haljon meg. Arra számított, hogy félni fog a haláltól, de nem így történt. Miután eldöntötte, sokkal könnyebben érezte magát. Úgy tűnt, a halál megszabadította őt minden

bánattól, gyötrelemtől, félelemtől és a magánytól. Semmi más nem létezett, ami olyan szolgálatkész és szívélyes lett volna számára, mint a halál.

„Kedves Halál! Csak te tudsz megszabadítani a magánytól és a nyomorúságtól. Csak te tudsz megszabadítani a szomorúságtól. Senki sincs, aki meglátogatna engem, egy csokor virággal a kezében, senki sincs, aki a kézen fogna, hogy elvigyen egy gyönyörűszép napfényes helyre. Senki nem fog emlékezni rám, csak az édesapám, de ő sem tud kivezetni engem a nyomorúságból, a magányból és a fájdalomból. Ezt csak te tudod megtenni."

Miután átadta magát a halálnak, jobban érezte magát. Hálás volt a halálnak. Tudta, hogy az édesapja szomorú lesz miatta, de képtelen volt ebben a nyomorúságban élni tovább.

Bár a halál nem vitte magával, az apa mégis félt, hogy elveszíti lányát

Miután a lány a halál mellett döntött, a szíve megkönnyebbült. Nem számított neki, hogy kiszolgáltatta magát a halálnak. A fiatal, gyönyörű hölgynek sem szeme, sem füle nem volt a boldogságra, ami pedig ott várta őt a túloldalon. A halál kinyújtotta felé a kezét és könyörtelenül magával ragadta. Függetlenül attól, hogy ismeretlen volt számára, a halálban látta az egyetlen kiutat nyomorúságos életéből. Abban a

pillanatban, amikor elmenekült egy világba, amiben többé senki nem nyomhatta el őt, abban a pillanatban, amikor végre kitörhetett a nyomorúságból, fájdalomból és magányból, egy bizonyos erő a halálba húzta őt. Amint elragadta őt ez az erős örvény, a halál feltartóztathatatlanul magába szippantotta.

Ezekután megpróbálta megölni magát. Amikor úgy érezte, hogy haldoklik, hirtelen ismét szomorúnak és magányosnak érezte magát. Mindennek ellenére nem bánta, mert tudta, csak így érhet véget. Behunyta a szemét és várta a halált. Nem tudta, hová vezeti őt. Egy idő múlva azonban kinyitotta a szemét.

„Hol vagyok?”

Ágyban feküdt. Kórházban volt.

„Nem sikerült! Pedig a halál már a kezemet fogta. De akkor miért hagyott cserben? Erősebben kellett volna fognia a kezemet!”

Miközben a nővér lázasan ugrált körülötte, ő megpillantotta apja könnyektől meggyötört arcát. Végtelenül sajnálta, de amikor újra behunyta a szemét, magában azt gondolata:

„Minden a papa miatt van. Egyáltalán nem sajnálom.”

Az apja közben fogta a kezeit. Csak sírt és hallgatott. Amikor megszólalt, csak annyit tudott mondani – nagyon sajnálom drága kislányom! A lány érezte apja végtelen szeretetét, s bár egyrészt kétségbeesett, másrészről tudta, ha meghalt volna, örökké tartó szomorúságot,

a legádázabb gyötrelmet okozta volna apjának. Hirtelen összezavarodott. Nem tudta, mit kezdjen magával.

Hamarosan felépült és újra visszatért a hétköznapokba. Az élet pontosan úgy ment tovább, mint azelőtt. Mintha mi sem történt volna. A bánat és a magány ismét vele jártak. Mivel apjával szemben továbbra is gátlásai voltak, nem tudtak nyitni egymás felé. Édesapja mindig visszafogottan viselkedett vele szemben és ő sem tudott természetesen viselkedni. Nagyon szerette őt az apja, de mivel nem tudta, hogy bánjon vele, a kelleténél sokkal óvatosabb volt. A fájdalom az apa szívében is elfoglalta biztos helyét.

A konzul lánya ismét a halál mellett döntött, de öngyilkossági kísérlete megint kudarcba fulladt. Csak még nagyobb fájdalmat okozott édesapjának. A szemei, amiket soha többé nem akart kinyitni, ismét nyitva voltak. Ismét látnia kellett apja szomorú arcát és megint vissza kellett térnie a hétköznapokba – az életbe, ami visszataszító volt, az életbe, ami tele volt fájdalommal és nyomorúsággal. Így telt el újabb egy év és nyolc hónap. Noha apja továbbra is nagyon aggódott érte, lassan úgy gondolta, most már szükségtelen félnie, hiszen elég sok idő eltelt.

A lány azonban továbbra is úgy ragaszkodott ahhoz, amit a szívében megfogalmazott, mint egy kisgyermek, aki szorosan a markában tartja a kavicsokat, amiket összegyűjtött. Képtelen volt megválni a gondola-

taitól. Egy reggel, amikor látta, hogy az apja munkába indul, harmadszor is megpróbált elmenekülni az élettől. Ám az apja hirtelen visszaszalad, mert otthon felejtett valamit. A halált – ami ismét megpróbálta magával rántani a lányt – egyszer csak tetten érték, ezzel pedig ismét elkergették, így a lánynak mégiscsak a világban kellett maradnia. Az apa kétségbeesett.

„Még a végén tényleg elveszítem imádott lányomat!”

Szakítsuk el a bánattól megsebzett szívünket és kötözzük a boldogság fájához

A konzul egy napon felkeresett és mindent elmondott a lányáról. Hullottak a könnyei. Arra kért, hogy segítsek.

Miközben feléjük tartottunk, azt kívántam, bárcsak kihozhatnám megsebzett szívét a fájdalomból és magányból, hogy aztán a boldogság és az öröm fájához kötözhessem. Ha a szívét egyszer odakötözné a boldogság fájához, mindig boldogan élhetne. Soha többé nem nyomasztanák őt azok a terhek, amik egykor megfeküdték a lelkét.

„De miről beszéljek vele? Ha csak annyit teszek, hogy megpróbálom kihozni a kétségbeesésből… ha pusztán csak a szomorúságtól próbálom megszabadítani…”

Arra gondoltam, hogy a legjobb és legegyszerűbb megoldás az volna, ha olyan reményteljes dolgokról beszélnék neki, amiket könnyen ma-

gáévá tud tenni. Amint beléptünk a lakásba, a konzul lánya bement a szobájába és magára zárta az ajtót. A konzul könyörgött neki:

„Drágám, nagyon szeretlek! Kérlek, nyisd ki az ajtót! Ez az egyetlen, amit tenni tudok érted. Ide kérettem a lelkész urat, de ő nagyon elfoglalt ember. Kérlek, nyisd ki az ajtót!”

Úgy tűnt, édesapja szavai meglágyították a lány konok szívét, mert egy fél óra múlva kinyitotta az ajtót. Leültünk egymással szemben. Igazán szép teremtés volt, és meglepő módon, nyugodtnak tűnt. Hogy levegyem róla a kétségbeesés és kiábrándultság szemüvegét, elkezdtem mesélni egy történetet. Két órán keresztül beszéltem megszakítás nélkül a reményről és a boldogságról. A szív világáról beszéltem neki és elmagyaráztam, hogyan tud megszabadulni a szomorúságtól és magánytól, illetve hogyan kezdhet új életet.

Minden ember boldog lesz, ha találkozik az örömmel. De ha a szomorúsággal és gyűlölettel köti össze magát, akkor szomorúvá és gyűlölködővé válik. Így mindössze annyit kellett tennem, hogy lehetővé tettem számára a találkozást a reménnyel, örömmel és a bizalommal. Elmondtam neki a módszert, hogy hogyan tud az ember a nehéz helyzetekben is boldog lenni, hogyan tud megszabadulni a gondolataitól, illetve hogyan tud kitörni a kétségbeesésből és a nyomorúságból. A magyarázataim lassan utat törtek a szívében.

„Kérlek, figyelj rám jól! Egy Boeing 747-es nagyjából 350 tonnát

nyom. Ha valaki szeretné felemelni ezt a repülőgépet, hogyan tudná megtenni? Senki sem képes rá. Amikor a motor hajtóerejével a gép elindul a hosszú kifutópályán, elkezd gyorsulni. 100 km/óra, 200 km/óra, 300 km/óra, 400 km/óra… a repülőgép hatalmas sebességgel gurul a kerekein, és ez az a sebesség, ami ellensúlyozza a gép tömegét. Ugyanez a helyzet a személyautók esetében is. Ha egy autó 100 km/órával megy az autópályán, a tömege kb. 500 grammnak felel meg. Amikor az ember teljes erőből elhajít egy követ, a kő sebessége legyőzi a kő súlyát. Ezért tud a kő a levegőben repülni. Amikor a sebesség csökken, vagyis a sebesség és a tömeg aránya újra megfordul, a kő leesik a földre. Az emberek nem próbálják meg saját maguk felemelni a repülőt, hogy repülhessenek, hanem adnak neki egy nagy sebességet, így a repülő egy pillanat alatt a levegőbe emelkedik. Ugyanilyen módon változik meg a szív is."

A lány szép lassan elkezdett érdeklődést mutatni a történeteim iránt. Éreztem, ahogyan a szívében egy új világ éledezik, és láttam, milyen egyszerű természetességgel lép ki a szomorúságból és a magányból. Két óra elteltével már össze is barátkoztunk. Még meséltem neki a feleségemről, akire nagyon büszke vagyok.

- A feleségem nagyon finom koreai ételeket tud készíteni. Nagy szeretettel hívlak téged egy ebédre. Nála jobban senki sem tud főzni. Ha szeretnél, már holnap meglátogathatsz bennünket. Megmutatjuk ne-

ked a hagyományos koreai konyhát.

- Ó, nagyon köszönöm a meghívást! Holnap ott leszek!

Másnap, kicsivel dél előtt megérkezett hozzánk a konzul és a lánya, egy kis ajándékkal a kezükben. Délelőtt meséltem a feleségemnek a konzul lányáról. Ő is szeretett volna békességet ajándékozni a lánynak, ezért teljes odaadással készítette az ebédet. Miközben boldogan néztem őt, ahogy főz, már az asztalt is megterítette.

Leültünk hát az asztalhoz és megebédeltünk.

- Park asszony, ez az ebéd egyszerűen csodálatos volt! Hogy csinálta? Meg tudná mutatni nekem? Nekem is a főzés a hobbim. Én is szeretnék így főzni! Hihetetlenül ízlett.

A konzul lánya nagyon boldog volt. Az egész napot nálunk töltötte. Nekem volt még egy kötelezettségem, ezért el kellett mennem otthonról, de ők egészen estig ott maradtak. Nagyon örültek, amikor a feleségem útravalót is csomagolt nekik. Ez volt számukra a legboldogabb nap azóta, hogy az édesanya elhagyta őket.

Olyan eledelt szeretnék adni az embereknek, ami boldoggá teszi őket. Ha nyitok egy éttermet, feltétlenül jöjjenek el!

Néhány hónap múlva a konzul meglátogatott.

- Lelkész úr, őszintén mondom, hogy Korea lett a második otthonom. Soha nem fogom elfelejteni. Nincs még egy ilyen csodálatos ország,

mint ez. Lelkész úr, ezerszer köszönöm! Sajnos új feladatot kaptam a hazámtól. Egy hét múlva Tajvanra repülök. Mindent nagyon köszönök!

Ezután elővette a mobiltelefonját és tárcsázott, majd átnyújtotta a telefont. A lánya volt a vonal túlsó végén. Nagyon boldog voltam, hogy ismét hallhattam őt.

- Már egy örökkévalóság is eltelt, amióta utoljára hallottam felőled. Hogy vagy?

- Köszönöm, nagyon jól!

- Mit csinálsz most?

- Lelkész úr, nem tudtam elbúcsúzni öntől. Most Kanadában vagyok, Montreálban.

- Mit csinálsz ott?

- Lelkész úr, annak idején annyira ízlett az ebéd maguknál, hogy utána elkezdtem főzni tanulni. Az a célom, hogy olyan finom ételeket készítsek, amivel örömöt adhatok az embereknek. Egy szakács iskolába járok. Leírhatatlanul boldog vagyok! Jelenleg a francia konyhát tanulom. Ha befejeztem az iskolát, szeretném megnyitni Montreál legnagyobb francia éttermét. Lelkész úr! Az étel, amit önöknél ettem, csodálatos volt! De kérem, egyszer feltétlenül látogasson meg az éttermemben! Nagy szeretettel hívom önt!

Azóta sok idő elmúlt. Mivel nagyon elfoglalt vagyok, a kapcsolat

megszakadt. Azóta már biztosan befejezte az iskolát és megnyitotta az éttermét. Valószínűleg férjhez ment és gyönyörű családjával együtt boldogan és békességben él.

Anélkül, hogy tudnák, milyen erő irányítja a gondolataikat, az emberek hagyják, hogy a szomorúság és kétségbeesés uralkodjon felettük. Ha csak egy kicsit is belegondolnak és megváltoztatják a szemléletüket, fel fogják ismerni ezt a tényt. Nagyon érdekes, hogy ha látunk egy csodálatos hegyet, már anélkül is képesek vagyunk élvezni a látványt, hogy ott állnánk a hegyen. Nincs szükség másra, mint fényre, hogy a természet látványa kivetítődjön a szemünkben. Egy fiatal nő gyönyörű arcát sem kell feltétlenül közelről szemlélnem, hiszen a fény kivetíti szépségét a szememben. A szívünk is éppen ilyen elbűvölő, mint a szemünk. De az emberek sajnos nem tudják, hogyan kell kezelni a szívüket, ezért inkább hagyják, hogy sötét és kínzó gondolatok irányítsák őket. Ezért van olyan sok szomorú és kétségbeesett ember.

Leghőbb kívánságom, hogy minél több ember megismerje a szív világát! Azt szeretném, ha megszabadulnának a gyötrelemtől, kíntól, helyette pedig ragyogó és áldott életet élnének.

5.

Két diák, akik meglátták a sötétségben a fényt

5. fejezet

Két diák, akik meglátták a sötétségben a fényt

Beszélgetés láthatatlan barátokkal

Egyszer, amikor Japánba utaztam, meglepődve hallottam, hogy sok japán nő gonosz lelkekkel beszélget. Annyira szórakoztatónak találják ezt az időtöltést, hogy képesek egész éjjel társalogni a gonosz lelkekkel. Egy fiatal nő mesélte, hogy a barátja minden este eljön hozzá és beszélget vele. Egyszer megkérdezte a barátnőit, szeretnék e megismerni a barátját. A barátnők örömmel igent mondtak. Elmentek hát hozzá és várták a barát érkezését. Éjjel 11 körül a nő elkezdett saját magával beszélgetni. Nem volt ott senki. Ő mégis úgy cseverészett és nevetgélt, mintha valóban beszélgetett volna valakivel. Késő éjjel egyszer csak úgy tűnt, hogy a barát távozott, ugyanis a nő hirtelen abbahagyta a beszélgetést. Ezután megkérdezte a barátnőit:

- Na, láttátok a barátomat?

- Nem! Milyen barátodat?

- Nem láttátok, hogy beszéltem vele?

- Azt hallottuk, hogy te beszélsz, de nem láttunk itt senkit.

- Tényleg?

- Azért ez elég furcsa…

- Mi a furcsa?

- Az, hogy a barátod úgy jött ide be, hogy az ajtó ki sem nyílt.

- Mi ezzel a probléma? A lényeg, hogy itt volt. Nem számít, hogy kinyílt e az ajtó vagy sem.

A nő olyannyira a befolyása alá került ennek az állítólagos barátnak, hogy képes volt egész éjjel diskurálni vele. A külső szemlélők meglehetősen furcsának találták a viselkedését, de őt egyáltalán nem érdekelte, hogy az ajtó kinyílt vagy sem, hogy mások látták e a barátját vagy sem.

- Hallottuk, amikor azt mondtad, hogy itt van a barátod, és láttuk is, hogy beszélgetsz vele, de magát a férfit egy pillanatra sem láttuk.

- Most mi ezzel a probléma? A lényeg, hogy itt volt. Valóban itt volt!

Gonosz lélek, mely a romlás útjára vezet

Sok embert irányít a gonosz lélek, és ezek az emberek valóban beszélgetnek vele. De miért nevezzük ezt a lényt gonosz léleknek? Nos, kezdetben úgy tűnik, hogy a gonosz lélek egy igazán barátságos jelenség, aki ámulatba ejti az embert, hiszen ki tűrné el, hogy a romlás útjára tereljék?

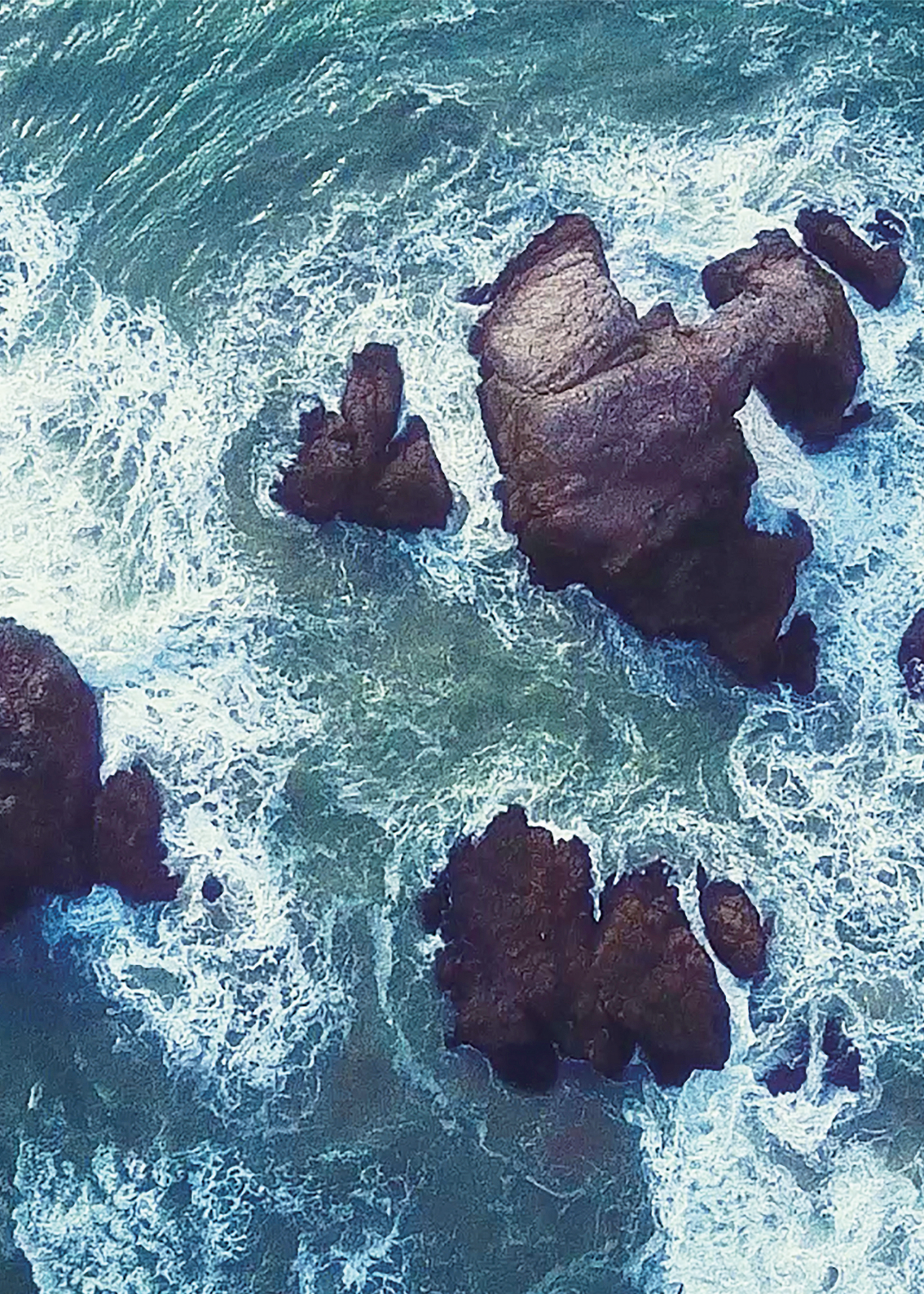

Ezt az lényt nevezzük mi gonosz léleknek. A kérdés csak az, hogy ha valóban csupa jót és szépet ad, akkor miért nevezik az emberek gonosznak? Egy biztos: ha valakit a gonosz lélek irányít, annak sosincs jó vége. Az élete furcsa módon megváltozik, a viselkedése pedig megmagyarázhatatlanná válik. Olyan dolgokat mond, amiket mások ki sem ejtenének a szájukon.

A gonosz lélek eleinte mindig rendkívül barátságosan közelít az emberhez és olyan gondolatokat hív elő, amik örömet szereznek. Lassan, lassan, lépésről lépésre magához ragadja a hatalmat az ember szíve fölött. Hogy zavarja a másokkal való kommunikációt, meggátolja, hogy az ember nyitott legyen másokkal szemben, vagyis mások véleményének, meglátásainak teljes kizárására ösztönzi az embert.

Egy kínai egyetemista depressziója

Egy fiatalember, akit magam is jól ismertem, Dél-Koreából Kínába költözött, hogy a Bejing Egyetem közgazdaságtudományi karán tanuljon. A közgazdaságtudományi kar az egyik legjobb kar a kínai Bejing Egyetemen. Ahhoz, hogy valaki bekerüljön, csúcsteljesítményt kell nyújtania. Mivel Dél-Koreában több alapítvány ösztöndíj támogatását is elnyerte, és nem kellett a tandíj miatt aggódnia, nyugodtan koncentrálhatott a tanulmányaira. Büszke volt magára és az apja is mindig büszkén mutatta be őt a vendégeinek.

„Incheol, kérlek üdvözöld a vendégünket. Ő egy barátom. Incheol a Bejing Egyetemen tanul közgazdaságtudományt. Ő volt a legjobb a dél-koreai diákok között. Ösztöndíjat is kapott. Nagyon jól végzi a feladatát."

Incheol számára tetszetős volt ez az életforma. Azt gondolta, az embernek csak akarnia kell. Magabiztosságával annyira kitűnt a koreai diákok közül, hogy lassan a kínaiak is csodálni kezdték őt.

Egyszer egy prezentációt kellett tartania. Nagyon szorgalmasan készült rá. A hallgatósága meglepődve csodálkozott. Mégis honnan vannak ilyen meglátásaid? – kérdezték. Ilyen kérdések hallatán Incheol magabiztossága egyre csak nőtt és nőtt, olyannyira, hogy szeretett volna még egy szinttel feljebb jutni. Meg is pályázott egy angol nyelvi szemináriumot, ahol a hallgatóknak jó angoltudással kellett rendelkezniük. Noha angoltudása meglehetősen gyenge volt, ő így gondolkodott:

„A mesterek nem az égből potyognak. Még többet kell tanulnom. Ha kicsit megerőltetem magam, nekem is menni fog az angol."

Incheol tehát elkezdett szorgalmasan tanulni.

Minél több idő telt el a szemináriumon, annál inkább felismerte, mennyire gyenge az angoltudása, és annál nehezebbnek találta a képzést. Időközben évközi vizsgát kellett tennie. Ez bizony igazi kihívás volt számára. Annak ellenére, hogy mindent megtett a sikerért, mindössze 7 pontot kapott a lehetséges 100-ból. Igaz, hogy nagy erőfeszíté-

sébe került megírni a vizsgát, de azért ennyire rossz eredményre nem számított. Aggodalmai ostromolni kezdték őt.

„Ha így folytatom, elveszítem az ösztöndíjat. Honnan fogom előteremteni a tandíjamat?”

A szíve megtelt félelemmel. Muszáj volt valami kiutat találnia.

„Ha kihagyok egy félévet, talán ismét rendbe hozhatom a jegyeimet és jó teljesítményt nyújthatok.”

Mivel alapos indokra volt szüksége, hogy kérvényezni tudja a félév halasztását, keresett egyet.

„Vajon a depresszió elegendő ok lehet? Mondjam azt, hogy depressziós vagyok? El kell mennem a kórházba, hogy megtudjam, egyáltalán mi is az a depresszió.”

Incheol tudni szerette volna, hogy egy depressziós ember megpályázhatja e a halasztást, ezért elment a kórházba, hogy kivizsgáltassa magát. Végül megállapították, hogy valóban depresszióban szenved.

„Tehát depressziós vagyok…”

Kötelességtudó diák voltam, intelligens ember vagyok. Mi történt velem?

Miután Incheol megvizsgáltatta magát és kiderült, hogy valóban depressziós, megkapta a kívánt halasztást. Azonban valami nagyon furcsa volt. Különösebb problémája nem volt, de a szívében állandóan

nyugtalanságot érzett. Olyan nyugtalan volt, hogy aludni sem tudott rendesen. Megannyi álmatlan éjszaka után egy éjjel megpróbált elaludni, ám amikor lehajtotta a fejét a párnára, a gondolatok cikázni kezdtek a fejében és egyszerűen nem hagyták aludni. Hirtelen elkezdett remegni az álla. Mi ez már megint? – gondolta. Ekkor hirtelen különös gondolata támadt.

„Valaki biztosan jeleket küld nekem. Biztosan valami szerkezet az, ami olyan erős elektromágneses hullámokat sugároz, hogy még az állam is reszket tőle. De miért küldik nekem ezeket a jeleket?”

Incheol nem értette. Úgy vélte, újra át kell gondolnia, hogy tisztán lásson, ezért elkezdett töprengeni.

„Akik ilyet csinálnak, valószínűleg egy nagy szervezethez tartoznak. Ha nem így lenne, nem birtokolhatnának egy ilyen berendezést. Biztos, hogy valamilyen szervezet tagjai azok, akik megfigyelnek és irányítanak.”

Nagyon nyugtalan volt.

„Hogy kerülhetem el, hogy lehallgassanak? Hogy szabaduljak ki egy szervezet csapdájából? Kik bújhatnak meg emögött?”

Egyre inkább a részévé vált egy addig ismeretlen világnak. Kétségtelenül nevetséges volt, amit gondolt, ő mégis egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt a saját gondolatvilágában. Végül arra jutott, hogy a kínai Állambiztonsági Minisztérium áll a dolog mögött. Úgy gondolta,

hogy az állandó kontrollnak köszönhető, hogy nem tud aludni, illetve furcsa dolgokat mond. Elhatározta hát, hogy visszatér Koreába, ezért repülőre ült és hazautazott. Úgy vélte, jót tenne neki egy év szabadság külföldön. El is ment Afrikába, ahol egy teljes évet töltött. Visszatérése után azonban újra jelentkeztek a tünetei, de most már annyira félt a kínai rendőrségtől, hogy az egyetemi tanulmányaira sem tudott koncentrálni.

„Én egyáltalán nem ilyen vagyok. Beiratkoztam a pekingi egyetemre, közgazdaság szakra. A legjobb teljesítményt nyújtottam a külföldi diákok között. Intelligens ember vagyok. Mégis mi történik velem?”

Szerintem tífusz, de ha az orvos azt mondja, hogy malária, akkor malária

Egy nap találkoztam Incheol édesanyjával, aki a következőt kérte tőlem:

„Kérem, beszéljen a fiammal. Annyira furcsán viselkedik.”

Miután találkoztam Incheollal és meghallgattam őt, tudtam, hogy egy olyan világban bolyong, amit ép ésszel nem lehet felfogni és egészen biztos, hogy a gonosz lélek befolyásolja őt. A gonosz lélek az emberben előidéz bizonyos problémákat, majd a kétségbeeséstől elviszi a teljes csődig. Mindazonáltal az ember – aki egyértelműen kiszolgáltatott – semmit nem vesz észre az egészből, hiszen minden a saját szívében

zajlik. Amikor a gonosz lélek egy bizonyos irányba tereli az embert, nem hegyes fogakkal érkezik, nem szörnyeteg formájában jelenik meg, hanem teljesen láthatatlan lényként tevékenykedik az ember szívében. Alig akadnak olyanok, akik hisznek benne, hogy a gonosz lélek, ami tevékenykedik bennük, csakugyan a gonosz lélek. A legtöbben hagyják magukat megtéveszteni, amikor azt gondolják, hogy ők maguk tehetnek mindenről.

Ha az ember pontosan átlátja azt az utat, amit Incheol bejárt, rájön, hogy a gonosz lélek műve volt, hogy Incheon vakvágányra futott. Képtelen volt értelmesen gondolkodni. Teljesen elveszítette a tájékozódási képességét. Nem látott kiutat, sem előre, sem hátra. Elvették tőle a belső nyugalmát, éjszakánként pedig beszippantotta őt egy gondolat-gépezet, és egyszerűen nem tudott elaludni. Ez persze oda vezetett, hogy teljesen elveszítette a józan eszét. Meg volt róla győződve, hogy egy bűnügyi szervezet ellenőrzi őt. Incheol képtelen volt megszabadulni a gondolataitól.

„Már háromszor éreztem, hogy reszket az állam. Miféle jel lehet ez? Hogy szabadulhatnék meg ettől?'

A gondolkodásmódja – ami egyáltalán nem volt tudatos – már több volt, mint szokatlan. Sajnos elég sokan vannak, akiket ilyen gondolatok irányítanak. Bár nem képesek normálisan gondolkodni, de mivel ezt nem látják be, kezüket-lábukat törik, hogy valahogy kiszabadulja-

nak belőle. Egyértelmű volt, hogy Incheolt a gonosz lélek csábítja és irányítja. Miután meghallgattam a történetét, azt kérdeztem tőle:

- Képzeld azt, hogy én egy orvos vagyok. Te azt gondolod, hogy tífuszos vagy, ezért eljössz hozzám, de én azt mondom, hogy ez nem tífusz, hanem malária. Nos, akkor mi a te betegséges? Tífusz vagy malária?

- Meglátásom szerint tífusz, de ha az orvos azt mondja, hogy malária, akkor malária.

- Pontosan! Ha hiszel az orvosban, aki ezt mondja neked – dacára annak, hogy azt gondolod, tífuszos vagy – egy csapásra megoldódnak a nehézségeid.

Incheol megijedt. Úgy gondolta, hogy súlyos depressziója és üldözési mániája van, amitől igyekezett megszabadulni, de ez sehogyan sem sikerült. De amikor azt mondtam neki, hogy nincs semmi súlyos baja, nagyon meglepődött. Ezekután Incheol érdeklődése minden várakozásomat felülmúlta.

- Bármit is gondolsz, amennyiben én egy orvos vagyok, neked muszáj hitet társítanod a szavaimhoz. Bármilyen terápiát vagy injekciót ír fel neked az orvos, hallgatnod kell rá. Bármilyen kiváló orvos legyek is, ha nem bízol bennem, nem tudok segíteni.

Incheol kérdés nélkül félretolta a gondolatait és minden szavamat magába zárta. A beszélgetésünk hosszan elhúzódott.

- Te teljesen normális vagy! Nincs okod aggodalomra.

Nem követte tovább a saját gondolatait, helyette megszívlelte minden szavamat.

- Igen! Nem vagyok pszichés beteg! Valamiféle gondolat vezérelt ebbe a furcsa irányba. De ha megszabadulok ettől a gondolattól, ismét normális életet élhetek.

Innentől kezdve a nyugalom visszatért a szívébe. A nyugtalanság és az aggodalom lassan, lassan eltűnni látszott. Következő találkozásaink alkalmával észrevettem, hogy már sokkal jobban van. Csodálatos volt, hogy függetlenül attól, mit látott, érzett vagy hallott, Incheol úgy fogadta a szavaimat, ahogyan voltak.

- Szó sincs kínai állambiztonsági szolgálatról. Hiszen ennek nincs semmi értelme. Minek foglalkozna veled a minisztérium? Itt pusztán egyetlen gondolatról van szó, ami nyugtalanít és irányít téged. Ahhoz, hogy megszabadulj tőle, többé nem szabad rá gondolnod, inkább bízz a szavaimban és kövesd, amit mondok. Bízni és követni! Ha így teszel, nem lesz több problémád.

Incheol minden alkalommal megajándékozott a bizalmával. Idő múltával felmerült a házasságkötés gondolata. Az volt a meglátásom, hogy testileg és lelkileg is jót tenne neki, ha találkozna egy csinos lánnyal, akit aztán feleségül vehetne, és kölcsönös bizalomban élhetne vele. De mi van akkor, ha a bizalmatlanság belopakodik a kapcsolatába és a problémái csak még rosszabbak lesznek? – gondoltam. Néhány pilla-

natra felvillant bennem a kétség, de biztos voltam benne, hogy nincs semmi alapja, ezért minden támogatást igyekeztem megadni neki a házasságkötéshez.

Nem sokkal ezután megismerkedett egy lánnyal, akit feleségül vett. Nagyon szerették egymást. Miután kettejük szíve egyesült, Incheol már nem bolyongott saját gondolatai útvesztőjében. A felesége nagyon értékesnek és szeretetreméltónak tűnt számomra. Kölcsönösen bíztak és hittek egymásban, ami hozzásegítette őt ahhoz, hogy újra normálisan gondolkodjon. Egy ilyen állapotban – bármennyire is próbálkozik a gonosz lélek – nem tudja mellékvágányra terelni az embert.

Annyira sajnálatos, hogy az emberek nem ismerik ezt az alapvető tényt. Emiatt tévelyegnek a sötétség útvesztőjében. Megragadja őket egy gondolat, amitől egyszerűen nem tudnak megszabadulni, végül az egész életük egy nagy kudarccá válik. Legszívesebben új szívet plántálnék beléjük. Az emberi szív olyan, mint egy szántóföld. Ha az ember elültet benne valamit, ami aztán akadálytalanul növekszik, az végül gyümölcsözni fog. Ha gonoszságot ültet, a gonoszság fog növekedni és gonosz gyümölcsöket terem. Ha szeretetet ültet, a szeretet virágai növekednek majd benne és a szeretet gyümölcseit termi majd. Ha az ember szívében bizalom és szeretet van, nem probléma, ha hibát követ el és esetleg elmerül a sötétségben, de ha nem tud bízni a körülötte lévő emberekben, mert mondjuk nem szereti őket, vagy gyanakvó

velük szemben, úgy a gonosz lélek egészen biztosan irányítani fogja őt. A gonosz lélek minden gondolatot felhasznál az ember ellen, hogy romlásba vezesse.

Incheol ma már harmonikus életet gyönyörű családjával. Számomra leírhatatlan boldogságot jelent, ha láthatom őt.

Ha tengerésztiszt lehettem volna, most nem lennék olyan megvetett

Az emberi szív igen meghatározó! Hiszen annak ellenére, hogy az ember nem ismeri a szív világát, néha még egy diák is képes belebonyolódni egy jelentéktelen problémába, ami miatt aztán szenved és ki sem tud szabadulni belőle. Persze rengeteg olyan diák is létezik, akik nagyon is jól megbirkóznak egy-egy problémával, ami a szívükben keletkezik, mert ők hisznek abban, hogy másnap egy csodálatos nap vár rájuk, ezért nap mint nap ennek reményében ébrednek fel. Az IYF szervezet – amit én alapítottam – arra tanítja a fiatalokat, hogy képesek legyen egy tiszta és pozitív életszemléletet képviselni, ami által örömmel telve hajtják álomra a fejüket, másnap pedig reménnyel telve ébrednek. A szívem kívánsága az, hogy láthassam felnőni ezeket a fiatalokat. Ők azok, akik egy ilyen idős embert is képesek megfiatalítani és felfrissíteni, mint amilyen én vagyok. Úgy ragyognak, mint egy reménysugár.

Persze a látszat néha csal, hiszen nagyon sok fiatal él sötétségben és

szenved a bensőjében. Amikor a történeteiket hallgatom, mindig arra gondolok, hogy milyen sokan lehetnek még, akik hasonló nehézségekkel küzdenek. Ha azt hallom, hogy egy gyermek szenved a mostohaszülei miatt, biztos vagyok benne, hogy nem ő az egyetlen, akinek ilyen szörnyűséget kell megélnie. Ha egy diáklány nehézségeiről hallok, tudom, nem az övé az egyetlen eset. De abban is biztos vagyok, hogy nincs annál szebb feladat, mint együttérzéssel közeledni ezekhez a fiatalokhoz, közvetíteni nekik mindazt, amit megéltem és amiben hiszek, hogy ezáltal reményt ültethessek a szívükbe.

Ismertem egy diáklányt – név szerint Eunyoung Kimet – aki képes volt arra, hogy nehézségei közepette is megtalálja a reményt. Valahányszor látom Eunyoungot, mindig örül a szívem, mert ma – megszabadulva a sötétségtől – már új életet él. Látni, hogy a fiatalok boldogok és fényben nőnek fel – hihetetlen boldogságot ad nekem.

Eunyoung soha nem élt jó körülmények között, ennek ellenére boldog volt nővérével és a szüleivel. Édesapja keményen dolgozott a családért. Mikor késő este hazaért a munkából, Eunyoung mindig szeretettel köszöntötte – „Papa, hát megjöttél?” – majd azonnal bebújt az ágyba, hiszen másnap korán reggel iskolába kellett mennie. Édesanyja a háztartással foglalkozott. Eunyoungot nagyon bántotta, hogy sem ő, sem a nővére nem születtek fiúnak, így nem tudnak segíteni édesapjuknak.

Eunyoung egyszer ellátogatott egy tengerésztiszt-képző iskolába. Nagyon mutatósnak találta a fehér öltönybe öltözött tiszteket. Első látásra beleszeretett. Attól kezdve arról álmodozott, hogy egyszer ő is ennek az iskolának a tagja lesz. Mivel ehhez jó osztályzatokra volt szükség, elkezdett szorgalmasan tanulni. A cél érdekében kész volt lemondani bármiről. Csak a tanulásra koncentrált. Ahogy javult a teljesítménye, a tanárai egész más szemmel néztek rá, a barátai pedig elkezdték irigyelni őt. Már egész közel állt hozzá, hogy beteljesedjen az álma. Tanárai és diáktársai nagy érdeklődéssel szemlélték őt. Eunyoung rendkívül elégedett volt. Ha barátai pizzériába hívták, ő visszautasította az invitálást. Szívesebben tért vissza a könyveihez és az éjszakai alvást is egyre rövidebbre szabta.

Eleinte hitt benne, hogy akadály nélkül bejuthat a tengerésztiszt-képző iskolába, de az élet gyakran egész másként alakul, mint ahogyan az ember elképzeli. Eunyoung felvételi vizsgája nem sikerült.

Létezik olyan ember, aki az élete során egyszer sem fázik meg? Az ember néha elesik, néha nehézségei támadnak. Ilyen az élet. Ugyanakkor, amikor Eunyoung megbukott a vizsgán, rögtön az jutott eszébe, hogy milyen szemmel néznek majd rá mások. Az öntudatos Eunyoung hirtelen elkedvetlenedett, ráadásul az a kényszerképzete támadt, hogy ezentúl majd mindenki megveti őt. Teljesen elveszítette barátaival szembeni nyitottságát, ráadásul tanára megjegyzése is úgy hatolt a szí-

vébe, mint egy tőr:

- Eunyoung, mi történt? Azt vártam, hogy sikerül a felvételi vizsgád. Előző nap rosszul aludtál talán?

- Igen, azt hiszem, nem voltam túl jó állapotban.

A csalódott tanár semmit egyebet nem mondott neki. Egyre gyakrabban fordult elő, hogy habozott válaszolni, mert nem tudta, mit mondjon.

„Mi történik velem?”

Hirtelen szánalmasnak érezte magát és nem látott egyebet, mint környezete megvető pillantásait.

Amikor az ember az étkezőasztalnál ül, mindig a kedve szerint való köretet választja, de hogy csak azokat a gondolatokat ápoljuk, amik tetszenek nekünk, az már nehézséget okoz. Az embernek nincs ereje ahhoz, hogy a kívülről behatoló gondolatokat kizárja és csak azokat tartsa meg, amik hasznosak számára. A tény, hogy Eunyoung nem került be a tengerésztiszt-képző iskolába, egész életét tekintve nem több, mint egy apró momentum. Ám ez a tény teljesen behálózta a szívét és elrabolta minden erejét. A szíve teljesen elgyengült. S bár ok nélkül való volt, ő összeroppant a teher és a nyugtalanság súlya alatt.

Minden nő arra vágyik, hogy egy tökéletes társ legyen az oldalán. De ha két ember igazán szereti egymást, akkor is lehetnek boldogok, ha valamelyikük kevésbé tökéletes. Ha Eunyoungot nem is vették fel a

tengerésztiszt-képző iskolába, egy másik egyetemen pontosan ugyanolyan boldog életet élhetett volna. De a szíve más irányba fordult, mint amerre kellett volna. Ez az apró sikertelenség teljesen befeketítette és boldogtalanná tette Eunyoung szívét. Olyan volt, mint egy hajó horgony nélkül. Teljesen elveszítette a tájékozódási képességét.

Egy tisztátalan erő, mely megváltoztatja az élet irányát

„De hiszen szorgalmasan tanultam. Távol tartottam magam a barátaimtól. Miért kellene beletörődnöm az eredménybe? Pedig mennyire igyekeztem, mégsem lett eredménye. Mi haszna volt így a sok fáradozásnak?”

Egyik gondolat követte a másikat, majd megint jött egy újabb gondolat.

Eunyoung végül elhatározta, hogy rendőr lesz. Szerette volna bebizonyítani, hogy minden rendben van vele. A következő félévre halasztást kért és elkezdett felkészülni a felvételi vizsgára. Egész nap a könyvtárban ült és a könyveit bújta, ám közben megannyi értelmetlen gondolat merült fel benne. Bár szemeit a betűkre szegezte és kezével szorgalmasan jegyzetelt, a bensőjében zavaros gondolatok kavarogtak, amiket képtelen volt az ellenőrzése alatt tartani. Akkora káosz keletkezett a szívében, hogy teljesen elveszítette az egyensúlyt.

„Mától kezdve kizárólag csak a tanulásra koncentrálok. Csak azért

is sikerülni fog a felvételi vizsgám! Ha nem is lettem tengerésztiszt, rendőrnek lenni éppen olyan nagyszerű lesz."

Minden alkalommal meghozta ezt az elhatározást, de valahányszor felütötte a könyveit, a gondolatai valami egész mást akartak, mint amit ő szeretett volna.

„Mi lesz, ha megint elbukok a felvételi vizsgán? Mi marad akkor nekem? Van egyáltalán olyan foglalkozás, ami szóba jöhet? Lehetséges, hogy feleslegesen halasztottam félévet? Hiszen olyan sokan vannak, akik még egy ismeretlen egyetemre sem jutnak be."

Egyetlen gondolatnak sem tudott megálljt parancsolni. Óriásai zűrzavar uralkodott a fejében. Hiába járt két hónapon keresztül a könyvtárba, nem maradt benne más, mint sok felesleges gondolat. Ahogyan egy közösség összefog azért, hogy távol tartson egy kívülállót, úgy akadályozták meg a gondolatai a tudat normális működését. Nem állt szándékában feladni a vizsgát, de egyszerűen nem tehetett mást.

Mivel már elmondta szüleinek, hogy felvételire készül, és félt, hogy csalódottak lesznek, ha megtudják, hogy feladta, továbbra is minden reggel elment a könyvtárba, noha tanulásról szó sem volt. Ez persze tovább rabolta a belső nyugalmát. Hamarosan rájött, hogy komoly pszichés problémája van.

„Teljesen megváltoztam. Korábban nem voltam ilyen. Mit tegyek?"

Eunyoung úgy érezte, hogy az élet elillan mellette.

„Ha bejutottam volna a tengerésztiszt-képzőbe, nem lennék ilyen szerencsétlen."

Egy kívülről jövő, tisztátalan erő irányít bennünket. Ha valami szomorúság ér, ez az erő újra meg újra eszünkbe juttatja a szomorú élményt. A depresszió szinte elkerülhetetlen. Óhatatlanul is rabjaivá válunk azon boldogtalan gondolatoknak, amik aztán megváltoztatják életünk irányát. S hogy miért veszélyesek ezek a gondolatok? Mert amellett, hogy megjelenésük teljesen önkényes, nehéz tetten érni őket.

Eunyoungot teljesen behálózták a gondolatai. A nyugtalanság egyre csak nőtt benne és egyre depressziósabb lett. Minden erejét elveszítette. Ha az utcán véletlenül szemkontaktusba került egy férfival, az jutott eszébe: „Vajon miért bámul engem ez a férfi? Van nála talán egy kés és le akar szúrni?" Amikor a buszon ült és meglátott egy rendőrautót, arra gondolt: „Csak nem akar hazáig követni ez a rendőr, hiszen be vagyok kötve? Hogy fogom bebizonyítani az ártatlanságomat, ha őrizetbe vesznek?" Amikor egy zebrán kellett átkelnie, azonnal elfogta a félelem: „Mi lesz, ha a közeledő autós hirtelen rálép a gázra, hogy elgázoljon?" Miután pár lépést megtett a zebrán, fogta magát és visszafordult. Ez gyakran előfordult vele. Éjszakánként folyton attól rettegett, hogy egy vadidegen betöri az ajtót és megerőszakolja őt, így aludni sem tudott rendesen.

Az ilyen gondolatok szinte megszakítás nélkül törtek fel belőle. Esély

nem volt rá, hogy valaha normális életet éljen. Már egyre ritkábban hagyta el a szobáját, de az sem segített. Gondolatai csendes magányában sem hagyták nyugodni őt, sőt egyre sebesebben húzták a sötétség és kétségbeesés felé. Ahogy telt az idő, úgy veszítette el az erejét, amivel megszabadulhatott volna a gondolataitól.

A szülei is egyre gyakrabban aggódtak érte.

„Miért nem tanul? Miért ül folyton a szobájában?"

„Hagyjuk őt békén, hiszen kamaszodik. Majd észreveszi, hogy tanulnia is kellene. Majd akkor kijön onnan."

„Biztosan azért viselkedik így, mert te folyton véded őt."

Szobába zárkózva, barátok nélkül

Noha Eunyoung a világon semmit nem csinált, mégis minden egyes nap nehezére esett. A valóságot álomszerűnek érzékelte és minden ember furcsának tűnt számára.

Reménykedve, hogy a helyzet már nem lehet rosszabb, utolsó erejével barátai segítségét kérte, de bizony senki nem fogadta tárt karokkal.

„Teljesen elhagytad magad. Hogy akarsz így élni?"

„Másnak sem könnyebb. Mindenkinek nehéz dolga van."

Senki nem akadt, aki komolyan vette volna őt. Úgy érezte, hogy teljesen magára maradt.

Elment az egyetemi klinika pszichiátriai osztályára. Megpróbálta kö-

rülírni az orvosnak, hogy milyen lelki probléma gyötri őt, ám az orvos, anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rá, csak ütötte a billentyűzetet, végül azt mondta:

„Önnek üldözési mániája van. Hetente egyszer járjon csoportterápiára és szedje ezt a gyógyszert."

Ez volt minden, amit mondott. Nem tudott bízni ebben az orvosban. A barátai már olyan sok élettapasztalatot szereztek és élvezték az életet, ő meg annyira nyomorultul érezte magát, hogy folyton a sírás kerülgette. Egyszer azt mondta az anyjának:

„Anyám, miért szültél engem erre a világra? Sokkal jobb volna meghalnom."

„Ha téged látlak, én is szeretnék meghalni." – válaszolta az anyja.

Eunyoung végül elkezdte megtervezni a saját halálát. Miközben elképzelte, milyen lesz, amikor meghal, azon tűnődött, vajon szomorkodnak e majd miatta az emberek? Vajon hány barátja megy majd el a temetésére? Igazán szomorúak lesznek miatta? Lépésről lépésre közelebb került a halálhoz. Hiába szeretett volna boldogan élni, mindig volt benne egy érzés, ami egyre sürgetőbben hajtotta a halál felé.

A sötétség elől nem lehet elfutni. Csak a fény tudja legyőzni a sötétséget

Egyszer az édesanyja magával vitte őt a fodrászhoz. Korábban gyakran járt ennél a fodrásznál, de az utolsó látogatása óta meglehetősen sok idő telt el. Eunyoung követte az anyját a szalonba, majd szórakozottan leült a fodrászszékre. A szalon tulajdonosa ránézett Eunyoungra, aki kifejezéstelen arccal bámult maga elé.

- Min gondolkodsz Eunyoung? – kérdezte a fodrász.

- Nekem olyan sok gondolatom van, hogy ha azokat mind elmondanám, azt mondanád, hogy bolond vagyok.

- Dehogy! Meséld csak el! Semmi rosszat nem fogok gondolni rólad.

Eunyoung kinyitotta a szívét és vadul, szertelenül belevágott a mondandójába. Miután a fodrász egy darabig hallgatta, azt mondta:

- Tudod, mit kell tenned, Eunyoung, hogy megszabadulj ezektől a sötét gondolatoktól?

E szavak egészen másként csengtek Eunyoung fülében, mint bármi, amit idáig hallott. Mivel a fodrász a „Mindset Education" szakembereként dolgozott, pontosan ismerte a szív világát.

- Mit kell tennem? – kérdezte Eunyoung.

- Te magad nem vagy képes elűzni a sötétséget, amivel harcolsz. Hiába futsz előle, nem tudsz elmenekülni. A sötétség nem tűnik el csak úgy. De amint megjelenik a világosság, a sötétség egy szempillantás alatt

elillan.

Mindez olyannyira egyszerűnek tűnt, hogy legnagyobb meglepetésére, Eunyoung szívében egy halvány reménysugár látszott éledezni.

- Tehát minden gondolat, ami bennem van, sötét gondolat. Vagyis a szívemnek fényre van szüksége. De honnan kaphatom meg ezt a fényt?

Eunyoung tovább folytatta a beszélgetést a fodrásszal. Minél tovább beszélgettek, annál inkább érezte, ahogy a fény utat tör magának a szívében. Igazán csodálatos volt.

- Eunyoung, te nem vagy boldogtalan. Ezek a sötét gondolatok, amik benned vannak, nem valóságosak. Ha az embernek nehézségei vannak, vagy szorong valami miatt, magától értetődő, hogy ilyen gondolatok törnek fel belőle, de ez nem jelenti azt, hogy meg is felelnek a valóságnak. Ha egy sötét helységben felkapcsoljuk a villanyt, a sötétség abban a pillanatban megszűnik. Ha a szívedben felragyog a fény, vele együtt érkezik a boldogság is.

A beszélgetés közben Eunyoung szép lassan rájött, hogyan juthat közelebb a fényhez és a boldogsághoz. Az öröm máris bimbózni kezdett a szívében. Egyre inkább meg volt győződve róla, hogy képes lesz megváltozni.

A fodrász javaslatára egy nap Eunyoung felkeresett engem. Már nem követte sötét gondolatait, mert pontosan tudta, hogyan engedje be a fényt a szívébe.

„Eunyoung, ha az ember összeköti a gondolatait a kétségbeeséssel, csak kétségbeesést fog látni az életében. Ha összeköti magát a boldogtalansággal, lehet bármekkora háza, boldogtalan lesz. Ezért nagyon fontos, hogy elforduljunk a boldogtalanságtól és a szívünket a remény irányába fordítsuk. Ez persze nem olyan egyszerű. De ha az ember a gondolatait átadja a boldogságnak és a reménynek, az élete boldog és ragyogó lesz."

Minél többször hallotta Eunyoung a magyarázataimat, annál vidámabb lett a szíve. Úgy változott az élete, ahogyan egy beteg állapota változik, amikor elkezdi szedni a gyógyszereit. Eunyoung felismerte, hogy a gondolatai fogságában élt, amik irányították őt, de azóta nem hagyja, hogy ez bekövetkezzen. Kis idő múlva jelentkezett az IYF Good News Corps önkéntes programjára, és egy teljes évre Indiába utazott. Indiában is gyötörték őt sötét gondolatok, de szívében már jelen volt az az antitest, ami megbirkózott ezekkel a gondolatokkal, Eunyoung pedig egyre több és csodásabb tapasztalatot gyűjtött az indiaiakkal. Soha többé nem kell sötétségben élnie. Eunyoung ma is boldogan él.

6.

Az Intelligencia, ami irányít, nem más, mint a gonosz lélek

6. fejezet

Az Intelligencia, ami irányít, nem más, mint a gonosz lélek

Anélkül, hogy észrevennénk, egy különös gondolat fészkeli magát a szívünkbe

Életünk során kisebb és nagyobb problémákkal találjuk magunkat szemben, amiken keresztül különféle tapasztalatokra teszünk szert. Ezek a tapasztalatok képezik gondolatvilágunk alapját, illetve határozzák meg életutunkat. Egyesek szíve bánattal van tele, másoké gyűlölettel, megint mások azzal a gondolattal élnek, hogy egy napon sikeresek lesznek.

Nagyon fontos tisztában lennünk azzal, hogy milyen folyamatok formálják a szívünket. Ez a folyamat többnyire valamilyen szükséglettel kezdődik. Szeretnénk enni, szeretnénk inni, szeretnénk melegben lenni, szeretnénk kényelmesen élni. Elsősorban ezek a szükségletek

formálják bennünket. A következő befolyásoló tényező a másik nem iránti vágy, vagy a siker utáni éhség. S ami igazán érdekes, az az, hogy olyan idegen gondolatok is befolyást gyakorolnak ránk, amik nem is tőlünk származnak. Ha tisztán elkülönülnének ezek a gondolatok, mi magunk is csodálkoznánk, hogy juthattak eszünkbe. De mivel újra meg újra a szívünkbe lopódznak, többnyire észrevétlenek maradnak. Már csak azt vesszük észre, hogy nyakig ülünk a problémában.

Vannak emberek, akik ragaszkodnak a saját igazságukhoz, és úgy vélik, hogy az a normális, ahogy ők gondolkodnak, ahogy ők élnek. Pedig a gondolkodásuk és életvitelük teljesen abnormális. Fel sem tűnik nekik, hogy rajtuk kívül álló gondolatok irányítják őket.

Egy nyájas hang, ami a fülembe cseng: „Ha most meghalsz, minden szenvedésnek vége!”

Egy nap meglátogatott egy ismerősöm. Magával hozta néhány évvel idősebb barátnőjét is. Leültünk egymással szemben és beszélgetni kezdtünk. Elmesélte nekem a történetét:

Az üzletében olyan nehézségek adódtak, amik komoly fejtörést okoztak neki. Egy éjjel hangokat hallott, pedig nem volt ott senki.

„Nehéz az életed, ugye? Tele van gyötrelemmel!”

Nehéz volt eldönteni, vajon tényleg hallotta, vagy csak a fejében szólt ez a hang, de tény, hogy tisztán és világosan kivehető volt. A hang kel-

lemesen meleg és megnyugtató volt. Tulajdonképpen vonzónak hatott.

- Majd én megajándékozlak békességgel! Majd én adok neked nyugalmat, csak hallgass rám! – mondta.

Olyan szelíd volt a hang, hogy erős késztetést érzett, hogy hallgasson rá. Ekkor azt mondta a hang:

- Nyisd ki az ablakot és ugorj!

- Micsoda? Nyissam ki az ablakot és ugorjak le? De hiszen a 38. emeleten vagyok. Ha kiugrom, meghalok.

- Úgy bizony! Emberek élnek és meghalnak. Egyszer mindenki meghal. Ha úgy döntesz, hogy most halsz meg, minden szenvedésednek vége lesz.

- De hiszen van egy kislányom. Mi lesz vele, ha meghalok?

- Felesleges aggódnod a lányod miatt, hiszen két lakásod is van. Majd az anyád átveszi mindkettőt és szépen felneveli a lányodat. Ne aggódj!

Képtelen volt rájönni, honnan jöhet ez a hang. Ha aznap ivott volna, vagy nyugtatót vett volna be és kábult lett volna, minden további nélkül kiugrott volna az ablakon, csak hogy meglelje a békét. De abban a pillanatban eszébe jutott valami: „Ó, szóval így halt meg nemrég a barátnőm!” Pedig ez a barátnő életre való ember volt. Egyszer megbeszélték, hogy másnap együtt mennek sziklát mászni, de a barátnő éjjel a fürdőszobában öngyilkos lett.

Hirtelen hatalmába kerítette a félelem. Gyorsan bezárta az ablakot és

elkezdett pszichiáter után kutakodni az Interneten. Egyszer csak csörgött a telefon.

- Halló! Én vagyok. Hogy vagy? Mit csinálsz? – kérdezte egy barátnője.

- Éppen pszichiátert keresek.

- Igazán? Én ismerek egyet. Szeretnél találkozni vele?

- Igen, miért ne! Ki az? Szívesen elmennék veled. Hogy jutok el hozzá?

- Holnap reggel ülj fel a vonatra és gyere Szöulba. Az állomáson várlak.

Így jöttek el hozzám, hogy találkozzanak velem. Miután az asszony szép sorban elmesélt mindent, világossá vált számomra, hogy a gonosz lélek az, ami tudatosan a halál felé vezette őt.

Egyszer szintén egy olyan asszony volt a vendégünk, aki a gonosz lélek hatalmába került. Egy alkalommal elkezdett hangosan zokogni. Elviselhetetlen volt, ezért arra kértem, hogy hagyja abba, de nem hallgatott rám. Néhány nappal később, amikor épp nyugodt volt, megkérdeztem tőle, hogy miért sírt olyan nagyon, mire így válaszolt:

- Mert nem akarok meghalni.

- Hogy érti, hogy nem akar meghalni?

- Állandóan hallok egy hangot, ami egyfolytában zaklat. Azt mondogatja, hogy így is, úgy is a pokolba megyek, úgyhogy inkább haljak meg most. Ha elmegy mellettem egy autó, a hang azt mondja – vesd magad az autó elé és egy pillanat alatt vége. Állandóan hallom ezt a hangot.

Mialatt beszélgettünk, világossá vált, hogy amit a gonosz lélek a legin-kább akar, az nem más, mint hogy az embereket a halálba űzze. A hatalmában lévő emberek folyton ezt a hangot hallják. Neki is ezt mondogatta a gonosz lélek. A következőt mondtam neki:

- Asszonyom, bár a saját szemével nem látja, de higgye el, hogy a gonosz lélek irányítja a gondolatait.

Valószínűleg nem fogadta el, amit mondtam neki. ‚Ugyan már! Ez badarság. Hogy irányíthatna egy gonosz lélek?' – gondolta.

Amikor az emberek arról beszélnek, hogy valaki a gonosz lélek irányítása alatt áll, a legtöbben úgy képzelik el, hogy az illető ledobja a ruháit és úgy viselkedik, mint egy őrült. Úgy vélik, ők maguk még soha nem találkozhattak a gonosz lélekkel, hiszen még sohasem csináltak ilyet. Ám a gonosz lélek módszere nem más, mint hogy egy bizonyos ponton mindenféle hízelgő dolgot suttog az ember fülébe. Ha hagyjuk, hogy ezek irányítsanak bennünket, végül olyan irányba megyünk majd, amit ép ésszel nem lehet megérteni.

Nos, amikor az ember olyasmit állít, amit mások képtelenek megérteni, azonnal bolondnak titulálják.

A jómódú divattervező, aki jósnőhöz fordult

A történet főszereplője tehát divattervezőként dolgozott Busanban. Rendkívül jó érzéke volt a divathoz. Saját tervezésű, mutatós ruhái iga-

zán kedveltek voltak a jómódúak körében, így azokat mindig a legjobb áron adta el. Egyetlen ruhadarab annyiba került, mint amennyi egy átlagos alkalmazott egy havi bére volt. A nő úgy vonzotta magához a pénzt, mint a mágnes.

Gyümölcsöző vállalkozása teljesen megváltoztatta az életét. Olyan dolgokat engedhetett meg magának, amik korábban szóba sem jöhettek, mint pl. a szórakozás vagy az élvezetek. Ám mindez komoly nézeteltérésekhez vezetett a házasságában, így anélkül, hogy átgondolta volna, egyszerűen elvált a férjétől.

Egyszer a barátaival puszta kíváncsiságból felkeresett egy jósnőt, aki a következőt mondta neki:

„Önben természetfeletti erő lakozik. Hódolnia kell az őseinek. Ha részt vesz egy sámán szertartáson, minden bizonnyal elnyeri el az igazi békét. Máskülönben súlyos nehézségekre számíthat."

Nem volt benne biztos, hogy mindez igaz, de hogy elkerülje a szerencsétlenséget, befizetett egy sámán szertartásra. Egyre közelebb és közelebb került a jósnőhöz, míg végül fenntartás nélkül elhitt mindent, amit az mondott neki.

Egy napon arra buzdította őt, hogy bocsátsa el a cégétől bátyját és anyját – akik vele együtt dolgoztak – mert már nincsenek hasznára.

- Hogyan? Az édesanyámat? Micsoda őrültség ez? – kiáltott fel hirtelen.

- Mit mondtál? Mit gondolsz, mégis minek köszönheted, hogy ennyi pénzt hoz az üzleted? Ha nem küldöd el őket azonnal, biztosara veheted, hogy csődbe fogsz menni.

Hirtelen félni kezdett, hogy ez valóban bekövetkezik. Noha tudta, hogy nem volna szabad ezt tennie, magára kényszerítette a döntést.

- Drága bátyám, nagyon sajnálom, de arra kell kérnem téged, hogy hagyd el a céget. Ne kérdezd az okát! Hidd el, jó okom van rá, hogy eltitkoljam előled, de később majd rájössz te is.

- Megőrültél? Ezért csalogattál ide a jó munkahelyemről? Te voltál az, aki velem akart dolgozni, és most jössz ezzel a …?

- Kedves bátyám, én sem akarom, hogy elmenj. Én is szeretnék veled dolgozni, de mint mondtam, jó okom van rá, hogy elküldjelek. Hogy mi az, azt most sajnos nem mondhatom el, de később tudni fogod.

Ezek után a nő az anyjától is megvált. A bátyja majd felrobbant a dühtől. Noha mindezt a cégéért tette, testvére és anyja elbocsátása után egyedül kellett folytatnia a munkát, aminek az lett a következménye, hogy a cég szép lassan megindult lefelé a lejtőn. Egyre több figyelmeztetést kapott a hitelezőitől, és banki tartozásai is kezdtek felhalmozódni. Minél mélyebbre süllyedt ebben a válságos helyzetben, annál nagyobb lett benne a félelem. Éjszakánként nem tudta lehunyni a szemét. Egy óra, két óra, három óra… Csak ült az íróasztalánál és azon töprengett, hogy mit tegyen. Ám ekkor egy szelíd hang szólongatni kezdte.

Mivel volt egy imádott lánya, volt családja és voltak kötelezettségei, a halál, mint megoldás, eszébe sem jutott. Úgy gondolta, ha eladja az ingatlanjait, ki tudja egyenlíteni a tartozásait. Görcsösen igyekezett megszabadulni a halál gondolatától. Ekkor hívta a barátnője, és jöttek el hozzám mindketten a következő napon.

Pontosan tudtam, hogy a gonosz lélek akarja őt megfosztani a tulajdonától azzal, hogy előidézte a cég összeomlását, és megpróbálta megölni a nőt. Ezért azt mondtam neki:

- Asszonyom! Önnek Jézusban kell hinnie!

- No persze. Legközelebb hinni fogok benne, ígérem.

- Nem! Most kell hinnie Jézusban. Különben számíthat rá, hogy ismét valami rossz történik. A gonosz lélek már gondoskodott róla, hogy elváljon a férjétől, eltávolodjon a lányától, megváljon az anyjától és a bátyjától. Szép lassan a halálba fogja sodorni önt. Ha a férje vagy a lánya otthon lettek volna, ez nem történhetett volna meg. Ha szoros kapcsolatot ápolt volna az anyjával és a bátyjával, egészen biztosan nem gondolt volna a halálra. Ezért idézte elő a gonosz lélek, hogy minden családtagjától megváljon. Miután mindenkit eltakarított az útból azért, hogy ön akadály nélkül meghalhasson, azt mondta önnek, hogy ugorjon ki a 38. emeletről.

Furcsa gondolatok, amiket a gonosz lélek plántál

A gonosz lélek olyan gondolatokat plántál az emberbe, amik segítségével irányítani tudja az ember szívét. Sajnos az emberek nagy részének nincs tudomása a gonosz lélek létezéséről, ezért bármilyen gondolat tör fel belőlük, azt mind a sajátjuknak tartják. De ha alaposan megvizsgálják ezeket a gondolatokat, láthatják, hogy bizony egész mások, mint a saját gondolataik.

Az asszony elmesélte, hogy máskülönben soha nem gondolt a halálra, de a gonosz lélek most mégis a halálba akarta ráncigálni őt. Ha adott pillanatban az embernek nincs lehetősége alaposan utána gondolni, elveszíti a józan ítélőképességét, és egy szempillantás alatt képes elhinni, hogy ha meghal, minden rossz véget ér.

„Szeretnék végre megnyugodni. Szeretnék mindent befejezni. Igen! Meg akarok halni!”

Ilyen gondolatok hálójában az ember tényleg képes a halál mellett dönteni. Elválni a férjétől, messzire küldeni a lányát, elbocsátani az anyját és a bátyját – ezek a döntések nem a sajátjai voltak. Mindezekre a gonosz lélek sarkallta, méghozzá azért, hogy végül a halálba kormányozza őt. Minden embert eltávolított, aki csak az asszony halálának útjában állt. Amint végighallgattam a történetét, azonnal felismertem ezt a tényt. Ám ő maga nem volt tudatában ennek.

Egy napon rend költözött az asszony életébe. A szívébe fogadta Jézust

és bűnbocsánatot kapott. Adtam neki ajándékba egy Bibliát.

A legtöbb ember nem képes rá, hogy elfogadja mások szavát, még akkor sem, ha nagyon is tanácsos lenne. Ezért is voltam nagyon hálás az asszonynak, aki minden szavamat a szívébe fogadta. Találkozásunk után visszautazott Busanba. Útközben ismét hallotta a gonosz lélek határozott hangját:

„Ha továbbra is ezt csinálod, a lányodnak előbb-utóbb baja esik. Még az is lehet, hogy balesetet szenved."

Ám az asszony legyőzte a gondolatait. Olykor-olykor még elfogta a félelem, de a Biblia olvasása mindig megnyugtatta őt. Ezekután boldog napokat töltött a lányával, noha nem volt annyi pénze, mint korábban. Ha arra gondolok, hogy mennyire élvezte az örömöt és boldogságot – amit pénzzel soha nem tudott megvenni – én magam is hihetetlenül hálás vagyok.

Ha az ember eleget evett és mulatott, még több izgalomra vágyik

Az Ószövetségben olvashatunk egy emberről, akit Lámeknek hívtak. Három fia volt, Jábál, Júbál és Túbálkain. Jábál a sátorlakók és pásztorok ősatyja volt, Júbál a citerásoké és fuvolásoké, Túbálkain pedig a kovácsmestereké.

Az ember elkezdi elemezni ezt az Igerészt. Vajon miért foglalkozott Jábál állattenyésztéssel? Ennek nagyon egyszerű oka van: az ember el-

sősorban az élet alapfeltételeit igyekszik kielégíteni. Amikor Jábál felnőtt, látta, hogy a szülei már igen idősek, így neki kell gondoskodnia testvéreiről, ezért elkezdett állattenyésztéssel foglalkozni. A következőképpen gondolkodott:

„Ha levágunk még néhány tehenet, a bőrükből kibővíthetjük a sátrunkat, és a testvéreim sokkal tágasabb sátorban élhetnek… Ha még több birkánk volna, megnyírhatnánk őket és készíthetnénk a gyapjúból jó meleg ruhákat. Sokkal könnyebben átvészelhetnénk a telet …. Ha több jószágunk volna, bőségesen ehetnénk a birkahúst, marhahúst, sőt a tejből készíthetnénk sajtot és vajat…”

Jábál tehát fáradhatatlanul dolgozott a gazdaságban. Őt nevezzük az állattenyésztők ősatyjának. No de miért is volt a második fiú, Júbál muzsikus, aki hegedűn és fuvolán játszott? Ha a Jábál nem tudott volna gondoskodni a család fenntartásáról, nem engedhette volna meg Júbálnak, hogy hegedüljön és fuvolázzon.

„Júbál! Ha még egyszer hangszert látok a kezedben, esküszöm, megjárod! Be kell takarítanunk a szénát, mielőtt a tél megérkezik, hogy etetni tudjuk a jószágokat. Vagy azt gondolod, hogy a birkahús magától terem? A tehéntej sem magától kerül az asztalra. Meg kell dolgozni érte. Azt gondolod, hogy a munka elvégzi saját magát, míg te egész nap csak fuvolázgatsz? Szerinted attól fogunk jóllakni, ha naphosszat csak hegedülsz?”

A tény, hogy Júbál hegedülhetett és fuvolázhatott, azt jelenti, hogy Jábál sikeres állattenyésztő volt, hiszen tökéletesen kielégítette a család szükségleteit. Mivel bátyjának köszönhetően – Júbálnak nem kellett azon gondolkodnia, hogy mit egyen, hogyan éljen, így más dolgok után is vágyakozhatott. Jábál számára fontos volt az élelem biztosítása, hiszen gyermekkorától kezdve nehéz időket élt, Júbál viszont mindig is jólétben élt, hiszen a bátyja gondoskodott róla. Számára teljesen magától értetődő volt, hogy jó ruhákban jár és degeszre tömheti a hasát.

„Elképesztő, hogy a testvérem másra sem tud gondolni, csak a megélhetésre. Szerintem az embernek kultúrára is szüksége van. Milyen gyönyörűek a harmóniák…”

Júbál tehát muzsikus volt, aki büszkén játszott hegedűjén és fuvoláján. De nézzük a harmadik fiút, Túbálkaint. Mit csinált ő? Hála a testvérének, neki sem kellett aggódnia amiatt, hogy mit igyon, mit egyen, ezért lázasan kutatott valami izgalmasabb után. Vasból és rézből éles lándzsákat és kardokat készített, majd elment az erdőbe, hogy medvékkel harcoljon. Szándékosan kereste a veszélyes helyzeteket. Amikor a lándzsáját beledöfte a medve szívébe, az állat hangos dübörgéssel zuhant a földre. Ez a felkavaró érzés leírhatatlan volt számára.

Az apja nagyon aggódott érte és szerette volna megállítani őt.

„Túbálkain, miért űzöl ilyen veszélyes dolgokat? Most legyőzted a medvét, de mi lesz legközelebb?”

Túbálkain erre csak megrántotta a vállát:

„Az ember csak egyszer hal meg, kétszer nem fog. Nem így van Apám? Én igazi férfi szeretnék lenni. Hát nem fantasztikus, ha az ember medvékkel harcolhat? Igen! Győzhetek, vagy veszíthetek. De csak azért nem fogok félni, mert meghalhatok."

Minél gazdagabb az ember, annál inkább csábítja egy erő a kegyetlenség élvezetére

Jábál idejében az emberek egyszerű foglalkozásokat űztek. Levágtak néhány szarvasmarhát, hogy a bőrből kibővítsék a sátraikat, vagy levágtak egy pár juhot, hogy a gyapjúból meleg ruhákat varrjanak maguknak és testvéreiknek. A megmaradt tehéntejből vajat és sajtot készítettek. De vajon boldogok voltak, amikor mindezt elérték? Nem, nem voltak azok. Folyton valami többre, izgalmasabbra vágytak, mint Túbálkain, aki abban lelte örömét, ha állatokat ölhetett.

Országunkban, Dél-Koreában, a koreai háború idején nagy volt a szegénység és az éhezés. A bruttó hazai termelés akkoriban fejenként nagyjából 65 dollár lehetett. Akkoriban úgy gondoltuk, hogy ha rizst ehetnénk és tornacipőt hordhatnánk, gondtalanul élhetnénk. Ma viszont már olyan ételeket eszünk, amiket az akkori elnök sem ehetett, és olyan ruhákat hordunk, amilyeneket az elnök sem viselhetett. Olyan jó autókat használnak az emberek, amilyeneket csak akarnak. Ennek

ellenére az emberek szívében nincs megelégedettség, és folyton valami izgalmasabbra vágynak.

Pedig az ember nem attól lesz boldog, ha sok pénze van. Az embernek fel kell ismernie, hogy egy bizonyos erő az, ami a szívét durvává és erőszakossá teszi, amikor sok pénze van.

Régen, amikor fiatal voltam, még radírunk sem volt. Levágtunk egy darabot az agyonhordott tornacipőnkből, beáztattuk a petróleumlámpa olajába, ahol felpuhult, és azt használtuk radírként. Persze lehetetlen volt vele tisztán radírozni.

Időközben óriási változást éltünk meg a gazdaságban. A fejenkénti bruttó hazai termelés 65 dollárról 30.000 dollárra emelkedett. Gyerekkoromban azt gondoltuk, hogy akkor leszünk boldogok, ha tornacipőt hordhatunk. Manapság viszont a legtöbben modern lakásokban élnek, mégsem mondható el, hogy boldogabbak lennének, mint azelőtt. De mi lehet az oka, hogy az emberek szíve folyton üres és állandóan rossz irányba hajlik?

Ahogy teljesültek Jábál kívánságai, úgy lett a szíve egyre üresebb.

A mai generációban az emberek nagy része igazán jól berendezett lakásokban él. Drága autókat vezetnek, jókat esznek és jó ruhákat hordanak. Elégedettnek kellene lenniük, de mivel egyre több és nagyobb vágy tör fel belőlük, a megelégedettség eltűnik, a szívük pedig megtelik panasszal. Milyen jó lenne, ha a kívánságok ugyanolyan arányban

növekednének, mint a gazdagság! Mivel a vágyak sokkal gyorsabban növekednek – hiába élünk jobban – a gazdagság egyszerűen nem hoz megelégedettséget. Ez az oka annak, hogy az emberek szíve egyre inkább az agresszivitás és brutalitás felé hajlik.

Senki nem tervezi, hogy egy tragédia főszereplőjévé válik

Aki az embereket ilyen módon irányítja, az nem más, mint a gonosz lélek. Tényekedésének köszönhetően panaszkodókká, zúgolódókká válunk, indulatosan élünk és bűncselekményeket követünk el.

Tíz éven keresztül dolgoztam börtönökben szociális munkásként. Sokszor sokkot kaptam, amikor megtudtam, milyen elképzelhetetlen bűncselekményeket követtek el egyes foglyok. Elmondásuk alapján, nem voltak maguknál, olyanok voltak, mintha valami megszállta volna őket. Öntudatlan állapotban követtek el szörnyűséges tetteket, utána pedig ők maguk sem hitték el, hogy mit tettek.

Ha alaposabban megvizsgáljuk a dolgot, könnyen rájöhetünk, hogy egy gonosz lélek hatott ezeknek az embereknek a szívére. De mivel az emberek meg sem próbálnak belegondolni, így nem ismerik fel ezt a tényt. Azt gondolják, hogy ők maguk tisztán, becsületesen élnek, így viszont arra sem képesek, hogy legyőzzék az őket hajtó erőt. Nem szándékoznak bűncselekményt elkövetni, de anélkül, hogy észrevennék, belekeverednek egy bűntettbe, végül egy szerencsétlenség főszereplő-

jévé válnak. Ezután úgy könyveli el őket a világ, mint egy gonosztevőt, noha senki sincs, aki kezdettől fogva ilyesmit tervezne vagy erre vágyna.

Amikor még tanuló voltam, volt egy nálam két évvel idősebb osztálytársam. Magas volt és jóképű, de mindenekelőtt kitűnő jellemmel rendelkezett. Példaképként tekintettünk rá. Jómagam már gyerekként is kicsinyes voltam, ráadásul pocsék volt a jellemem, ezért az osztálytársaim egyszerűen elkerültek engem. Bármi probléma adódott az osztálytársak között, én mindig ideges és dühös lettem. Ez a barátunk mindig jólelkű volt. Egyszer meg akartam ütni őt, de ő minden szempontból ellenállt. Egyszer az egyik osztálytársam tönkretette valamimet, s bár bocsánatot kért miatta, én kiabálni kezdtem vele:

„Szerinted elég, ha annyit mondasz, hogy sajnálom?!"

Akkor odajött hozzám ez a jólelkű barát és csitítani próbált:

„Ock-Soo! Barátok között gyakran előfordul ilyesmi, nem igaz?! Odaadom neked a sajátomat. Nézd csak! Ez jobb, mint a tiéd volt."

Nagyon szégyelltem magam.

Ezekután másik városba költöztünk. Amikor néha-néha a szülővárosomba látogattam, mindig hallottam felőle ezt-azt. Megtudtam többek között, hogy feleségül vett egy igen csinos lányt, aki Busanból jött, és megpályázta a „Miss Korea" címet. Ő maga is igen jól nézett ki, nem csoda hát, hogy ilyen csinos nőt talált magának.

Néhány év múlva, amikor ismét hazalátogattam, minden barátom róla beszélt. Azt mesélték, hogy öngyilkos lett. Egyszerűen képtelen voltam felfogni. Hogy létezik, hogy öngyilkos lett, hiszen annyira jó ember volt? Noha nem ismertem az okokat, biztos voltam benne, hogy egy bizonyos erő sarkallta őt erre a szörnyű döntésre.

A gonosz lélek olya örvénybe húz, amiből nem tudunk kiszabadulni

Aki belekeveredik egy problémába, többnyire képtelen kiszabadulni belőle.

Egyszer ismerősökkel csónakáztunk egy folyón, és mivel nagyon szerettem volna úszni, beugrottam a vízbe. Miközben próbáltam átúszni a túlsó partra, a többiek tovább eveztek. Lassan át kellett volna érnem, de észrevettem, hogy pont az ellentétes irányba tartok. ‚Milyen furcsa! Hogy lehet ez?' – gondoltam. Megcéloztam a helyes irányt és tovább úsztam, de ahogy felemeltem a fejem, láttam, hogy még mindig ugyanott vagyok. Akkor vettem észre, hogy egy olyan örvénybe kerültem, ahol két áramlat találkozik egymással.

„Ajaj, örvénybe keveredtem. Azonnal ki kell jutnom innen!"

Vadul csapkodtam a karjaimmal, hogy kijussak, de hiába. Próbáltam pihenni egy kicsit, majd másodszor is nekifutottam, de ezúttal sem sikerült kiszabadulnom az örvény fogságából. Már teljesen kimerültem, és éreztem, hogy semmi erőm sem maradt. ‚Így fogok meghalni.'

– gondoltam. Elfogott a félelem. Elkezdtem kiabálni a barátomnak, aki a csónakban ült. Szerencsére meghallotta és azonnal a segítségemre sietett.

Ha nem lett volna örvény, könnyűszerrel átszeltem volna a folyót, de mivel az örvény fogva tartott, lehetetlen volt kiszabadulnom belőle. Igen, beugrottam a vízbe, mert azt gondoltam, hogy nem olyan erős az áramlás, csakhogy ez majdnem a vesztemet okozta.

Az ember hétköznapjait nem feltétlenül kísérik nagy problémák, de ha mégis belekeveredik egy-egy problémás helyzetbe, egyszerűen a foglyává válik, ugyanis túl gyenge ahhoz, hogy kiszabaduljon belőle. Az örvényeket, amik a gondolatainkban keletkeznek, a gonosz lélek idézi elő. Szünet nélkül próbálja belénk plántálni a gondolatokat. Amennyiben hagyjuk, hogy ezek a gondolatok vezessenek, előbb-utóbb úgy szippantanak be bennünket, mint egy örvény. Amikor az ember ezen gondolatok irányítása alatt áll, esélye sincs arra, hogy rájöjjön, valójában a gonosz lélektől származnak a gondolatai. Mindenben terveinek megfelelően próbál eljárni, ennek ellenére váratlanul örvényben találja magát. Amikor kétségbeesetten próbál kiszabadulni, előfordul, hogy épp az ellenkező irányba sodródik, így végül képtelen lesz normálisan, értelmesen megítélni a helyzetét. Ez a bizonyos erő, ami irányít bennünket, még intelligens embereket is képes úgy a befolyása alatt tartani, hogy ha egyszer belekerültek, többé nem szabadulnak, amire

akár az életük is rámehet.

Amennyiben egy ilyen helytelen gondolat vezérel valakit, az illető elválik, bűntettet, vagy akár öngyilkosságot követ el. Annyi boldogtalan ember él ezen a világon, akik azért szenvednek, mert a gondolataik elmezavarba, depresszióba vagy álmatlanságba taszítják őket.

Azt kívánom, hogy az emberek megismerjék a szív világát, elhagyják hamis gondolataikat és boldogan éljenek egymással

Létezik egy antibiotikum, név szerint a penicillin, amit bakteriális fertőzések esetén szoktak alkalmazni. Amikor Alexander Fleming felfedezte, hogy a zöldpenész képes megölni a baktériumokat, előállította a gyógyszert. A penicillint már Afrikában is felfedezték. Az afrikaiak rájöttek, hogy ha egy sebre korhadt fakérget helyeznek, a seb meglepően gyorsan gyógyul. Miután felfedezték, hogy a rothadt fakérgen egy olyan zöldpenész növekedik, ami meggátolja a baktériumok szaporodását, elkezdték kifejleszteni az eljárást. A tényleges kutatómunka a II. Világháború vége felé kezdődött, majd néhány nehézségtől eltekintve, gyártani és értékesíteni kezdték a penicillint.

Manapság már nagyon sok hatékony antibiotikum létezik. Elég egy injekció, hogy megmentsenek egy elmérgesedett lábat, ami egyébként az ember halálát okozná. A tudósok ma is kutatják olyan betegségek ellenszereit, mint a malária vagy a tífusz. Mikroszkóp segítségével

megpróbálják felderíteni az ember szervezetében lévő baktériumokat, amiket aztán kitenyésztenek. Így állapítják meg, hogy milyen gyógyszerek alkalmazhatók a leghatékonyabban. Sokféle gyógyszert fejlesztenek ki a szervezet megóvása érdekében, de csak kevesen foglalkoznak olyan gyógyszerekkel, amiket a szív világában alkalmazhatnának. A betegségek elleni küzdelemben mikroszkóppal vizsgálják a baktériumokat. A szívünk gondozása érdekében viszont arra van szükség, hogy mélyrehatóan elgondolkodjunk róla.

A Biblia tükrében könnyen megismerhetjük a szív világát. Ha az ember szeretné meggyógyítani a szívét, olyan emberekkel kell beszélgetnie, akik már kiismerték a szív világát. Ezek az emberek pontosan el tudják magyarázni, hogy az embert a gonosz lélek gondolatai sodorják magukkal, és taszítják egy gondolatörvénybe. Amennyiben az ember megismeri az igazságot és pontosan megismeri ezt a tényt, képessé válik arra, hogy megszabaduljon a gonosz lélektől. Én már számtalan olyan embert láttam, akik ilyen módon nyertek szabadulást és gyógyulást.

Bárcsak minél több ember megtapasztalná a szív világát! Remélem, hogy önök is rájönnek, hogyan irányítja és taszítja boldogtalanságba a gonosz lélek a szívüket. Fel kell ismerniük, hogy mi az oka annak, ha egy házaspár veszekedik vagy elválik egymástól, vagy annak, hogy emberek eldobják az életüket. A legtöbb esetben a gonosz lélek ragadja

magához és irányítja az emberek szívét, de sajnos sokan nem ismerik ezt a tényt, és öntudatlanul követik őt.

Azt kívánom, hogy minél többen legyenek, akik megismerik a szív világát. Remélem, hogy többé nem hagyják magukat a sötétségbe vezetni, hanem eldobják helytelen gondolataikat, amik nem felelnek meg a valóságnak, és boldog életet fognak élni.

7.

Keressük az erőt, hogy legyőzzük a gonosz lelket

7. fejezet

Keressük az erőt, hogy legyőzzük a gonosz lelket

Nem csak egyeseket támad a gonosz lélek

Minden ember hallott már gonosz lélekről vagy démonokról szóló történeteket, ám a legtöbben úgy gondolják, ez csak babona, hiszen ők maguk még nem látták és nem éltek át ilyesmit. De ha megfigyeljük azokat, akik bűncselekményt követtek el, vagy boldogtalanok az életben, nyilvánvalóan láthatjuk, hogy a gonosz lélek irányítja a szívüket. Láttam embereket, akik kétségbeesetten próbáltak megszabadulni helytelen életmódjuktól, de pontosan emiatt az erő miatt képtelenek voltak rá. Maradt tehát a kín és szenvedés.

Az emberek általában úgy képzelik el a gonosz lelket, mint egy erőt, ami szörnyeteggé változtatja az embert. De a gonosz lélek nem csak bizonyos embereket támad meg. Bárki szívére képes hatással lenni. Ezt a legtöbben sajnos nem ismerik fel.

Az erő, ami megváltoztatja az embert, a Biblia Igéjében található

Ha azt mondanám a börtönviselteknek vagy problémás fiataloknak, hogy „Hagyd abba!” – pontosan tudom, hogy semmit nem használna nekik. Ez nem elég ahhoz, hogy megszabaduljanak a játékszenvedélyüktől, drogfüggőségüktől vagy helytelen életvitelüktől. Ezért rengeteget gondolkodom róla, és kutatom azt az erőt, ami képes megszabadítani az embereket a sötétségtől. Biztosan állíthatom, hogy ez az erő a Bibliában található.

Ha felületesen szemléljük a Bibliát, nem látunk mást, mint feljegyzések gyűjteményét Jézusról, amint gyógyít vagy prédikál. Ilyen tekintetben nem képviselnek különös értéket a történetek, de ha az ember mélyrehatóbban olvassa a Bibliát, megállapíthatja, hogy ez a bizonyos érték ott rejtőzik a történetek magjában.

Vegyük például a házasságtörő asszony esetét, János evangéliumának 8. fejezetéből. Ez a történet nem arra tanít bennünket, hogy ne legyünk házasságtörők, hanem a szívünk világáról szól. A tartalom egyszerű.

Manapság a házasságtörés nemigen számít bűnnek, de azokban az időkben, amikor a Biblia íródott, a házasságtörőket megkövezték. A történet főszereplője – noha tudta, hogy halálbüntetés fenyegeti őt – mégis elkövette a házasságtörést. Hogy volt rá képes? Úgy, hogy a szívében lévő kéjvágy vezette őt. De vajon hogy fordulhatott elő, hogy a

halálbüntetéstől való félelem sem tartotta vissza?

„Nem, ezt nem szabad! Hiszen férjem van. Aljas dolog ilyet tenni. Ha rajtakapnak, halálra köveznek."

Ahogyan a vágy bekebelezte a nő szívét, úgy nőtt benne az a gondolat is, hogy ha titokban csinálja, nem fogják elkapni. Majd miután meggyőzte magát, hogy biztosan nem érik tetten, úgy döntött, hogy megvalósítja tervét. Tisztán láthatjuk tehát, hogy a nő szíve tele volt kéjvággyal. De végül minden épp ellenkezőleg történt, mint ahogy gondolta. A tette kiderült, és a zsidók a völgybe hurcolták, hogy megkövezzék. Az a tanú szerette volna rádobni az első követ, aki tetten érte őt, hogy aztán a többiek is rádobhassák a köveiket. Az asszony ott feküdt volna a kövek alatt, eltörött volna a karja, összetört volna a gerince, betört volna a feje, ott feküdt volna vérbe fagyva. Az emberek addig dobálták volna, míg kőhalom alá nem temették volna. Így ért volna véget az élete, s valahányszor elment volna valaki a sírja mellett, azt mondta volna:

„Ez volt az az asszony, akit házasságtörés miatt halálra köveztek."

Az emberek az ő példáján keresztül tanították volna gyermekeiket, hogy soha ne tegyenek ilyet.

Ám a Bibliában a történet egészen másként alakult. Amikor az emberek elhurcolták az asszonyt, támadt egy gondolatuk:

„Mi lenne, ha szembesítenénk őt Jézussal? Vajon Jézus – aki azt állítja,

hogy megszabadít a bűneinktől – engedi majd, hogy megkövezzük?”

Az emberek tehát Jézushoz vitték az asszonyt, majd azt kérdezték tőle:

„Mózes törvénye szerint az ilyet meg kell kövezni. Te mit mondasz?”

Ekkor Jézus lehajolt, az ujjaival írt valamit a földre, majd azt mondta:

„Akinek közöttetek nincs bűne, az dobja rá az első követ.”

Ebben a pillanatban a vérszomjas emberek már nem az asszonyra, hanem önmagukra összpontosítottak. Felismerve saját mocskos és kéjvágyó szívüket, szégyenkezve ejtették a földre a köveket, és szép sorban eloldalogtak. Csak Jézus és az asszony maradtak ott. Ekkor Jézus azt mondta az asszonynak:

„Én sem kárhoztatlak téged. Menj, és többet ne vétkezzél!”

A kéjsóvár, félelemtől reszkető szív már örömmel és hálával teli

A Biblia az emberi szívről ír. Noha maguk a cselekmények valójában nem a szívet ábrázolják, de elmélyülve egy-egy történetben, nyilvánvalóan láthatóvá válik az emberi szív.

Fenti történetben elsősorban a házasságtörő asszony alakja körvonalazódik, aki pontosan tudta, mi vár rá, ha rajtakapják, mégis elkövette a házasságtörést. Egyrészt jól látszik, hogy a szíve tele volt kéjsóvár gondolatokkal, másrészt abban az állapotban is láthatjuk őt, amikor elhurcolják, hogy halálra kövezzék. „Most végem van! Bárcsak egy kicsit

tovább élhetnék! – gondolhatta az asszony, miközben a szíve megtelt félelemmel, kétségbeeséssel. Ezek után egy harmadik állapotot is láthatunk: az asszony Jézus előtt áll, aki azt mondja neki: „Én sem vádollak téged." – majd mindenki, aki körülöttük állt, egyszerűen elment onnan.

Háromféle állapotban láthatjuk tehát az asszony szívét: először tele van kéjsóvár gondolatokkal, másodszor megtelik félelemmel és kétségbeeséssel, harmadszor pedig leírhatatlan hála tölti be a szívét. „Mindenki halálra akart kövezni, de Jézus még egy ilyen embert is szeret, amilyen én vagyok." A hála, ami betöltötte a szívét, még a könnyeit is előcsalogatta.

Jézus nem pusztán annyit mondott az asszonynak, hogy ne kövessen el többé házasságtörést, hiszen akinek a szíve tele van vágyakozással, annak mindegy, hogy ki mit mond. Ő először megmentette az asszonyt. Vagyis amikor útjára bocsátotta, mondván – „Menj, és többet ne vétkezzél!" – az asszony szívét is megváltoztatta. Ekkor már nem gyötörte a vágy és a félelem, helyette tisztaság és ragyogás töltötte el. A könnyei kicsordultak, amikor a hála, az öröm és a meghatódottság színültig töltötte a szívét. Egészen biztosan nem követett volna el többet házasságtörést, még akkor sem, ha felszólították volna rá.

Természetesen fontos hangsúlyozni, hogy nem szabad házasságot törni, de sokkal fontosabb az az Ige, ami kiűzi az ember szívéből a kéj-

sóvár gondolatokat, majd hálát, örömöt és mély meghatódottságot tölt a helyükbe. Ilyen módon az ember biztosan nem fog többé házasságot törni.

Ugyanígy szabadította meg Jézus az embereket, és törölte el a bűneiket.

Ne bízz magadban! Mindent a gondolataid irányítanak

Amikor az ember a rabjává válik valaminek – bármilyen gyakran mondják is neki, hogy hagyja abba – nem tud megszabadulni. Hiába mondják a szülők a gyermekeiknek, hogy „hát te meg mit csinálsz, ahelyett, hogy tanulnál?" – ha az folyton a számítógépen lóg, pedig az elközelgő egyetemi felvételire kellene készülnie. Ezeknek a szavaknak önmagukban nincs hatásuk. De ha az embert reményt ad nekik, úgy képesek lesznek a változásra, még akkor is, ha a gonosz lélek irányítja őket. Hiába van tudatában az ember annak, hogy a gonosz lélek tevékenykedik benne, nem tud megszabadulni tőle, mert nincs hozzá ereje. Végül feladja és hagyja, hogy a gonosz lélek legyőzze őt. De amint felismeri a világos igazságot, hogy minden gondolat, ami a szívében keletkezik, csak csalás és ámítás, a helyzet többé nem jelent problémát.

A Bejing Egyetemen tanuló diák – akiről az 5. fejezetben beszéltem – a gonosz lélek vezetésének köszönhetően olyan gondolatok rabja lett, amik abszolut nem voltak igazak. Ha egy diák vizsgaeredménye

mindössze 7 pont a 100-ból, normál esetben azt gondolja: „Mi történt velem?” Mindenesetre nem esik kétségbe. „Általában jól teljesítek, de úgy tűnik, ebben a témában nem vagyok túl jó. Még dolgoznom kell az angoltudásomon.” Aki ilyen beállítottságú, kétségek nélkül nekiáll javítani az angoltudásán, ami ráadásul új reményekkel tölti el.

A fent említett diák még fiatal volt, vagyis ez az út előtte is nyitva állt, ám a gonosz lélek annyira csalódottá tette a szívét, hogy a diák egyre zavarodottabb lett. Amint reszketni kezdett az álla, rögtön azt gondolta: „Ez csakis a kínai állambiztonsági szolgálat lehet. Jelet küldenek nekem, elektromágneses hullámokkal.” Hogyan lehet megoldani valakinek a problémáját, aki ilyen állapotban van? Elektromágneses hullámok, jelek, állambiztonsági hivatal… Teljesen megtévesztették őt a gondolatai, ráadásul igaznak tartotta mindet. Olyan volt, mintha egy feneketlen mély gödörbe esett volna, amiből kétségbeesetten keresi a kiutat. Ahhoz, hogy kihozzam őt a gödör mélyéről, először fel kellett ismertetni vele a problémát. De vajon az volt a probléma, hogy alulmaradt a teljesítménye? Esetleg az, hogy depressziós volt? Ha a depresszió lett volna a probléma, elég lett volna egy baráti beszélgetés és máris jobban lett volna. A depresszió egyik tünete, hogy a beteg teljesen elszigeteli magát a saját gondolataiban. Ez gyorsan helyrehozható egy olyan beszélgetéssel, amikor két barát szabadon megnyitja a szívét egymás előtt. A gonosz lélek először bizonyos gondolatok örvényébe

taszítja az embert, majd egy olyan zsákutcába vezeti, amiből – bárhogyan is gondolkodik – egyszerűen nem talál kiutat, végül teljes zavarodottság lesz rajta úrrá. Nem arra kell törekedni tehát, hogy megoldjuk a problémáját, hanem arra, hogy felismerje, a gondolatai úgy, ahogy vannak, mint hamisak.

Hiába kutatjuk a déli hegyet a nyugati parton, soha nem fogunk rátalálni. A gonosz lélek viszont pontosan így dolgozik: olyan helyen kerestet valamit, ahol soha az életben nem lehet megtalálni, így az eredmény idővel elkerülhetetlenné válik: az ember elszigeteli magát és saját gondolatvilágának rabjává válik.

Ha Jézus lakik a szívedben, mindig képes leszel legyőzni a gonosz lelket

A Bibliában Jézus olyan embereknek adott reményt, akik kétségbeesettek voltak, vagy sötétségben jártak. Jézus mindig tele volt reménynyel. Bármilyen helyzetben képes volt örülni. Minden esetben legyőzte a gonosz lelket. Mivel a gonosz lélek retteg Jézustól, így bárki legyőzheti őt, amennyiben Jézus helyet foglal a szívében. A nyugodt szív az alapja azoknak az oszlopoknak, amik megtartják a falakat és a mennyezetet. Így építi fel az ember szívének biztonságos házát, ami akkor is kitart, ha viharok tépázzák. Azonban minden hiába, ha ezt a házat egy hajóra építik, hiszen az folyton mozog. Egyszer Busanban van, a tengerpar-

ton, másszor pedig a nyílt tengeren, Yeosunál. A szívnek tehát szilárd, megingathatatlan alapon kell nyugodnia. Nemegyszer volt szerencsém megélni, hogy emberek szíve, akiknek a megmásíthatatlan igazságról beszéltem, nyugalomra talált. Megszabadultak sötét életüktől, és többé nem engedték, hogy a gonosz lélek irányítsa őket. A bölcsesség életük meghatározó elemévé vált.

Azt mondják, hogy a sámánok bizonyos rituálék segítségével nyugtatják meg a szellemet. De a gonosz lelket nem lehet ilyen módon megnyugtatni. Olyan erőre van szükség, ami képes legyőzni őt. Én nem vallásról beszélek. Az embernek az igazság alapján kell rendet tennie a szívében, és nem szabad hagyni, hogy a gonosz lélek által betáplált gondolatok irányítsák.

Azok a gondolatok, amik a 3. fejezetben szereplő férfi fejében voltak, aki azt gondolta, a felesége biztosan más férfival van együtt, vagy az anyáé, aki azt hitte, az újszülött lányát meg fogják ölni, mind-mind teljesen megalapozatlanok voltak. Nem feleltek meg a valóságnak. Alaposabban át kellett volna gondolniuk és fel kellett volna ismerniük a valóságot.

Ha az ember csak egyszer felismeri az igazságot, nagyon gyorsan ki tud lábalni a rossz gondolatokból. De ha belebonyolódik, képtelen lesz higgadtan gondolkodni.

Ha ez a sánta férj – aki nem tudott mit kezdeni a bizalmatlanságával

– megnyílt volna, és beszélgetett volna a feleségével, rájött volna, hogy a párja őszintén szereti őt. Könnyen megszabadulhatott volna csalóka gondolataitól, a kapcsolatuk megerősödött volna és élhettek volna egymásért. Ehelyett hagyta, hogy behálózzák a gonosz lélek gondolatai, ami teljesen elvette a belső nyugalmát. Ha tudta volna, hogy a gonosz lélek rejtőzik emögött, nem így reagált volna, inkább alaposan megvizsgálta volna, hogy amit gondol, az megfelel e a valóságnak, vagy sem.

Eleinte csak olyan dolgokat sugall a gonosz lélek, amik elfogadhatók, de aztán szép lassan, egyre ostobább gondolatokkal tölti meg a szívünket. Például olyasmivel, hogy azért remeg az ember álla, mert a Kínai Állambiztonsági Hivatal elektromos hullámokat sugároz.

A gonosz lélek a legintelligensebb embert is képes befolyásolni. Ezért nagyon fontos, hogy ne bízzunk magunkban.

Ha felismerjük, hogy a gonosz lélek irányít bennünket, könnyen megszabadulhatunk tőle

Rengeteg dolog volt az életemben, amikben vereséget szenvedtem. Kicsi koromtól kezdve folyamatosan elbuktam. Tizenkilencéves koromban be kellett látnom, hogy egy balfácán vagyok. De az is nyilvánvalóvá vált, hogy azért nem sikerül semmi, mert a saját gondolataimat követem. Azóta minden gondolatomat megkérdőjelezem, még akkor

is, ha helyesnek tűnnek. ‚Biztosan helyes ez a gondolat?' Lépésről lépésre megvizsgálom, és mélyen elgondolkodom. Amióta így élek, nem kerülök a gonosz lélek befolyása alá. Képes vagyok távolmaradni mindentől, ami veszélyt jelent. Bár nem vagyok kivételes ember, az életem mégis tiszta és vidám.

A legtöbb ember sajnos annyira bízik önmagában, hogy gondolkodás nélkül hozza meg rosszabbnál rosszabb döntéseit, amik miatt aztán megannyi nehézséggel kell szembenéznie.

A hadseregben híradós beosztásban voltam. Az alapkiképzés után további kiképzést kaptam, ami leginkább a kommunkációra irányult. Manapság már alig használják, de akkoriban morzejelekkel továbbítottuk az üzeneteket. Tizenhat héten át tanultuk a morzejeleket. Fejből kellett ismerni, és tudni kellett legépelni. Az elméleti oktatás után, az utolsó héten egy gyakorlati bevetésen kellett résztvennünk. 40-80 kilométeres távolságra mentünk a rádiókkal, hogy onnan továbbítsuk az üzeneteket. Amikor öt hétnyi katonai szolgálat után először hagyhattuk el a laktanyát, nagyon izgatottak voltunk. Összesen negyvenen voltunk a körletben. Három csoportot alkottunk, majd az egyes csoportok különböző helyekre indultak. Mindegyik csoportnak volt egy törzsőrmestere. Latolgattuk, hogy hová mehetnénk, majd abban maradtunk, hogy Wonjuba utazunk, Seungman Lee elnök villájához.

A villához érkezve szerettük volna megkezdeni a rádiógyakorlatot,

de akkor valami különös dolog történt. Volt ott néhány férfi, akik hatalmas edényekben csípős marhahúslevest és rizst főztek. Az egyik bajtársunk odament hozzájuk, hogy üdvözölje őket.

- Üdv mindenkinek! Mi újoncok vagyunk. Hát maguk?

- Üdv testvérek! Jöjjenek ide!

Levessel és rizzsel kínáltak bennünket, amiért nagyon hálásak voltunk. Az összes tányért tisztára nyaltuk.

- Nagyon, nagyon köszönjük! Ezt soha nem fogjuk elfelejteni. Viszonozni ugyan nem tudjuk, de szeretnénk elénekelni maguknak egy dalt.

Mindnyájan együtt énekeltünk és tapsoltunk. Amikor a hangulat már a tetőfokára hágott, alkohollal kínáltak bennünket. Újoncként persze tilos volt inni, de miután egy-két pohár snapszot bedobtak, a társaság szépen berúgott. A probléma az volt, hogy ezidő alatt egyetlen bejövő rádióüzenetet sem fogadtunk a tisztünktől.

Amikor bajtársaim meghallották, hogy az őrmester a folyó túloldalán, a villával szemben, a rozoga fahíd mellett vár ránk, nem tudták, mit tegyenek. „Mind részegek vagyunk, kivéve Ock Soo Parkot. Jobb lesz, ha rá hallgatunk!” Mondtam nekik, hogy maradjanak ott, majd én egyedül átmegyek a tiszthez.

A parancsnoki központban egész jól kijöttem a törzsőrmesterrel. Természetesen mindent bevallottam neki. Miután végighallgatta, az arcára kiült a gondterheltség. Mélyen felsóhajtott, és csak annyit mondott:

- A gyakorlat után azonnal menjenek vissza a laktanyába!

- Rendben! - mondtam. De szeretném megvárni, amíg kijózanodnak és megmosakodnak. A névsorolvasás előtt ott leszünk a laktanyában.

- Megtenné? - kérdezte.

- Természetesen! - válaszoltam higgadtan.

Ezekután a bajtársaim maguk kérték, hogy én legyek a vezetőjük.

Ha felismerjük, hogy mi sem vagyunk különben, hiszen a gonosz lélek ugyanúgy irányíthat bennünket is, mint bárki mást, számos dologban megfontoltabbak leszünk.

A gonosz lélek állandóan befészkeli magát a gondolatainkba. A célja pedig nem más, hogy szerencsétlenné tegyen bennünket, vagy akár az életünknek is véget vessen. Itt van tehát az ideje, hogy megismerjük a szív világát. Fel kell ismernünk, hogy a gondolataink becsapnak bennünket. Ha felismerjük, hogy a gonosz lélek irányít bennünket, könnyen megszabadulhatunk tőle.

19 évesen rájöttem: ha magamban bízom, végem van

Fiatal éveimet olyan barátok társaságában töltöttem, akikkel folyton hazudoztunk. Ahelyett, hogy a dolgokat a maguk valójában láttattuk volna, egy kicsit mindig megszépítettük, hogy mások számára szebbnek, jobbnak tűnjenek. Azt gondoltam, nincs ezzel semmi gond, hiszen puszta jószándékból hazudok, közben viszont nem vettem ész-

re, hogy a hazugság szinte a részemmé válik. Egy idő után ez nagyon bántott, és mindent megpróbáltam, hogy megváltozzak, de nem ment. A hazugság automatikusan hagyta el a számat.

Szerettem volna hivatásos katona lenni, ezért benyújtottam egy pályázatot. A meghallgatás előtt egészségügyi vizsgálatra mentem a katonai kórházba. A fogorvosi vizsgálaton persze adódott egy kis probléma: alkalmatlannak tituláltak a szolgálatra, ugyanis az elülső fogmaból letörött egy darab. Kértem a katonai orvost, hogy nyilvánítson alkalmasnak, mert mindenképpen katona szeretnék lenni, de ő azt válaszolta: „Szemet hunyhatnék felette, de azzal az állásomat tenném kockára. Amúgy is feltűnne a katonaságnál a törött fogad." Teljesen le voltam taglózva. Azt hittem, katona bárkiből lehet.

„Egy nyomorék vagyok..."

Ezután bőven volt időm, hogy felismerjem, milyen is vagyok valójában. Addig azt hittem, minden rendben van velem. Ha egy dolog nem is sikerül, majd sikerül a második, vagy a harmadik. De nem így történt. Kizárólag önmagamban bíztam, pedig az abszurd gondolkodásom ezt egyáltalán nem támasztotta alá. Aztán rájöttem, hogy nem vagyok több, mint egy gonosz, semmirekellő ember. A gondolataim, amik addig azt súgták, hogy okos vagyok és rendezetten élek, egy csapásra összetörtek bennem. A felismerés gyökerestül megváltoztatta az életemet. Megértettem, hogy minden, amit a saját mércémmel mérek,

hamis, ugyanis maga a mérce hamis. Azelőtt csak a saját gondolataim érdekeltek, most viszont elkedtem nyitni mások felé. Korábban meg voltam győződve róla, hogy nekem azért nem sikerül semmi, mert egyszerűen nincs szerencsém. De aztán rájöttem, hogy a valódi ok nem más, mint hogy teljesen alkalmatlan vagyok. Mindenekelőtt az vált igazán világossá, hogy egy igazán mocskos ember vagyok. Alattomos, ravasz és hazug, aki félrevezet másokat.

Azóta minden megváltozott: mind én, mind a kijelentéseim megfontolttá váltak. Elkezdtem Bibliát olvasni, s ahogyan felfedeztem benne a szív világát, megértettem, mennyire haszontalan ember vagyok. A legnagyobb felfedezés az volt, hogy ha magamban bízok, mindenben kudarcot vallok. Korábban csak mentem a saját fejem után, de azóta többször átgondolom a dolgokat, akkor is, ha egyébként jó ötletnek tűnnek. Elkezdtem könyveket olvasni, és éreztem, hogy a látásmódom egyre inkább kiszélesedik. Sokmindent egész másként láttam, különösen a Bibliában.

Azelőtt nem érdekelt a szív világa, így érthető, hogy normális volt számomra mocskos, hamis szívvel élni, de most elkezdtem meglátni az emberek szép és pozitív tulajdonságait, így az én szívem is más irányba fordult. Noha most is tökéletlennek tartom magam, mégis bátran állíthatom, hogy az életem valóban megváltozott.

A „jó szív” áruház

Ahhoz, hogy az ember részt vegyen egy autóversenyen, nem elég, ha jól tud vezetni, egy jó autóra is szüksége van. Ha az autó hibás, ha nem lehet vele elég gyorsan menni, ha nehezen kormányozható, akkor biztos, hogy nem lehet vele versenyt nyerni. Sok esetben pont ilyen hibák miatt történnek balesetek. Az életünkben sincs ez másképp. Fontos, hogy a szívünk megfelelő állapotban legyen.

Az emberi szívek igen különbözőek. Akik kevésbbé jó autót vezetnek, azt gondolják, az a normális. De ha beülnek egy jó kocsiba, rögtön elcsodálkoznak, hogy létezik ilyen jó autó is.

Az én első autóm egy Hyundai Pony volt. Nagyon szerettem és teljesen meg voltam elégedve vele. A következő autóm, egy Lemans, már jóval nagyobb volt, és kiváló fűtés volt benne. A Pony-nál nagyon gyorsan kiszökött a meleg, de a Lemans még két órával azután is tartotta a meleget, hogy lekapcsoltam a fűtést. A harmadik autóm egy még nagyobb modell volt, egy Sonata. A fékrendszere egészen kiváló volt. Épp csak hozzáért a lábam a fékpedálhoz, és az autó azonnal megállt. Számtalan olyan autó létezik, amikben ezeknék sokkal jobb funkciók vannak. Akik egész életükben egy ócskavasat vezetnek, azt hiszik, hogy annál jobb nem is létezik, ellentétben azokkal, akik már kipróbáltak jobb autókat, így szívesen költenek rá több pénzt, hogy megszerezzék.

A szív világa is éppen ilyen. Ha nagyító alá helyezzük és alaposabban

megnézzük, bőven találunk benne hibát, főleg hazugságot. Az ember arra vágyik, hogy ő maga kitűnjön, míg másokat megvet. Aki gondolkodás nélkül él, csak önmagának él. De aki tudja, hogy milyen a jó szív, abban felébred a vágy, hogy a sajátját is azzá tegye.

Sajnos nincs olyan áruház, ahol az emberek jó szívet vehetnének. Ha egy nadrág elkopik, az ember vesz egy újat. Ha a cipő már túl kicsi, az ember gondoskodik egy új cipőről. De hogyan és hol lehet kicsierélni egy rossz szívet? Nos, a legtöbb embernek fogalma sincs róla.

A Bibliában szereplő Saul arra tette fel az életét, hogy a keresztényeket üldözze. Ám egy napon változás következett be az életében, és ő lett Pál apostol. Amikor erről olvsatam, azt kívántam, bárcsak én is megélhetném, hogy így megváltozik a szívem! Aztán a következő pillanatban rájöttem, hogy ez egyáltalán nem olyan nehéz, sőt nagyon is egyszerű.

Azóta új szívvel élek, és biztosan állíthatom, hogy megváltoztam.

Mekkora áldás lenne, ha az én vesém mentené meg a lányt

Valamikor régen ismertem egy lányt. Kecses formájú és szép arcú lány volt, a család legfiatalabb tagja. Amikor 24 éves volt, a szülei már betöltötték a 60. életévüket, de még mindg aggódniuk kellett a lányuk miatt. Ennek oka a lány veseelégtelensége volt.

A vesének az a feladata, hogy kiszűrje a vérből a mérgező anyagokat,

amik a húgyhólyagba kerülve, vizelet formájában távoznak a szervezetből. A lánynak éppen ezzel volt problémája, mert amint ivott egy kis vizet, a teste felpuffadt. Vagyis alig ihatott folyadékot. Mivel a vére zavarossá vált, művese kezelésre kellett járnia. Teljes napokat töltött a kórházban. Egy-egy kezelés után annyira kimerült, hogy másnap alig tudott felkelni. Mikor végre egy kis erőre kapott, újra kezelésre kellett mennie. Élete kétharmadát kórházban töltötte, és mindössze egyharmadát élhette önmagáért. A kezelés ráadásul méregdrága volt.

A szülők folyton aggódtak. ‚Mi lesz a lányunkkal, ha mi meghalunk?'

Egy nap meglátogatták egy nő ismerősüket, aki hallva lányuk vesebetegségéről azt mondta nekik: „Ha a lányotoknak ugyanaz a vércsoportja, mint nekem, neki adom a vesémet.

Mivel az embernek két veséje van, nem jelent túl nagy problémát, ha az egyiket elveszíti.

A szülők először azt gondolták, ez csakis valami vicc lehet, de mikor rájöttek, hogy az ajánlat nagyon is komoly, zokogtak a meghatódottságtól. Nagyon hálásak voltak.

Nem sokkal ezután meg is ejtették a vizsgálatot, hogy kiderüljön, azonos e a két vércsoport. Mivel a vesetranszplantáció akkoriban még nem volt olyan elterjedt, az orvos alaposan kivizsgált mindent. Csodálatos módon minden érték egyezett. A veséjét felajánló nő ekkor azt mondta: „Ha egy fiatal lány boldogan élhet, mert odaadtam a vesémet,

az elegendő ok arra, hogy áldást nyerjek Istentől." Ettől kezdve a lány családja úgy bánt az asszonnyal, mint egy családtaggal.

Végre elvégezték az operációt. Az orvos eltávolította a beteg vesét és beültette az újat. A műtét után egy pihenőszobába vitték a lányt. A családtagok köré gyűltek. Egy idő után felébredt az altatásból.

- Mama, rendben ment az operáció?

-Igen, minden a legnagyobb rendben? Jól érzed magad?

- Igen, jól vagyok.

Később megérkezett az orvos is, hogy megvizsgálja őt. Megállapította, hogy a műtét rendben zajlott, a vérkeringés is helyreállt, ezért adott a lánynak egy nagy pohár vizet, és utasította, hogy igya meg mindet. Hosszú idő óta végre újra friss vizet ihatott, közben pedig mindenféléről beszélgettek az édesanyjával. A lány hirtelen felkiáltott:

- Mama!

- Mi történt?

- Wc-re kell mennem!

A szülők sírva ölelték át egymást a folyosón. A lányt néhány nap múlva hazaengedték. Azóta normális életet él.

Vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével

A szervátültetés manapság már nem újdonság, s noha elképesztő eredményt szül, először szükség van egy donorra. Ráadásul az ára sem

csekély. Ahhoz azonban, hogy egy szívet kicsréljünk, sem pénzre, sem donorra nincs szükség. Ha felismerjük, hogy egy másik személynek jó szíve van, és követjük őt, a változás magától értetődő.

Egy napon Pál apostol szavait olvastam a Bibliában: „Vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével." Hogy hogy a Jézus Krisztus szeretetével? Pál apostolnak szívátültetése volt?

Pál egy olyan ember volt, akinek a legfontosabb célja a keresztenyék üldözése és bebörtönzése volt. Ám egy napon teljesen megváltozott. A Filippiben élő embereknek így ír róla: „Szeretlek titeket. Korábban nem szerettelek, de miután Jézus szívét elnyertem, az ő szívével szeretlek benneteket."

‚Tehát így működik! Ha felfedezem és átveszem Jézus szívét, a saját szívemet is meg tudom változtatni.'

Sokszor előfordul az életben, hogy olyan emberben kell csalódnunk, akiben megbízunk, és el kell szakadnunk tőle, mert többé nem tudunk bízni benne. De nézzünk olyan embert, akinek jó a szíve, és gondoljunk arra, hogy a miénk is olyanná váljon. Szinte észrevétlenül kötjük majd hozzá a szívünket, és érezni fogjuk, ahogy ez a jó szív átáramlik a mi szívünkbe. Még operáció sem kell hozzá.

Amikor felismertem, hogy mennyire mocskos és gonosz vagyok, utáltam és megvetettem önmagamat. S miután láttam Jézust, aki szereti az embereket, az ő szívére vágytam. Érezni akartam, hogy a szíve

az én szívembe folyik. Egy szív, amelyik nem az enyém, egyszercsak átáramlik, vezetni kezd, és csodálatos módon megváltoztat engem.

Egyszer egy teljes hetet töltöttem leprások falujában. Isten Igéjét prédikáltam nekik. Korábban többnyire távolságot tartottam tőlük, de azon a héten együtt ettünk, aludtunk és minden percet együtt töltöttünk.

‚Hogy ilyesmi lehetséges legyen...!' Ez számomra valami elképzelhetetlen volt, és teljesen szokatlan tőlem. De most arra gondoltam:

‚A szívem már megváltozott!'

Annyira gonosz és mocskos voltam, hogy szerettem volna megszabadulni ettől, ezért amikor felismertem Jézus szívét a Bibliában, olyan jónak találtam, hogy hinni kezdtem Jézus szavában. Elhagytam korábbi szívemet, és befogadtam Jézus szívét, ami azóta is vezet engem.

8.

Egy apa bölcsessége

8. fejezet

Egy apa bölcsessége

A dinnyetermesztő, akinek életét apja szeretete változtatta meg

2015 tavaszán megismerkedtem egy emberrel, aki dinnyetermesztéssel foglalkozott. Sokat mesélt nekem a munkájáról. Igazán érdekes dolgokat tudtam meg. De nem csak a munkájába, hanem az életébe is beavatott.

Nem volt egyszerű élete, mert nem csak alkoholista volt, hanem szerencsejáték függő is. Az apja viszont hívő volt, így gyakran emlékeztette fiát, hogy az ivás és játék helyett jobb volna Jézus felé fordulni. Ilyenkor a fiú még inkább fellázadt, és még kicsapongóbban élt.

Kicsivel az apja halála előtt alkalmam volt beszélgetni vele. Ekkor jutott a tudomására, hogy Jézus magáért az emberiségért halt meg. Mélyen meghatódott. A tény, hogy Jézus olyan emberért áldozta fel magát, mint ő, olyan mélyen megrázta, hogy a hit felé fordult. Így kezdődött a hitélete.

Apja halála után - aki fáradhatatlanul próbálkozott az ő haszontalan,

semmirekellő fiát a helyes útra vezetni - a fiú átvette, és mélyésges hálával művelte a dinnyeültetvényt.

Korábban az volt a meggyőződése, hogy nála intelligensebb, kiválóbb ember nem létezik a földön. Bárki bármit mondott, teljesen közömbös volt számára. Csak azt csinálta, amit ő maga tartott helyesnek. De miután felismerte, hogy milyen ember is ő valójában, elkezdett hallgatni másokra. A gondolkodásmódja egyre inkább kiszélesedett, a gondolatvilága gyökeresen megváltozott, a szíve pedig színültig volt édesapja iránti hálával. A meggondolatlan kijelentéseknek, durva, goromba viselkedésnek híre-hamva sem volt már. Minden idejét a dinnyeföldnek áldozta, és pontról pontra tanulmányozta a dinnyetermesztés csínyját-bínyját.

Hogy milyen dinnyetermés várható, az elsősorban attól függ, menynyire erős a növény gyökere, illetve milyen hajtásokat képes hozni. Mivel a dinnye gyökérzete alapvetően gyenge, a növény csak akkor fejlődik megfelelően, ha a tápanyagfelvétel zavartalan. A töknek például jóval erősebb a gyökere és a hajtásai, mint a dinnyének, vagyis ha beoltjuk a dinnye gyökerét a tök gyökerébe, a dinnye tápanyagfelvétele jóval hatékonyabbá válik.

Dinnyetermesztők sok évtizedes tapasztalatából származik ez a bölcsesség.

Jobban bírják a növények a telet, ha a műtrágyát disznózsírral keverjük

Ez az ember nem csak a dinnyetermesztés legszükségesebb alapismereteivel rendelkezett. Mivel rengeteget gondolkodott, nagyon bölcsen gazdálkodott. Egy különösen hideg télen azon gondolkodott, hogyan menthetné meg a dinnyét a fagykártól. Így jött létre az ő, saját maga által előállított trágyája. Telente majd' minden gazda dinnyéje elfagyott, kivéve az övét. A földművesek a csodájára jártak.

- Hogy létezik, hogy a maga dinnyéje nem fagyott el?

- Nagyon egyszerűen. Mikor megtudtam, milyen hideg tél közeleg, készítettem egy speciális trágyát.

Az emberek csodálkoztak.

- Hogyan? Létezik trágya a hideg ellen?

- Természetesen. Gondolkodjanak csak egy kicsit! Akik olyan forró kontinensen élnek, mint például Afrika, rengeteg zöldséget és gyümölcsöt esznek. De akik hideg északi tájakon élnek, mondjuk Kínában vagy Oroszországban, zsíros ételeket fogyasztanak. Mi következik ebből? Mivel a zsír segít túlélni a telet, egyszerűen disznózsírt kevertem a trágyába. Így maradtak életben a dinnyéim.

Az embereket lenyűgözte ez a bölcsesség.

Azon a vidéken sokan foglalkoztak dinnyetermesztéssel, de csak az ő dinnyéi voltak kiváló minőségűek. A legjobb élelmiszerüzletek ver-

senyeztek azért, hogy amint beérik a gyümölcs, felvásárolják tőle. Ha ládánként tíz euróval többet kellett is fizetni, akkor is csak tőle vásároltak. Még ma is ő a legjobb dinnyetermesztő az egész vidéken.

Birtokának udvarán állt egy kisebb előadóterem. Oda várta azokat, akik a dinnyetermesztés fortélyai iránt érdeklődtek. Tudását, tapasztalatait ingyen osztotta meg az emberekkel. Manapság ez már nagyon ritka, hogy valaki ennyire önzetlen legyen. Egyszer felkereste őt egy földműves, akinek a vállalkozása korábban kudarcba fulladt. Miután a tanultakat átültette saját munkájába, gazdag dinnyetermésnek örvendezhetett. Még ma is örömmel tölti el a tudat, hogy akkoriban visszatért a mezőgazdaságba.

Jónéhányan vannak, akiknek neki köszönhetően változott meg az életük. Munkáját a legmagasabb körökben is elismerték, ingyenes előadásaiért többször kitüntették. A helyi újság egy cikk-sorozatban mutatta be, illetve terjesztette a dinnyetermesztésben szerzett, kiváló ismereteit.

Én magam nem tudom megvédeni a szívemet

...még ma is sokat mesél az apjáról:

„Intelligensnek, különlegesnek tartottam magam, pedig egy semmirekellő voltam. Rengeteg fájdalmat okoztam az apámnak. Apám nem tudott a helyes útra terelni, ezért megmutatta, hogyan kapcsoljam ösz-

sze a szívemet Jézussal."

Azóta mindig azt mondja azoknak, akik tanácsot kérnek tőle:

„A legfontosabb dolog a szív! Meg kell tudnunk védeni a szívünket, viszont ez egyedül nem megy. Az embernek nem szabad önmagában bíznia. Másfajta bölcsességre van szüksége."

Aki rendelkezik azzal a bölcsességgel, hogy Jézusban hisz, abban megvan az alázat, hogy másokra is hallgasson. Megtanul elmélyülten gondolkodni, így képes lesz megváltoztatni az életét.

Megkérdeztem tőle, hogy a nyáriszünetben, a dinnyeszüret idején, az unokáimmal együtt meglátogathatjuk e őt. Épp az előadására érkeztünk. Ott töltöttük az éjszakát, majd másnap korán reggel kimentünk a földekre dolgozni. A dinnyét leszedtük, egy helyre gyűjtöttük, majd egy nagy víztartályba tettük. Végül a megmosott dinnyét egy futószalagon, méretük szerint válogattuk, dobozokba pakoltuk, majd becsomagoltuk. Az unokáim nagyon élvezték a munkát.

Arra gondoltam, hogy ha megismernék az izzasztó, kimerítő munkát, a siker örömét is megtapasztalhatnák. Ezért úgy terveztem, hogy egész nap hagyom dolgozni őket. Azonban fél 8 körül már olyan erősen sütött a nap, hogy a hőség szinte elviselhetetlenné vált az üvegházban. A gazda azt mondta, a munkát be kell fejezni. Munka után egy finom reggelit, és ajándékként egy pár dinnyét kaptunk. Mondanom sem kell, minden unokám örült, hogy visszautazunk.

Mióta felimerte, mennyire balgatag az ember, azóta olyan alázat született benne, hogy minden helyzetből képes tanulni valamit. A szerénység, amit hitéletével együtt nyert, a legkiválóbb dinnyetermesztővé tette őt. Noha nem akart kitűnni, úgy viselkedett, mint a többi hagyományos gazda, mégis olyan bölcsessége volt, ami megkülönböztette őt másoktól. A legkiválóbb dinnyetermesztő volt a vidéken, és a legjobb áruval látta el a piacokat. Még a mezőgazdaságban is hasznos lehet, ha az ember ismeri a szív világát, mert így egyrész bölcsességet nyerhet, másrészt boldogsághoz juttathatja a körülötte élőket. Ennélfogva úgy határoztam, hogy minden évben elviszem dolgozni az unokáimat ebbe a csodálatos gazdaságba, ahol még a dinnyék is bölcsességben teremnek.

A világban oly' sok mindent kell megtanulnia az embernek, s noha bőségesen van mit elsajátítania, a legtöbben szinte semmit nem tudnak a szív világáról. Pedig már az is gazdagítaná az emberek életét, ha tanulnának valamit a dinnyetermesztésről. Nem lenne annyi válás és öngyilkosság, ha először azt tanulnák meg, hogy működik az emberi szív.

Fel kell ismernünk, hogy ezeket a nehézségeket a gonosz lélek hívja életre. Ha elismerjük, hogy az ő megtévesztésének áldozatai vagyunk, igen könnyen megszabadulhatunk tőle.

Ha megismerjük a szív világát, képesek leszünk arra, hogy a dolgokról mélyen elgondolkodjunk. Tudni fogjuk, hogyan kell jó döntéseket hozni, így sokkal boldogabbak lehetünk, mintha csak pénzt keresnénk, vagy a karrierrünket építenénk.

Apám szomorú arca - három testvérét veszítette el a háborúban

Az édesapám 1974-ben halt meg, ugyanabban az évben, amikor megszületett a fiam. 70 éves volt ekkor, és már jó ideje gyomorfekélytől szenvedett. Közvetlenül a halála előtt új gyomorsavlekötő gyógyszert dobtak piacra. „Bárcsak korábban kifejlesztették volna, hogy az utolsó napjai kicsit könnyebbek lettek volna. Bárcsak ne kellett volna azt az elviselhetetlen fájdalmat megélnie!” - ilyen gondolatok gyötörtek.

Apámék öten voltak testvérek. Ő volt a legidősebb. Az egyik öccse a japán háborúban szolgált, majd a háború után Hirosimában telepedett le. Másik két öccse a világháborúban vesztette életét, legalábbis ezt feltételeztük, hiszen nem tértek haza, miután véget ért a háború. Bár pontos hírt soha nem kaptunk felőlük, az apám élete végéig hazavárta őket. Végül a legkisebb öccse is meghalt. Ő a Koreai háború áldozata lett.

A háború három testvére életét is magának követelte. Soha nem múlt el a szomorúság az arcáról. Élete végéig elkísérte őt a bánat, amit ráadásul senkivel nem tudott megosztani.

Apám bölcsességének köszönhetően, a szökést túléltük

Az én édesapám mindig minden lépést alaposan átgondolt, és soha semmit nem csinált félgőzzel. Még a háború idején is igyekezett hű maradni az elveihez. Mindenki elmenekült, mindenki igyekezett búvóhelyet találni, csak az én apám nem futott sehova. Hétéves voltam ekkor. Egyszer megkérdeztem tőle:

„Apám, mi miért nem keresünk egy biztonságos helyet?”

„Fiam, más utat nem ismerek, csak azt, amelyik Daeguba vagy Söulba vezet. De az észek-koreaiak már elfoglalták ezeket a városokat. Más környékeken viszont nem ismerem ki magam. Térképem sincs. Egyszerűen nem tudom, hová mehetnénk. Ha a menekülő tömeget követjük, sokkal nagyobb a valószínűsége, hogy elesünk, mintha itt maradunk. Nem tudnánk aludni, enni, vagy akár egy korty vízhez jutni. Ezért nem akarok utánuk menni.”

Miközben az apám azon gondolkodott, hogy mit tegyen, az észek-koreaiak már az ajtónk előtt álltak, úgyhogy végül kénytelenek voltunk mégiscsak menekülőre fogni. Átkeltünk a Nakdong folyón. A dél-koreaiak számára ez a folyó jelentette a végső védelmi vonalat, ahol meg kellett állítani az észak-koreai katonákat. Itt már javában folyt a csata, és záporoztak a golyók. Úgy alakult, hogy éppen az észek-koreaiak megszállási övezetében kellett búvóhelyet keresnünk. Egy helyi iskolába menekültünk. Az apám átdobott engem a falon, én pedig elbújtam a

terasz padlója alá. Ekkor egy gránát röpült felénk, ami fülsiketítő robbanással, éppen a falat találta el. Puskapor bűze töltötte meg a levegőt.

Másnap arra ébredtem, hogy apám a hátán cipel engem, és a Nakdong folyó mentén haladunk. Nem a menekülőút irányába tartottunk, hanem pont az ellenkező irányba. Kora hajnal volt. A folyó mentén rengeteg halottat láttunk. A menekülők ennivalója és holmijai szerteszét hevertek körülöttük. Az észak-koreai megszállási övezet közepén azonban minden nagyon békés volt. Apám bölcsességének köszönhetően a családunk megmenekült. Egyikünk sem halt meg. Sértetlenül éltük túl a menekülést.

Az apa, aki négy gyereket nevelt egyedül, egy sokat gondolkodó ember jelképe volt

Miután hazatértünk, 1951. augusztusában meghalt az édesanyánk. Kicsik voltunk még. Anyánk elvesztése mély szomorúságba taszította apánkat. Egy hónappal később a bátyámat besorozták katonának, apánk pedig élelmiszert szállított a frontra, így alig volt otthon. Az egyetlen a családunkban, aki felnőttnek számított, 14 éves nővérem volt.

Noha végtelenül nehéz idők jöttek ránk, apánk szívét semmi nem tudta megrendeíteni. Ő mindig szilárdan állt és egyenes maradt. Évekkel később tudatosult csak bennem, hogy bár soha nem beszélt sokat,

mindig példát tudott mutatni, hogyan kell megfontoltan élni. Ezzel számomra is lehetővé tette, hogy elmélyüljek a szív világában. Persze sokan képesek rá, hogy az átlagosnál mélyebben gondolkodjanak, de egy ponton eltévednek és egyhelyben toporognak. Ezért csodálatos számomra, hogy a Bibliában rátaláltam az igazi útmutatóra.

Minden embernek van egyfajta szíve, amiben mind az öröm, mind a szomorúság helyet foglalhatnak. Ennek megfelelően, az ember hol boldognak, hol boldogtalannak érzi magát. Örül egy szép háznak, vagy egy új autónak, szerencsésnek érzi magát, mert sok pénzt keres, ám ezek az örömök nem tartanak örökké. Éppen emiatt különösen értékes a feltétel nélkül érzett öröm. Igen sajnálatos az a tény, hogy a szív, bár alkalmas volna rá, mégsem képes mindig örülni.

Apánknak sok fájdalmat kellett átélnie, mégsem engedte el magát úgy, mint mások. Ha olykor-olykor ivott is, soha nem rúgott be annyira, hogy másoknak bosszúságot okozzon. Ritkán engedte meg magának, hogy az érzelmei vezessék. A döntései mindig helyesek és pontosak voltak.

Gyermekei érdekében a nehéz és alantas munkától sem riadt vissza

A háború véget ért.

Az öcsém mindössze négyéves volt, mikor édesanyánk meghalt. Anyai gondoskodás nélkül kellett felnőnie. Mindig betegeskedett, pénzünk viszont nem volt, hogy orvoshoz vigyük őt. Seonsanban csak egy rendelő volt. Apám elment az orvos házához, ami egy nádtetős ház volt, egyetlen melléképülettel. Amikor körülnézett, látta, hogy a wc csaknem színültig telt ürülékkel. Azonnal nekiveselkedett, és kitakarította az egészet.

Amikor az orvos este hazaért és meglátta a toalettet, megkérdezte a feleségétől:

- Ki takarította ki a toalettünket?

- Park úr járt itt Imun-Dongból. Ő csinálta.

- De miért?

- Azt nem tudom, de nagyon hálás vagyok neki.

Néhány nappal később édesapám teletömte nádkötegekkel a hátizsákját, és újra elment az orvos házához. Szépen lefektette az udvarra a nádat, majd elkezdte leszedni a régit a tetőről. A friss nádat kötéllel kötegekbe kötötte, levágta a végeit, majd beterítette a tetőt a nádkötegekkel.

cA doktor nagyon hálás volt neki mindezért. Így barátkozott össze

az édesapám a doktorral. Noha egyetlen fillerünk sem volt a kezelési költségekre, a doktor mélységes hálával törődött az öcsémmel, akinek bizony gyakran volt középfülgyulladása, és sokat szenvedett az asztmája miatt is. De valahányszor felkerestük a doktort, ő azonnal kezelni kezdte.

Édesapánk soha nem riadt vissza a nehéz, vagy alantas munkától, ha rólunk volt szó. Ellenkezőleg. Örömmel töltötte el, ha azt látta, hogy jobban megy a sorunk.

Már idősebb vagyok, mint az édesapám volt, amikor meghalt, de még mindig vágyakozom utána és nagyon szeretnék még tanulni tőle. Mindig gondolkodott, és sokkal inkább élt a gyermekeiért, mintsem önmagáért. Minél idősebb vagyok, annál inkább beleívódik a szívembe ez a kép az apámról.

Amikor fiatal voltam, a gondolataim még nem voltak olyan mélyrehatóak, így nem tudtam átérezni az ő szomorúságát. Ha tudtam volna, milyen szomorúság lakozik benne, osztoztam volna a bánatában. De akkoriban csak a külsőségekre tudtam figyelni. Ma már nagyon sajnálom, hogy így viselkedtem.

Halála előtt három nappal megismerhettem az igazi énjét

Apám nagyon sok érdekes történetet mesélt nekem. Mesélt a japán megszállásról, de arról is, milyen boldog volt, mikor meg tudott venni

egy darabka földet. Amikor ezekre gondolok, végtelen hálát érzek a szívemben. Később, amikor már hitben éltem és Jézusban hittem, Isten, az én mennyei atyám is nagy hatással volt az életemre. Ezért szintén végtelenül hálás vagyok.

Manapság a fiatalok csak arra reagálnak, ami a szemük előtt történik. A figyelmüket kirázólag a tényekre összpontosítják. Sajnálatos módon semmi mást nem ismernek. Bárcsak úgy vágyódnának az apjuk, családjuk után, mint én! Bárcsak megbecsülnék a földjüket, hazájukat! Ezek azok az értékek, amik az életünk alapjait jelentik.

Röviddel a halála előtt apám egyre rosszabb állapotba került a gyomorfekélye miatt. Gyomorvérzés és borzasztó fájdalmak gyötörték őt. Addig idősebb bátyám gondozta őt, de mivel neki Japánba kellett költöznie, utolsó hat hónapjában, egészen a haláláig velünk élt, a mi kicsi, kényelmetlen lakásunkban. Apám hemoglobin értéke 8, 5 volt, roszszabb napokon viszont csak 5, 7, holott az átlag érték 13-14. Ezért több alkalommal is vérátömlesztésre kellett vinnünk őt. Sajnos akkoriban még nem léteztek igazán jó módszerek a gyomorsav és gyomorfekély kezelésére, így végül be kellett fektetni a kórházba.

Egy nap végre lehetőségem volt egy nyílt és igen komoly beszélgetésre, apámmal. A feleségemet és engem behívott a szobájába. Mondani szeretett volna valamit, ezért megpróbált felegyenesedni, ám ekkor elkezdett fulladozni és vért hányt. Mivel gyomorvérzése volt, a felgyü-

lemlett vért ki kellett köpnie. Visszagondolva, az jár a fejemben, hogy biztosan felszabadultabban érezte magát, miután kiköpte a vért. Akkor viszont csak arra tudtam gondolni: ‚Mindjárt meghal. Ez már a vég.'

Ültünk a szobában, a feleségem, az apám és én. Nem mondtuk ki, de mindhármunknak az járt a fejében, hogy mindjárt vége. A feleségemmel felmostuk a vért, kicseréltük az ágyneműt és lefektettük apámat.

- Apám, jó így?

- Igen, minden rendben.

- Apám! Hoztam egy hangfelvevőt. Szeretném, felvenni, amit mondasz, hogy ha már nem leszel, akkor is hallhassuk a hangodat. Mondj el mindent, amit csak szeretnél. Én felveszem, és ha a bátyám hazajön, neki is lejátszom. Valahányszor rád gondolunk majd, újra és újra hallani fogjuk a hangodat.

- Ó, milyen jó ötlet! Pontosan erre gondoltam. Annyi minden van, amit mondani szeretnék nektek.

Az apám csak beszélt és beszélt, teljes nyugalommal, órákon keresztül. Akkor éreztem csak igazán, milyen nagyon szerette a gyerekeit. Ahogy beszélt, az olyan volt, mintha a szívébe látnék.

- Ha meghalok, nem szeretném, ha veszekednétek emiatt a kicsi örökség miatt. Békességben éljetek egymással!

- Így lesz apám, ígérem.

- Temessetek a völgybe, édesanyátok mellé!

- Rendben apám.

- Kérjétek meg Kim barátomat a szomszéd faluból, hogy ő adja rám a halotti ruhámat! Amióta csak ismerem, mindig segítettem neki. Talán nem lesz olyan piszkos munka neki.

- Igen apám...

Nagyon boldog voltam, hogy utolsó napjaiban ezt az oldalát is megismerhettem, hogy láthattam, mennyire őszinte szívű ember. Miután befejezte a mondandóját, így folytattam:

- Apám! Úgy fogunk eltemetni, ahogyan kívántad. De mi legyen a lelkeddel?

- Szeretnék a mennybe menni, de azt hiszem, már túl késő, mivel semmit sem tettem érte.

Apám mélyen felsóhajtott, én pedig végtelenül hálás voltam.

‚Dehát én tudom a választ, hiszen lelkész vagyok.'

Nincs szükség sem emberi fáradozásra, sem valamiféle szolgálatra ahhoz, hogy az ember a mennybe menjen. Egyedül Jézus kegyelmére van szükségünk, anélkül, hogy bármiféle erőfeszítést tennénk.

Két órán át magyaráztam arról, hogy miként szabadulhatunk meg a gonosz lélektől, illetve hogyan töröltettek el a bűneink. Elmagyaráztam, hogy mindenz nem a mi igyekezetünknek köszönhető, hanem kizárólag kegyelemből történt.

Apámat soha nem érdekelte Jézus, vagy a hitélet, de azon a napon,

nem sokkal a halála előtt egészen más volt. Őszintén figyelt minden szavamra. Amikor felismerte, hogy Jézus a kereszthalálával minden bűnünket lemosta, leírhatatlanul boldog volt. Egyszeriben más ember vált belőle.

Még három napot töltött velünk, mielőtt a mennybe ment volna. Egy nappal a halála előtt arra kért, hogy vigyem hozzá a barátait, egyiket a másik után. Valahányszor bekísértem hozzá egy barátot, ő újra meg újra elmondta az Evangéliumot.

„Most már Jézusban hiszek, és mert hiszek a fiamnak, biztosan mondhatom, hogy egy csodálatos országba megyek. Gyerekkorunk óta barátok vagyunk, és tényleg sok mindenen keresztül mentünk együtt, szóval nagyon szeretném, ha később a mennyországban is együtt lehetnénk. Én most előre megyek, és csinálok neked ott egy jó helyet. Kérlek, hogy higyj Jézusban, akiben az én fiam hisz, hogy te is megszabadulj a bűneidtől. A viszontlátást már a mennyben fogjuk ünnepelni.

Az élete során rengeteg dolgot adott nekem az apám, halála előtt pedig még ezt a csodálatos, becses oldalát is megmutatta. Úgy hagyott itt bennünket, hogy örökre a szívünkben él, és ha rá gondolok, öröm és hála tölti el a szívemet.

Remélem, egy napon a fiam is így fog emlékezni rám

A mai fiatalok szívében sajnos nincsen apa. Valójában él az apjuk, mégsem zárják a szívükbe ezt az apát. Ehelyett csak veszekednek, idegesítik, sőt még gyűlölik is őt.

Mielőtt apám meghalt, még egy utolsó darabka békét és örömöt adott nekem, amit magammal vihetek az utamon. Néhanapján meghallgatom a felvételt. Amikor meghallom a hangját, olyan, mintha még mindig élne. Nem hagyott rám sok örökséget, de itt hagyta fiának ezt a mélységes békét, belső nyugalmat és végtelen tiszteletet.

Nem tudom, mikor hagyom el ezt a világot, de azt kívánom, bárcsak ugyanilyen apja lehetnék a fiamnak, bárcsak ugyanígy élnék a lányom emlékezetében, hogy amikor a gyermekeim visszaemlékeznek rám, az ő szívük is megteljen boldogsággal, hálával és szeretettel.

Nagyon szeretem az édesapámat.

Az első önismereti könyvsorozat a világon, ami új távlatokat nyit

A kínai ifjúsági egyesület 2009-ben arra kérte fel Park Ock Soo lelkészt, hogy tartson előadásokat az ifjúság problémáinak lehetséges megoldásairól. Egy könyvkiadó, melynek egy munkatársa részt vett az előadásokon, felvetette, hogy az elhangzottakat könyv formájában is szeretené megjelentetni. Így került piacra a sorozat első kötete, „Ki vagy te, aki irányítasz engem" címmel.

A könyv megjelenése után, 2011-ben összesen tizenkét nyelvre - pl. kínaira, angolra, oroszra - fordították le a könyvet, és jelenleg tizenynyolc országban kapható. Az Egyesült Államokban, Kínában, Indiában, Japánban, Kenyában, Thaiföldön, Kambodzsában és még számos országban az önismereti képzés egyik tankönyveként használják a könyvet. Szváziföld Oktatásiügyi Minisztériuma egy teljes tananyagot írt a könyvből az „Állam jövője" című projekt keretén belül.

2016-ban megjelent a sorozat második kötete, A szív áruháza címmel, amely megindító történeteken keresztül mutatja be a szív világának jellemzőit. 2017-ben tizenkilenc héten keresztül állt a könyv a legnagyobb koreai könyvkiadó vállalat, a Gyobo bestseller listájának élén.

Jelenleg számos egyetem és oktatási intézmény alkalmazza tankönyvként, illetve útmutatóként a személyiségfejlődés témakörében.

2017-ben jelent meg a sorozat harmadik kötete. A címe: Bennem van, de nem én vagyok. Az író egy olyan Intelligencia létezéséről beszél, ami befolyásolja az ember gondolkodását. Az író szerette volna megosztani az olvasókkal az emberi szív világának rejtelmeit, részletesen magyaráz azokról a tényezőkről, amik a boldogtalanság forrását jelentik.

Reméljük, ez a könyv is hasznos lesz és segítséget nyújt mindazon olvasók számára, akik szeretnének kiszabadulni a szomorúságból, reménytelenségből és kilátástalanságból.

BENNEM VAN, DE NEM ÉN VAGYOK

Az eredeti koreai kiadás címe:
내안에 있는 나 아닌 나
az Onmind by Tomorrow kiadásában.

Impresszum

Bennem van, de nem én vagyok
1. kiadás
© eredeti kiadás: 2017 - Ock-Soo Park
szerző: Ock-Soo Park
főszerkesztő: Seho Choi
magyar fordítás: Bene Annamária
oldaltervezés: Seho Choi
kiadó: Jó Hír Misszió, Budapest

Copyright Ock-Soo Park
Minden jog fenntartva